CHRISTINA DODD

Cu pletele fluturând

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Anunțul era redactat astfel: "Căutăm tânără stagiară pentru munci diverse pe o mare proprietate. Să știe să conducă și să călărească un cal. Candidatele care n-au cu adevărat nevoie să lucreze sau care se tem de treburi dificile, să se abțină".

Jeanne nu-și putea desprinde privirea de la acest text a cărui francheță brutală o fascina. Era ca o provocare lansată de destin. Formă încet numărul de telefon în cabina hotelului unde se afla.

Îi răspunse o voce fermă de femeie.

– Alo, aici "High Linton", biroul administratorului.

– Bună ziua, doamnă.

Vocea Jeannei era nesigură. Dintr-o dată, mintea îi era goală. Tot micul ei discurs pregătit cu grijă, îi zburase din minte. Reuși în cele din urmă să spună:

– În legătură cu anunțul apărut în dimineața asta... Aș putea să vorbesc cu administratorul? Numele meu este Jeanne Brown.

Persoana de la celălalt capăt al firului rămase un timp fără să răspundă înainte de a declara cu oarecare reținere:

– Nici administratorul, nici menajera, doamna Tate, nu sunt prezenți astăzi. Dar domnul Grierson trebuie să fie la curent. Cel mai bine ar fi, fără îndoială, să veniți să vă prezentați dumnealui.

Femeia nu considerase necesar să-și spună numele. Jeanne se temu brusc să nu-i închidă telefonul.

– Și puteți să-mi spuneți unde trebuie să merg? se grăbi ea să adauge.

– Să mergeți...? Ah, da, este adevărat, uitam să vă dau adresa noastră. Sper că aveți ceva de scris la îndemână, deoarece nu este ușor de găsit...

"Bine spus", își zise Jeanne câtva timp mai târziu, privind dispărând autobuzul care o lăsase la marginea unui mic drum pustiu. Trebuise să ia trenul, de la Neweastle la Haydon, pentru a aștepta după aceea legătura cu un autobuz care înainta greu, evident puțin grăbit să ajungă la destinație. Drumul i se păruse interminabil. Iar peisajul înconjurător nu era de natură s-o încurajeze: sălbatic și pustiu, nu se zărea nici o casă pe o rază de câțiva kilometri!

Totuși, șoferul autobuzului fusese explicit: oprirea pentru "High Linton" era aici. Oftând, tânăra hotărî să-i urmeze explicațiile și se angajă pe micul drum.

Ideea de a fi primită de proprietarul domeniului în persoană n-o încânta deloc. Cu cineva mai tânăr, ar fi avut mai multe șanse de a fi acceptată...

Dar acest domn Grierson trebuia să fie un bătrân plicticos, ostil tineretului, ca majoritatea celor de vârsta lui.

Ca de obicei, se arătase prea impulsivă! Cu toate că-i era foarte greu să recunoască, era cel mai mare defect al ei. Tatăl ei i-o reproșa adeseori! Nu pentru că fusese el însuși inamicul riscului: averea lui era un exemplu strălucit. Dar el pretindea că nu era același lucru.

"Cu atât mai rău", își spuse Jeanne, hotărâtă să-și ducă tentativa până la capăt. Se simțea împinsă parcă de o forță irezistibilă care o depășea. Accidentul de mașină din ajun, în momentul când să părăsească Newcastle spre Edinburgh.... hotelul unde fusese constrânsă să-și petreacă noaptea... nu trebuia oare să vadă în asta un semn al destinului?

Fără acest concurs de împrejurări, n-ar fi avut ocazia să citească ziarul local. Văzându-l zăcând pe una din mesele salonului, îl luase cu ea ca să-l citească în timp ce-și lua micul dejun. Cineva îl lăsase deschis la pagina anunțurilor. Își aruncase mașinal privirea peste ea.

Atenția îi fusese atrasă imediat. O slujbă în regiune! Visul ei dintotdeauna... La terminarea studiilor, își exprimase dorința de a pune bazele unui club de echitație, cu pășuni pentru cai. Dar tatăl ei, Eustache Brown, se opusese categoric. Deși proprietar al mai multor uzine, refuza să finanțeze o asemenea inițiativă, sortită după părerea lui eșecului.

– Nu mi-am risipit niciodată banii, Jeanne, îi declarase el cu rigurosul simț al economiei care-l caracteriza pe bărbatul acesta din Yorkshire. Și n-o să încep acum!

Trei ani mai târziu, tânăra încă își amintea decepția amară pe care o încercase. Dar în pofida celor optsprezece ani ai ei, nu îndrăznise să nescototească voința tatălui ei. Domnul Brown nu era omul care să admită discuții.

Și anii nu-i schimbaseră atitudinea. Rămăsese inflexibil. Dacă făcuse mari cheltuieli pentru educația fiicei lui, nu era ca s-o vadă irosindu-și viața. Era ambițioasă? Fie, una din uzilele tatălui ei era gata s-o primească.

Jeanne era surprinsă Cunoștea de mult viitorul pe care i-l rezerva tatăl ei. El care ar fi vrut să aibă o duzină de fii care să-l secundeze la conducerea "imperiului" său, nu avea decât unul. De aceea, n-o iertase cu adevărat niciodată că era fată.

Fratele Jeannei, Georges, cu zece ani mai mare, avusese deja timp să-și dovedească aptitudinile. Absolut firesc, Eustache se aștepta să-și vadă fiica făcând la fel. Cu moartea în suflet, aceasta trebuise să renunțe deocamdată la planul ei, hotărâtă să-i dovedească tatălui că nu era tânăra aiurită care și-o imagina el. Datorită unui curs intensiv de secretariat și a unei munci îndârjite, devenise asistenta unuia dintre directorii concernului. Dar dacă remarcabilele capacități de care dăduse dovadă îl încântaseră pe tatăl ei, ea era dispusă să nu prindă gust într-o zi pentru o muncă atât de departe de aspirațiile ei. Și pe deasupra, ar fi avut șansa să trăiască în aer liber!... Dar nu, părinții ei n-ar fi părăsit pentru nimic în lume luxoasa locuință pe care o ocupau în centrul orașului.

Cu cât trecea timpul, cu atât se afirma mai mult personalitatea ei, cu atât suferea Jeanne mai mult din cauza situației ei. Spre deosebire de mama și de fratele ei, care se adaptaseră foarte

firesc modului de viață adoptat de domnul Brown, rutina acestei vieți familiale și moderne o apăsa. În ciuda dorinței ei de a rămâne în raporturi bune cu ai ei, revolta ei sporea. Aspira din tot sufletul la altceva! Din acest motiv renunțase deliberat să-și însoțească părinții în Canada, pentru vacanță.

Gândindu-se la furtuna stârnită de hotărârea ei, făcu o pauză înainte de a-și relua drumul. Eustache fierbea literalmente de indignare: iată cât îl costa că-și răsfățase prea mult copiii! Nu mai făceau decât după capul lor! Un tată energic, capabil să-i dea o bună corecție de fiecare dată când o merita, iată tot ce-și dorea... În unele circumstanțe, temperamentul necioplit al domnului Brown avea din nou întâietate.

Jeanne respinse șuvița de păr căzută pe frunte. Nu-i plăcea să-și amintească această scenă în cursul căreia tatăl ei se arătase atât de nedrept. Ea care-și îngrijea mama cu devotament și se străduia să țină casa în ordine, s-ar fi putut aștepta la o aparență de recunoștință. În loc de asta, tatăl ei îi vorbise din nou despre acea căsătorie a cărei simplă idee o făcea să se înfioare!

Felix Brown era un văr îndepărtat pe care domnul Brown socotise de cuviință să-l facă să intre în concern. După părerea ei, Jeanne îl considera incapabil. Era un motiv în plus să evadeze din cercul familial: altfel, într-o bună zi, se va trezi logodită cu Felix fără să știe cum.

În acest climat încărcat de furtuni își condusese părinții la aeroportul Heathrow. Plecau într-o călătorie de două luni în care Eustache intenționa să viziteze eventuali clienți și să reia vechi legături. Spre deosebire de soțul ei, doamna Brown era la fel de

agitată ca o liceană, în momentul plecării și se sinchisea evident foarte puțin de hotărârea Jeannei de a nu-i însoți. "Este fără îndoială încântată să-și aibă în sfârșit soțul numai al ei!" concluzionă tânăra văzând enormul Boeing dispărând în nori. Își simțea brusc inima mai ușoară.

Întoarsă acasă, se hotărâse brusc să plece în Scoția. O prietenă o invitase la Saint Tropez, unde părinții ei aveau o vilă; alta, al cărei frate avea nevoie de mână de lucru pe velierul lui, o încurajase insistent să li se alăture. Dar, în ciuda dragostei ei pentru Franța și pentru sportul cu vele, refuzase. De ce? N-ar fi știut să spună... De aceea, nu se putea împiedica să vadă mâna destinului în evenimentele din aceste ultime două zile. Un ciudat concurs de împrejurări o condusese aici, în această regiune sălbatică, la hotarele Northumberlandului.

– Cred că m-am rătăcit!

Vorbise cu voce tare fără să-și dea seama. Sunetul propriei sale voci fu aproape o îmbărbătare. Câmpia înconjurătoare i se părea brusc ostilă. Exact în momentul când începea să dispere și să blesteme șoferul autobuzului care o indusese în eroare, zări o casă. O casă și câteva dependințe pe jumătate ascunse în spatele unei perdele de copaci. Apropiindu-se, descoperi o clădire mare din piatră retrasă de la drum. Fără nici o îndoială, o fermă. Pe stâlpul care marca intrarea era înscris numele proprietății: "High Linton".

În sfârșit! Scoase un oftat de ușurare și, părăsind aleea maiestuoasă care trebuia să ducă la reședința principală, se îndreptă direct spre clădirea fermei și bătu la ușă.

Pași apăsați răsunară înăuntru și o femeie opulentă apăru în prag. Jeanne fu imediat convinsă că are în fața ei persoana care-i răspunsese la telefon.

– Scuzați-mă dacă v-am făcut să așteptați, începu aceasta din urmă gâfâind, dar astăzi sunt singură. Menajera este plecată. Doriți fără îndoială să vorbiți cu doamna Tate?

O măsura pe tânără cu un aer circumspect. Aceasta se grăbi s-o liniștească.

– Vă amintiți de mine? Am telefonat dimineață în legătură cu anunțul apărut în ziar. Mi-ați cerut să vin, am luat primul tren și iată-mă. Numele meu este Jeanne Brown.

– Ah, da...

Departe de a părea liniștită, femeia se posomorî.

– Într-adevăr, eu v-am răspuns. Sunt doamna Dick, soția paznicului. Dar nu vă pot spune nimic referitor la anunț. Și, cum v-am explicat, doamna Tate este plecată.

Descumpănită, Jeanne se forță totuși să-și păstreze zâmbetul.

– Mi-ați vorbit despre un anume domn Grierson. Poate ar putea să mă primească? Dacă nu se poate, pot foarte bine să aștept întoarcerea doamnei Tate sau a administratorului.

Doamna Dick nu se despărți de aerul ei îngrijorat.

– Sper cel puțin să vă convină, spuse ea evitând cu grijă privirea tinerei. Domnului Grierson nu-i place ca cineva să-l facă să-și piardă timpul.

Oare ce vroia să spună această femeie? Jeanne luptă împotriva unui violent sentiment de indignare. Își închipuia că era dintre acele tinere care n-au nici o nevoie să muncească? Astăzi era o

necesitate pentru toată lumea! După ce judeca? După înfățișarea ei? Blugii și vesta ei n-aveau nimic deosebit de luxos. Bineînțeles, nu era conștientă de aerul de distincție naturală care se degaja din toată persoana ei... și care era în parte răspunzătoare de reticențele doamnei Dick.

– Îmi pare rău, zise ea în sfârșit mascându-și cu mare greutate iritarea, dar dacă aveam intenția să-l fac pe domnul Grierson să-și piardă timpul, n-aș fi aici!

Figura doamnei Dick se lumină într-un zâmbet!

– Într-adevăr, trebuie să recunosc că nu semănați deloc cu tânăra persoană arogantă pe care am avut-o ultima dată. Numai că, înțelegeți, mă simt puțin răspunzătoare... și n-aș vrea să-mi atrag mânia domnului Grierson! Dacă vreți să așteptați, mă duc să văd dacă-l pot găsi la grajduri. Altfel, va trebui să mergeți până la casa mare.

"Acest domn Grierson trebuie să fie un adevărat tiran!" se gândi tânăra urmând-o pe doamna Dick în interiorul casei. O străbătu un fior de teamă. Soția paznicului o părăsi după ce o introdusese într-un mic birou, căruia îi închise ușa cu grijă.

Contrastul cu fațada rigidă a clădirii era frapantă. În ciuda căldurii acestui început de septembrie, un foc bun ardea în încăpere, invitând vizitatorii să ia loc în confortabilele fotolii de piele, dispuse lângă șemineu. Un birou, cu registre și documente impecabil aranjate, ocupau un colț al încăperii. Jeanne se lăsă să cadă într-un fotoliu, oftând. Dacă această casă era a administratorului, el trebuia să-i aprecieze confortul.

Fereastra îi atrase privirea. Câmpiile se întindeau cât vedea cu ochii în lumina clară a acestui sfârșit de vară. Pâlcuri de copaci rupeau monotonia pășunilor pe care păștеau animalele. Acest peisaj era caracteristic regiunii Tynedale. Și totuși pe drumul spre "High Linton", i se păruse că întrevede un alt spectacol: linia neagră a colinelor se profila pe un cer amenințător. Fără să știe de ce, avu deodată convingerea că această a doua impresie era cea bună. Și iată regiunea unde alesese să muncească.

Cântărind avantajele, era un loc ideal pentru a scăpa de influența tatălui ei. Dacă ar putea obține această slujbă, va ști să-i demonstreze care era adevărata ei reacție!

Căldura binefăcătoare a focului și oboseala adunată în cursul zilei, o moleșiră curând. Era pe punctul să atipească atunci când auzi în spatele ei un "bună ziua" răsunător rostit de o voce aspră.

Jeanne sări în picioare și descoperi doi ochi cenușii cu reflexe metalice care o fixau insistent. Hipnotizată, contemplă fața bronzată cu trăsături hotărâte încoronată de sprâncene negre, dese. Înalt și zvelt, bărbatul avea o statură impozantă. La prima vedere, trebuia să aibă între treizeci și patruzeci de ani. Nimic comun cu bătrânul plicticos la care se aștepta.

Paralizată de surprinză, căzu din nou în fotoliu, copleșită de emoție. Încerca disperată să-și revină în fire. De ce naiba era atât de tulburată? Întâlnise deja bărbați ca el la uzină. Atunci?

Stăpânul locului nu-i lăsă timp să reflecteze.

– Când vă veți fi trezit complet, aruncă el pe un ton sarcastic, poate veți putea să vă scoateți boneta aceasta ridicolă și să-mi spuneți ce v-a adus. Sunt proprietarul acestei ferme.

Numele meu este Charles Grierson. După spuse Hildei, căutați de lucru?

Jeanne își stăpâni cu mare greutate indignarea. Nimeni, niciodată – cu excepția poate a tatălui ei – nu-i vorbise pe tonul acesta! Instinctiv, își duse mâna la cap. Boneta ei preferată, la care ținea cel mai mult! O potrivi repede pentru a-și ascunde bogatul păr castaniu-roșcat strâns cuminte sub ea. Simțea în mod confuz că, cu cât înfățișarea ei era mai discretă, cu atât va avea mai multe șanse de succes. Ceea ce ignora, în schimb, era că farmecul impresionant care emana din toată ființa ei îi încânta pe toți cei care o vedeau.

Fixându-l curajos cu ochii ei verzi, replică:

– Dacă nu vă deranjează, aș prefera s-o păstrez.

– Cum doriți, făcu bărbatul ridicând din umeri. Mă voi mulțumi așadar să pun întrebări unei tinere persoane căreia nu-i văd decât o jumătate a feței.

După ce își scoase haina de tweed, el se așeză la biroul administratorului său. I se ghiceau mușchii sub cămașa de pânză.

Ghemuită în fotoliul ei, Jeanne îl văzu consultând niște note aflate pe birou. Lumina venind de la fereastră reliefa și mai mult caracterul mândru și neînduplecat al trăsăturilor lui. Era figura unui bărbat obișnuit să comande și să fie ascultat. Un bărbat în fața căruia toată lumea trebuia să se încline. Un fel de "mare șef", ca tatăl ei... Își simți tot corpul încordându-se sub amenințare. Sărise oare din lac în puț? Crezând că scapă de tatăl ei, făcuse tot acest drum pentru ca, în cele din urmă, să se afle în fața unui al doilea domn Brown? Destinul se dovedea uneori atât de sarcastic.

Charles Grierson păru să se hotărască în sfârșit să-i acorde un minut din prețiosul tău timp.

– Dacă înțeleg bine, zise el tăios, ați citit anunțul meu în ziar și doriți să lucrați aici?

Această întrebare directă o făcu pe tânără să îngaime:

– Da, am telefonat dimineață și.... doamna Dick m-a sfătuit... să vin să mă prezint...

N-avea nevoie să-l privească pentru a ghici că pe buzele interlocutorului ei apăruse un zâmbet sarcastic.

– Intrați în subiect. De obicei, nu-i plac deloc oamenii care mă fac să-mi pierd timpul.

– Atunci, vă rog să nu faceți excepție cu mine.

Replica sarcastică ieșise brusc de pe buzele tinerei fără s-o poată reține. Încurcată, adăugă foarte repede:

– Dacă aveți ceva de făcut, pot foarte bine să aștept întoarcerea administratorului dumneavoastră. Presupun că problemele personalului nu vă interesează în mod deosebit.

– Vă înșelați, miss... hm... Jeanne Brown. Dimpotrivă, mă interesează de foarte aproape de aceste probleme.

O fixă insistent, obligând-o să-și plece ochii.

– Conduc această fermă în strânsă colaborare cu administratorul meu, și țin să știu pe cine angajăm. Cu sutele de hectare pe care le numără această fermă, veți înțelege cu ușurință că trebuie să mă bazez pe fiecare membru al personalului.

Cât de sigur părea el! Jeanne nu se putea împiedica să-l invidieze. Încercând să-l imite, lansă cu falsă dezinvoltură:

– Dacă înțeleg bine, n-am nici o șansă să fiu potrivită pentru acest post?

El păstră o expresie impenetrabilă.

– N-am spus asta... nu încă!

– Dar nu vă fac o bună impresie...

– De ce trageți concluzii atât de repede?

La privirea pe care i-o aruncă, ea se simți complet ridicolă.

– Dacă încetați să faceți pe defetista, reluă el cu blândețe, am putea să reluăm discuția de la început?

Stăpânindu-și puternica dorință de a părăsi încăperea, tânăra se înfundă mai adânc în fotoliu. Ca și cum îi ghicise dorința, bărbatul o privi ironic.

– Presupun că nu sunteți din regiune. Nu-mi amintesc să vă fi întâlnit vreodată.

– Nu.

Genele lungi ale Jeannei clipiră slab deasupra obrajilor deveniți deja palizi. Cum putea să fie atât de proastă încât să creadă că ar putea evita genul acesta de întrebări? Concentrându-și toată atenția asupra covorului, răspunse:

– Locuiesc în apropiere de Bradford. Tocmai am sosit în regiune, unde intenționam să-mi petrec vacanța.

Regăsindu-și siguranța, își ridică mândră bărbia, hotărâtă să înfrunte privirea scrutătoare a interlocutorului ei.

– Și v-a cuprins brusc dorința să lucrați aici?

O privea dintr-o dată mai atent.

– În timp ce nu cunoașteți regiunea... Știți cel puțin ce este o fermă? Mă îndoiesc.

Abia regăsită, frumoasa siguranță a Jeannei slăbi. Convinsă că se îndreaptă spre dezastru, răspunse evaziv:

– Îmi plac caii și câmpia. Sunt sigură că pot să mă adaptez.

– Cum să nu! ironiză el. Necazul este că multe tinere, în aceste ultime luni, au dat dovadă de același entuziasm... și s-a soldat din nefericire cu un eșec!

– Poate...

El n-o lăsă să continue.

– Vreți să vă spun de ce? Este vorba de tinere de familie bună, crescute în puf, care nici nu știu măcar ce înseamnă cuvântul "muncă"! De aceea, am hotărât să mă arăt mai prudent pe viitor. Pot să te întreb cu ce se ocupă tatăl dumitale?

Cu gâtul uscat, tânăra înghiți în sec. Era prea târziu pentru a se preface că nu înțelesese. Privirea scrutătoare nu-i lăsa nici o scăpare. Și când te gândești că toată reușita planului ei depindea de acest răspuns! Nu era nici o îndoială, bărbatul din fața ei se aștepta ca viitoarea lui angajată să fie de origine modestă...

Fără să știe cum va interpreta el tremurul vocii ei, murmură:

– Tatăl meu lucrează într-o uzină.

Într-un fel, nu mințea.

Celălalt își stăpâni un gest de iritare.

– Nu lua aerul ăsta vinovat! Nu este nici o rușine în asta... Astăzi, toată lumea are nevoie să muncească. Ceea ce mă interesează îndeosebi, sunt capacitățile dumitale. Ce făceai înainte de a veni aici?

Copleșită, tânăra avu impresia că trece peste o succesiune de obstacole. Îl trecuse pe primul cu succes, dar cum va fi cu celelalte?

Din fericire, el se grăbise să concluzioneze că tatăl ei era muncitor și nu vrusese s-o stânjenească mai mult. Dar pentru restul?

– Lucram într-un birou, răspunse ea, adăugând foarte repede: dar nu-mi plăcea. Ador să călăresc și să țin o casă nu mă sperie. Pe timpul bolii mamei, m-am ocupat de toate.

– Și acum că s-a vindecat, dorești să faci altceva, nu-i așa?

Privirea bărbatului se îmblânzise brusc.

– Unde ai învățat să călărești? adăugă el privind-o atent, ca și cum acorda o importanță deosebită acestei chestiuni.

Jeanne se simți prinsă în cursă. Cum să-i vorbească despre Linda, cea mai bună prietenă a ei din liceu, la care își petrecuse toate vacanțele. Tatăl ei, John Grant, era unul dintre cei mai celebri proprietari de cai de curse din Anglia! Se gândise să-i ceară o slujbă la grajdurile lui, dar până la urmă renunțase: nu voia să facă apel la un prieten al părinților ei. Să facă astăzi aluzie la această situație, ar fi însemnat să-și distrugă toate șansele... De aceea, se mulțumi să răspundă evaziv:

– Am învățat singură. Poate ați vrea să mă vedeți călărind?

– Imediat.

O privea cu un aer gânditor.

– Asupra acestui punct, cel puțin, pari sigură de dumneata. Dar în ceea ce privește munca într-o fermă, presupun că experiența dumitale este nulă.

– Mi-ar fi greu să afirm contrariul... dar asta nu înseamnă că nu m-aș putea obișnui foarte repede.

Adăugă ultimele cuvinte cu un aer provocator pe care celălalt nu păru să-l aprecieze.

– Aș fi preferat pe cineva mai experimentat, remarcă el pe un ton tăios.

Jeanne își plecă ochii pentru a-și ascunde disperarea. Cum putuse să creadă că va fi capabilă să-l impresioneze pe bărbatul acesta? Și totuși, poate că nu era pierdută orice speranță: prezentându-se drept o fată săracă, având neapărată nevoie să muncească, mai avea o șansă să-l înduioșeze.

Ridicând privirea, surprinse în ochii lui Charles Grierson o licărire cinică.

– Poate ești o călăreață eminentă, spuse el, dar prefer să mă asigur eu însumi. După cele care te-au precedat, am învățat să n-am încredere. Între timp, Hilda îți va pregăti o ceașcă de ceai. Vei avea probabil nevoie...

Cu inima bătându-i repede, îl urmă în exteriorul casei.

– Vă mulțumesc, domnule Grierson, murmură ea în spatele lui. Nu veți fi decepționat, v-o promit!

– Nu voi întârzia să aflu, replică el fără să-și încetinească pașii.

Îi reproșă în sinea ei duritatea. Aproape trebuia să alerge ca să-l poată urma. Se întuneca. Nori mari anunțau căderea nopții. Deja! își zise ea privindu-și ceasul. Era trecut de ora șapte și realiză că nu observase cum trecuse timpul. Cum se va întoarce oare în oraș? Ultimul autobuz trebuia să fi trecut de mult! Aș, nu era decât un amănunt pe lângă această întrevedere atât de importantă pentru ea... Cu un optimism sporit, grăbii pașii.

Ajunseră în cele din urmă la un lung șir de boxe vopsite în alb. Toate erau de o curățenie ireproșabilă.

Jeanne îl văzu dispărând în șelărie, de unde reveni cu o șa și un căpăstru.

– Închide ușa după mine, îi spuse el măsurând-o cu privirea.

Ea se execută, reprimându-și cu mare greutate antipatia față de acest bărbat căruia părea că nu-i scapă nimic.

Pe pășunea din spatele grajdurilor păsteau doi cai în compania unei iepe tinere. Aceasta, simțind o prezență, începu să tropăie cu coama în vânt, cu urechile îndreptate în direcția de unde venea zgomotul. Fu urmată imediat de cei doi însoțitori ai ei. Cucerită, Jeanne contempla încântătorul tablou în lumina aurie a apusului de soare.

Charles Grierson o scoase din reverie. El chemă iapa cu o voce blândă și aceasta se apropie imediat scuturându-și capul în semn de prietenie. Învăluită în auriul crepusculului, cu ochii ei mari candizi, era de o frumusețe uimitoare. Își frecă încet capul de mâneca stăpânului în căutarea unei bucăți de zahăr pe care acesta o scoase imediat din buzunar.

– Este foarte docilă, vei vedea! îi spuse el Jeannei. O vom înșeua și vom vedea ce știi să faci.

Evident, iapa nu era temătoare și-și adora stăpânul. Jeanne zâmbi pentru prima dată de la începutul întrevederii. Era în sfârșit pe un teren familiar! Mângâie cu blândețe gâtul animalului, vorbindu-i încet, ca să n-o sperie. John Grant spunea întotdeauna că un cal trebuie tratat cu multă atenție și să nu fie niciodată bruscat.

– Se numește Guenever, spuse Charles Grierson chiar în momentul când vroia să-l întrebe.

– Guenever! Ca pe soția regelui Arthur? exclamă ea vesel. Atunci, are sânge regal în vine?

– Este posibil, dar nu știu nimic despre asta. Când am cumpărat-o, acum un an, purta deja acest nume. Mi-ar fi greu să-ți spun de ce.

Vorbind, o înșeuase și întinse căpăstrul Jeannei. Câteva clipe mai târziu, aceasta se avânta în galop pe pajiște, cu bustul foarte drept.

– Încet! îi strigă el.

Dar tânăra nu-l mai auzea. Încântată, cu fața în vânt, se abandonă cu totul fericirii de a se consacra din nou sportului ei preferat. După îmbolnăvirea mamei, nu mai avuse ocazia să călărească și suferise mult. Uită imediat privirile lui Charles Grierson. Zgomotul cadențat al copitelor Gueneverei răsuna în urechile ei ca o muzică.

– Ești frumoasă! șopti ea la urechea iepei, care fremătă la compliment.

Călăreața și animalul erau acum în cealaltă parte a pajiștii când apăru o succesiune de garduri vii. Se ridicară amândouă peste obstacole, într-un acord perfect. După care se îndreptară la pas spre stăpânul locurilor, care le aștepta lângă gard.

Capitolul 2

Cu cât se apropia Jeanne de Charles Grierson, cu atât creștea teama ei. De departe, i se păruse că făcuse impresie bună, dar dacă se înșelase?

Surpriza pe care o citi pe fața de obicei impasibilă a stăpânului Gueneverei îi risipi ultimele îndoieli. Se lăsa să alunece din șa când îl auzi spunând pe un ton aspru:

– Cred că vei corespunde. Dacă te vei achita la fel de bine de sercinile dumitale, nu voi avea să mă plâng.

Tonul avea o notă de ironie. Neîndrăznind încă să creadă în fericirea ei, tânăra consideră necesar să-l facă să-și precizeze gândul:

– Trebuie să înțeleg că... sunt angajată? murmură ea abia auzit.

– Cu alte cuvinte, da.

Jeanne bâigui mulțumiri, încercând de bine de rău să-și potrivească boneta care-i alunecase în timpul cursei călare. Pe alocuri, de sub ea scăpau bucle roșcate care-i puneau și mai mult în evidență verdele limpede al ochilor.

– Eu... vă mulțumesc mult! repetă ea cu stângăcie.

– Să uităm asta...

Evident, eforturile de deferență ale tinerei îl amuzau în cel mai înalt grad.

– Poate că într-o zi îmi vei da ocazia să-mi regret decizia.

Era oare o amenințare? Reproșându-și că-i tremurau picioarele, se întoarseră la grajduri. Sub ochiul atent al noului ei patron, scoase șaua de pe iapă și o fricționă viguros cu șomoioage de paie. Tăcerea stăpânului Gueneverei era în fond o aprobare.

Când își termină treaba cu o palmă amicală, el preciză scurt:

– În afara celorlalți doi cai pe care i-ai văzut pe pajiște, am și un armăsar, Hammond. Orice s-ar întâmpla, îți interzic să-l călărești. Este un ordin.

Jeanne se înfioră. Tonul cu care rostise ultimele cuvinte ar fi fost de-ajuns să-i descurajeze și pe cei mai îndrăzneți.

Dar el relua deja:

– Va trebui de asemenea s-o ajuți din când în când pe doamna Tate, la fermă. Este o treabă pe care stagiarele care te-au precedat aveau supărătoarea tendință s-o neglijeze.

Tânăra roși sub privirea lui ironică: ghicise cât de plictisitoare găsea și ea sarcinile menajere.

– Marie Tate se ocupă de administratorul meu, Marc Fenwick. În casă trăiesc de asemenea un tânăr rândaș și doi studenți. Trebuie să te aștepți să fii chemată atât înăuntru cât și afară, de fiecare dată când vor avea nevoie de dumneata. E mai bine să-ți spun că nu vei avea timp să hoinărești, nu-ți ascund asta. Dar dacă, așa cum am crezut că înțeleg, ai neapărată nevoie să muncești, vei

putea rămâne atâta timp cât o să-ți placă... după luna de probă obișnuită, firește.

Hotărât lucru, nu se încurca în amabilități inutile! se gândi tânăra mai târziu, îndreptându-se spre hotel. Era un om care mergea drept la țintă. O părăsise brusc, dându-i întâlnire lunea următoare, adică peste două zile. Înainte de a fi condusă la gară de soțul ei, doamna Dick insistase cu ardoare să ia ceaiul și sandvișurile pregătite special pentru ea. Ordinul stăpânului! spusese ea. Și Jeanne nu se putea împiedica să se mire de această atenție neașteptată.

Așezată lângă John Dick în mașina care o conducea la gară, încă se mai gândea la asta. Pierdută în contemplarea peisajului luminat de ultimele raze ale soarelui, observă deodată un porumbel al cărui zbor solitar deasupra câmpiei avea ceva sinistru. O cuprinse brusc un presentiment și se înfioră la ideea încercărilor care o așteptau. Poate ar fi făcut mai bine să nu vină? Impresia era atât de puternică încât doar cu mare greutate scăpă de ea.

Indiscutabil, întâlnise un bărbat de care avea toate motivele să fie speriată. Bucuria de a fi obținut postul atât de râvinit era din acest motiv puțin întunecată. Dacă Charles Grierson descoperea că-l înșelase ascunzându-i averea tatălui ei, nu-i va da nici cinci minute să-și facă bagajele.

Abia când ajunse în camera de hotel începu să-și recapete încrederea. De ce să se frământe? Era acceptată pentru acest post, asta era esențial! Îi rămânea să facă o baie bună și să-i telefoneze lui Georges – deoarece în absența tatălui lor, el preluase conducerea afacerilor. Îi va cere să-i găsească o înlocuitoare, fără să-i dezvăluie

locul unde se găsea și nici care erau intențiile ei. Oricum, nimic din ce ar putea spune n-o va face să-și schimbe hotărârea.

După cum se aștepta, fratele ei primi vestea cu cea mai vie indignare. Fu obligată să îndepărteze receptorul de ureche așteptând să se calmeze.

– Înțelege-mă, Georges, îi spuse ea în sfârșit. Nu mi-a plăcut niciodată uzina, știi bine. Visez să plec de când am ieșit din colegiu.

– Atunci de ce ai așteptat atâta timp?

– Am încercat, crede-mă! Dar ce poate face o fată de șaptesprezece ani împotriva unui om ca tata?

– Așadar, nici după trei ani, n-ai renunțat la visul tău ridicol cu clubul de echitație?

Aparent, se străduia să fie calm.

– Haide, încetează să te porți ca o puștoaică și întoarce-te acasă. Dacă te căsătorești cu Felix...

– Nici nu se pune problema să mă căsătoresc cu Felix! Nici cu altul, de altfel.

Era rândul Jeannei să fiarbă de indignare.

– Ești nebună! explodă fratele ei! Complet nebună! Nu crezi că am destule de făcut aici și fără să mă mai sâcâi și tu cu poveștile tale? Și ce-i voi spune tatei, când se va întoarce? Dacă îți imaginezi că va ceda și te vei instala comod în afurisitul tău club de echitație, te înșeli!

– Nu mă bazez pe asta! repetă tânăra, respingând șuvița de păr care-i cădea pe frunte.

– Dar atunci, unde vei găsi banii?

– Uiți moștenirea bunicii Brown. În ziua când voi împlini douăzeci și unu de ani, va fi a mea. Desigur, suma nu este enormă... dar va fi suficientă pentru început.

– Atunci, pentru Dumnezeu, de ce nu aștepți să împlinești douăzeci și unu de ani. Mai sunt doar câteva luni!

Uitase cât de convingător se putea arăta fratele ei când voia. Între el și tatăl ei, se simțise întotdeauna neputincioasă să le țină piept. Dar astăzi era hotărâtă să nu le lase nici o șansă.

Afișând o nepăsare pe care era departe s-o încerce, izbucni în râs.

– Liniștește-te, dragul meu Georges, m-am gândit bine! Pentru a nu risipi acești bani care îmi vor reveni la majorat, este indispensabil să-mi fac o idee exactă despre treaba care va fi a mea. Îmi rămân câteva luni; le voi folosi pentru a mă obișnui cu noua mea viață, lucrul la câmp, întreținerea cailor și tot ce implică administrarea unui club ecvestru.

– Ei bine, în cazul ăsta...

Făcu o mică pauză.

– Poate ai dreptate, la urma urmei, recunoscu el, brusc îmblânzit.

Dar Jeanne nu se lăsă înșelată. Fratele ei nu era omul care să capituleze atât de repede. Hotărâse doar să n-o bruscheze deocamdată. Va fi întotdeauna timp să reia discuția când entuziasmul ei se va atenua... Nu-i dădea multe zile înainte s-o vadă întoarsă acasă. De aceea, nu fu surprinsă să-l audă spunând:

– Nu-i nevoie să grăbim lucrurile pentru a-ți găsi o înlocuitoare. Ai dreptul la o lună de concediu. Vom vedea după aceea hotărârile

potrivite de adoptat. Dă-mi doar adresa ta, ca să știu unde te găsesc, în caz de urgență.

"Oh, nu! Mai ales asta nu!" își zise ea. Cu voce tare, spuse foarte repede:

– Sunt undeva la frontiera scoțiană... nu știu exact. Dar nu te neliniști, sunt foarte bine aici.

– Adresa, dragă soră! Nu încerca să mă amăgești cu detalii. Am nevoie să știu unde ești. Dacă n-ar fi decât pentru Felix... Va dori cu siguranță să-ți scrie.

Îl aruncase în joc pe Felix, ca să-i smulgă adresa! În realitate, era vorba despre el. Reflectă înainte de a răspunde. Un lucru era sigur: Georges nu trebuia să știe nimic. Altfel, Rolssul familial va da curând năvală pe domeniul "Hingh Linton".

– Prefer să nu spun încă nimic, răspunse ea în sfârșit. Dar dacă asta te poate liniști, dragul meu Georges, să știi că noul meu patron este cât se poate de respectabil și n-are nimic de invidiat, tatei și ție, pe planul exigenței în muncă.

Astea fiind spuse, închise fără să mai asculte protestele fratelui ei.

Puțin după aceea, o cuprinse remușcarea. Dar era și vina lui Georges. De ce o trata ca pe o copilă? La vârsta ei, știa foarte bine ce avea de făcut. Nu se arătase întotdeauna docilă și conciliantă față de ai săi? Era acum timpul să-și urmeze propriul drum. Cât despre a se căsători cu Felix... niciodată!

Dintr-un impuls subit, se așeză la măsuța de toaletă și se examină minuțios în oglindă. Fără să știe de ce, avea nevoie să se liniștească în privința înfățișării ei.

În momentul acela, o altă figură se suprapuse peste a ei. Un profil de bărbat ai cărui ochi cenușii o fixau ironic. Roșie de jenă, întoarse capul. Abia îl cunoștea, și nu-i arătase decât o indiferență rece. Atunci, de ce doar gândul la Charles Grierson o tulbura atât?

Ridicând din umeri, își desfăcu părul care-i căzu în cascadă pe umeri. Trecând cu peria prin el, fu frapată de asemănarea ei cu un manechin francez a cărei fotografie o văzuse într-o revistă. Până acum, nu acordase decât puțină atenție fizicului ei, și descoperirea avu efectul unei revelații.

"Am moștenit asta fără îndoială de la bunicii mei materni", se gândi ea. Căsătorindu-se cu o franțuzoaică în timpul celui de-al doilea război mondial, tatăl ei comisese singurul act irațional din viața lui. El, victima unei dragoste la prima vedere, era ceva greu de imaginat! Și totuși, se întâmplase. Cei doi tineri se căsătoriseră foarte repede. Dar, din păcate, Jeanne nu avusese fericirea să-și cunoască bunicii, uciși într-un bombardament. Nu-i mai rămăseseră în Franța decât câțiva veri îndepărtați care nu dăduseră niciodată vreun semn de viață.

Tânăra oftă. Cum putuse o persoană atât de veselă și de feminină ca mama ei să fi fost atrasă de un bărbat atât de rece și de materialist ca tatăl ei. Misterul era total.

Fără nici un motiv, se pare, gândurile ei reveniră la Charles Grierson. Îi acordase măcar o privire? Era puțin probabil. Nu-l interesa fizicul angajaților săi, numai eficacitatea lor. Ea avea tot interesul să se îmbrace cât mai simplu, dacă vroia să-și păstreze sluba. Din fericire, gusturile ei n-o duseseră niciodată spre extravaganțe.

Spre mare surpriză a Jeannei, weekendul trecu foarte repede. Între altele, trebuise să găsească o parcare pentru mașina ei, care ar fi deranjat-o în noua ei situație. De aceea, se ferise să-i vorbească despre ea lui Charles Grierson. Din fericire pentru ea, exista un garaj în apropierea hotelului, al cărui proprietar acceptă să-i închirieze un loc contra unui avans pe câteva săptămâni. Trebui de asemenea să facă unele cumpărături de ultimă clipă: doi blugi, cămăși și bluze de schimb. Plata hotelului adăugându-se acestor cumpărături neprevăzute, weekendul se dovedi în cele din urmă foarte costisitor!

Duminică seara, coborând din tren, avu neplăcuta surpriză să afle că, autobuzele fiind mai rare în ziua aceea, ultimul tocmai plecase. Auzind-o cerând un taxi, funcționarul zâmbi.

– Îmi pare rău, miss, dar n-avem. Înțelegeți, satul nu este destul de important. Ar lipsi cererile.

– Asta nu se împacă deloc cu treburile mele! exclamă ea foarte contrariată. Domnul Grierson nu m-a prevenit când m-a sfătuit să iau acest tren.

În timp ce celălalt schița un gest de neputință, ea se îndreptă spre ieșire, blestemându-l în sinea ei pe bărbatul acesta care avea atât de puțină considerație pentru angajații săi. Voia să-i pună rezistența la încercare? Ei bine, va avea ce auzi...

Ieșind din sat, Jeanne se înfioră sub vântul rece care venea dinspre coline. Se opri o clipă pentru a-și închide hanoracul. Pe câmp păștеau oi, singurele ființe vii în mijlocul acestui peisaj arid și pustiu. Norii negri care se profilau la orizont nu anunțau nimic bun. "Ar fi bine să mă grăbesc, dacă nu vreau să ajung udată

de ploaie", se gândi ea cu neliniște. Văzând o stea aprinzându-se pe cer, avu un gând pentru părinții ei din Canada. Ar fi făcut mai bine să-i însoțească! Asta ar fi scutit-o să se afle singură în mijlocul câmpiei, în plină noapte. În mânia ei, uitase că nu era decât ora nouă...

Un scrâșnet de pneuri, urmat de un scurt claxon, o făcu să tresară. Întorcându-se, zări o mașină la marginea drumului.

– Pot să vă las undeva?

Vocea masculină era tânără și mai curând simpatică. Pentru Jeanne, era ca o binecuvântare a cerului. Desigur, era contrar tuturor uzanțelor să urce în mașina unui necunoscut, pe un drum pustiu. Dar, date fiind împrejurările, nu avu nici o ezitare. Mulțumind cu recunoștință, luă loc lângă șofer.

– Mergeți departe? o întrebă necunoscutul.

În întuneric, distinse albeața unui zâmbet.

– Nu știu dacă dumneavoastră cunoașteți... Merg la "High Linton".

– Dacă o cunosc? Și încă bine.

Se întoarse spre ea atât de brusc, încât mașina se clătină.

– Întâmplarea face să lucrez acolo în calitate de administrator. Mă întorc după o săptămână de concediu. Dar poate și dumneavoastră sunteți în vacanță?

– Nu, nu tocmai.

Jeannei îi fu foarte greu să-și ascundă tulburarea stârnită de dezvăluirea necunoscutului. Desigur, doamna Dick și Charles Grierson nu-i ascunseseră existența unui administrator, dar să-l întâlnească aici... în aceste împrejurări! Avea de ce să fie derutată...

Cu atât mai mult cu cât își promisese să facă o bună impresie asupra lui.

– L-am văzut pe domnul Grierson vineri, și a acceptat să mă ia de probă pentru o lună.

– Înțeleg!

Apăsă apoi furios pedala de accelerație. Evident, vestea nu-i plăcea. Tânăra îi aruncă o privire uimită. Cu o cută amară în colțul buzelor, el spuse:

– Ar fi trebuit să știu că Charles va lua totul în mână în timpul absenței mele.

Aceste cuvinte, rostite pe un ton caustic, o făcură pe Jeanne să se simtă prost. N-avea nici o dorință să fie cauza unui conflict între cei doi bărbați.

– Trebuia să văd pe cineva, murmură ea în speranța de a aplana lucrurile. Domnul Grierson n-avea altă alternativă decât să mă primească.

Celălalt râse disprețuitor.

– Nu veți întârzia să aflați că Charles are întotdeauna o alternativă în rezervă.

Mașina făcu un brusc derapaj ieșind dintr-un viraj.

– Îmi amintesc foarte bine că, înainte de a pleca, i-am spus că țineam să angajez personal noua stagiară. Dar, ca de obicei, n-a făcut decât după capul lui.

Stânjeneala Jeannei se accentuă. Devenea evident că Charles Grierson și administratorul lui nu era în cele mai bune raporturi. De ce? Curiozitatea ei fu mai puternică. Aruncă, pe un ton fals nepăsător:

– Nu înțeleg de ce discutăm astfel despre domnul Grierson. La urma urmei, este patronul nostru.

Departe de a-l supăra remarca, bărbatul adopta la rândul lui un ton indiferent.

– Liniștiți-vă, nu-mi voi permite să trădez un secret. La mine, discreția este a doua natură. Dar sunt lipsit de maniere. Nici măcar nu ne-am prezentat. Numele meu este Marc. Marc Fenwick.

Tânărul bărbat își regăsise cu surprinzătoare rapiditate buna dispoziție. Deși puțin derutată, Jeanne zâmbi la rândul ei.

– Și eu Jeanne Brown, murmură ea la privirea lui întrebătoare.

– Mi-ar plăcea să știu ce vrea să facă aici o tânără ca dumneavoastră.

Cu inima bătând repede, ea încercă să păstreze același ton vesel.

– Chiar și tinerele fete au nevoie să muncească pentru a trăi.

– Este o explicație, într-adevăr.

Părea puțin convins și o uimi cu intensitatea privirii.

– În privința asta, continuă el, "High Linton" nu vă va decepționa. Se muncește din greu acolo, foarte greu! Charles este renumit pentru modul cum își conduce oamenii cu o mână de fier.

După o scurtă acalmie, amărăciunea revenise în vocea interlocutorului ei. Oricum ar fi stat lucrurile, îl găsea mai curând simpatic. Ce vârstă putea să aibă? Douăzeci și cinci, douăzeci și șase de ani cel mult. Evident, suporta greu personalitatea autoritară a lui Charles Grierson. Dar poate avea doar nevoie să se afirme, să-și regăsească încrederea în el. Poate putea să-l ajute.

– Nu mă sperie să muncesc din greu, să știți, spuse ea. De altfel, ce altceva aș putea face aici?

În jurul lor, o ceață deasă acoperea acum câmpia, sporind impresia de izolare.

– Și discotecile? Dacă aveți nevoie de un cavaler atent, puteți conta pe mine.

Jeanne avu un mic râs nervos.

– Cu riscul de a vă decepționa, nu apreciez deloc genul acesta de distracție... Prefer să vizitez un muzeu sau să văd o piesă de teatru.

– Ei bine, simt că educația mea artistică îmi va fi utilă.

Izbucniră amândoi în râs. Dar cel al tinerei i se stinse brusc pe buze. Zărise în lumina farurilor casa iluminată și privirea glacială a lui Charl;es Grierson fixată asupra ei.

O cuprinse o spaimă apropiată de panică la ideea de a înfrunta silueta impozantă care se profila pe cerul întunecat. Trebuie s-o fi surprins râzând și Dumnezeu știe ce-și putea închipui!

Când înaintă spre mașină, ochii lui străluceau de mânie.

– În sfârșit, te-ai hotărât să sosești! Te așteptam ieri, Marc. Cât despre dumneata, miss Brown, ar fi trebuit să fii aici de o oră.

Jeanne făcu ochii mari. Încă puțin, și-i va acuza de conspirație! Privirea lui trufașă îi scruta ca pe doi copii prinși în greșeală.

Lângă ea, îl simți pe Marc încordându-se.

– Am găsit-o pe miss Brown pe drum. Nu puteam s-o las să vină pe jos! Dumneavoastră, un om atât de organizat de obicei, mă întreb cum ați putut uita să trimiteți pe cineva la gară?

Charles se aplecă spre portiera dinspre partea Jeannei.

– Nu-i nevoie să ridici tonul, Marc. Nu sunt de acord. Dacă miss Brown n-a găsit pe nimeni așteptând-o, cine-i de vină? Bill Clark

mi-a cerut un concediu pentru a asista la căsătoria surorii lui. Am acceptat contând pe întoarcerea dumitale ieri, cum era prevăzut. Ai fi putut cel puțin să mă anunți! Weekendul a fost greu pentru noi toți, te asigur!

Înlemnită, Jeanne nu mai îndrăznea să facă un gest. Împotriva oricărei rațiuni, apropierea acestui bărbat o bulversa. Nimeni nu avusese vreodată acest efect asupra ei. "În orice caz, se gândi ea, dacă Marc este obișnuit să fie certat în felul acesta, ostilitatea lui nu mai avea nimic surprinzător!"

Încercă o mare ușurare auzind vocea acestuia din urmă rupând tăcerea.

– Nu înțeleg de ce faceți atâta caz! Poate există circumstanțe atenuante...

– Nu mă îndoiesc, îl întrerupse tăios Charles, dar n-am timp să-ți ascult scuzele. Te voi vedea mai târziu la conac pentru a discuta programul săptămânii viitoare. Până atunci, o voi prezenta pe miss Brown Mariei.

După ce-și adunase rapid bagajele, Jeanne coborî din mașină fără ca vreunul dintre cei doi bărbați să se fi gândit s-o ajute.

Profund jignită, porni în urma lui Charles Grierson.

– Aș fi putut să mă descurc singură, să știți!

Contrar oricărei așteptări, el se întoarse brusc și-i prinse brațul.

– Ascultă-mă bine, miss Brown. Pentru mine ești o enigmă. Sper, pentru dumneata, să nu mă fi înșelat angajându-te!

Își reluă drumul și nu mai rosti un cuvânt până la casă. Împărțită între furie și surpriză, Jeanne nu știa ce să creadă.

Abia intraseră, când o femeie în vârstă, înaltă și slabă, se avântă în întâmpinarea lor.

– Slavă Domnului, domnule Charles, iată-vă! Puteți să vă lăudați că m-ați speriat teribil! Ar fi trebuit să vă întoarceți de mult de la gară. Dânsa este fără îndoială miss Brown? adăugă ea încercând să-și recapete respirația.

În timp ce Charles făcea prezentările, un surâs de ușurare apăru pe buzele Jeannei. "În sfârșit, o față binevoitoare!" își spuse ea întâlnind privirea limpede și călduroasă a doamnei Tate.

– Îmi pare rău, Marie, răspunse cu afecțiune stăpânul casei. Am făcut pană mergând s-o întâmpin pe miss Brown. Până să mă duc să iau Land Roverul, sosea cu Marc. După cum am văzut, se pare că se distrau bine...

Un licăr malițios trecu prin ochii lui. Oare ce insinua? Tânăra fierbea de indignare.

– Nu-l cunoșteam înainte de a urca în mașina lui, vă asigur! M-a condus până aici. Ce e rău în asta?

O tăcere încordată urmă acestei replici și Jeanne își dădu seama că ar fi făcut mai bine să tacă. Dar nedreptatea o indigna întotdeauna!

Charles Grierson sfârși prin a ridica din umeri cu indiferență.

– Să ne oprim aici, vrei? Să spunem că ați fost remarcabil de grăbiți să faceți cunoștință, și să nu mai vorbim despre asta. În afară de neajunsul provocat de întârzierea dumitale, povestea asta nu mă privește.

Ignorând protestul tăcut din ochii Jeannei, se întoarse fără să mai insiste spre doamna Tate.

– Această tânără, crede, se pare, că ne îndoim de sinceritatea ei, Marie. Poate vei putea să-i explici, după plecarea mea, că sinceritatea este una dintre calitățile asupra cărora nu facem concesii la "High Linton?"

Jeanne își plecă ochii. Se putea oare să aibă deja îndoieli privind povestea cu fata săracă? Perspicace cum era, n-ar fi fost imposibil! Era tipul de om care simte acest gen de lucruri. Pe viitor, va avea tot interesul să-și măsoare cuvintele. Ce diferit era față de toți cei pe care-i cunoscuse!

Pierdută în gândurile ei, îl auzi spunând:

– Se pare, Marie, că această tânără persoană și-a pierdut graiul... Dar trebuie să vă las, altfel Marc va crede că l-am uitat.

Apoi adăugă, adresându-se Jeannei:

– Te aștept mâine dimineață la prima oră, în biroul meu. De data asta, ți-aș fi recunoscător dacă n-ai întârzia.

După plecarea lui, Marie o luă de braț pe Jeanne și o conduse spre sufrageria unde era pregătită o masă apetisantă.

– Am pus astea deoparte pentru domnul Fenwick, explică menajera arătându-i sortimentul de salate și mezelurile. Presupuneam că va sosi astăzi și-l cunosc bine: întotdeauna îi e foame. Dar scoate-ți mantoul, draga mea copilă. Mă duc să fac cafea.

Sufrageria cu ambianța albă și primitoare avu un efect binefăcător asupra nervilor Jeannei. După ce se debarasase de mantou, se îndreptă spre foc. Cu grinzile ei de stejar, perdelele din bumbac înflorat și rafturile pline de cărți, era o încăpere în care te simțeai bine. O pisică se întinse leneș în fața șemineului înainte de a porni brusc spre bucătărie.

Reveni curând frecându-se de picioarele Mariei, care venea cu cafeaua. Aceasta o dojeni afectuos:

– Haide, Georgina, o să mă faci să mă împiedic!

Ridicând ochii, văzu figura palidă și încordată a tinerei.

– Vino și ia loc, Jeanne! După aceea te vei simți mult mai bine, vei vedea... Nu te supără să-ți spun Jeanne? Spune-mi Marie. Aici, nu facem pe ceremonioșii.

În timp ce tânăra se așeză zâmbind la masă, adăugă:

– În locul dumitale, nu mi-aș face griji! Domnul Charles este departe de a fi atât de necruțător cum pare. Nu cred că a avut intenția să te sperie.

– Este vina mea, răspunse Jeanne, a cărei figură se întristă. Necunoscându-l pe domnul Fenwick, n-ar fi trebuit să accept să urc în mașina lui! Totuși, consider că domnul Grierson este nedrept.

– Trebuie să-l scuzi, replică menajera degustându-și cafeaua cu înghițituri mici. Și pana pe care a făcut-o chiar în momentul când venea să te caute trebuie să-l fi adus într-o proastă dispoziție.

– Da, înțeleg. Dar domnul Fenwick n-are nici o vină! Nu era nevoie să-i ceară explicații...

– ... care i-ar fi fost greu să le dea, replică atât de tăios Marie, încât Jeanne nu mai avu nici o îndoială asupra căruia dintre cei doi înclinau preferințele ei.

Ca și cum se temea că mersese prea departe, menajera se redresă cu un zâmbet:

– Și acum, este timpul să mergi la culcare. Nu uita că domnul Charles te așteaptă mâine la prima ora. Îți va spune exact ce ai de făcut.

– Vineri, m-a lăsat deja să înțeleg că va trebui să vă ajut la întreținerea casei.

Marie își ridică sprâncenele cu un aer sceptic.

– Ah, da? O am pe doamna Dick, pe care cred că ai cunoscut-o când ai venit. Dar ea ține mult să-și petreacă weekendurile în familie. Aș putea face așadar apel la dumneata în aceste momente. Cu toate că nu-mi faci iluzii: vei avea destul de lucru cu caii. Mai ales când domnul Charles va lipsi, cum face adeseori.

"Nu asta am crezut că înțeleg vineri", se gândi tânăra înainte de a spune cu nepăsare:

– A avut, cred, destule decepții cu precedentele stagiare.

Marie făcu o grimasă.

– Am avut șansa să păstrăm una aproape zece ani, dar ne-a părăsit pentru a se căsători. După aceea, s-au succedat două, dintre care una era genul copilului prea răsfățat. Fată de părinți bogați, n-a reușit niciodată să-și ia munca în serios. Sunt sigură, Jeanne, că lucrurile vor fi diferite cu dumneata. Cel puțin, sper din toată inima.

– Mă voi strădui să fac tot ce-mi stă în putință. Domnul Grierson pare foarte exigent, nu-i așa?

– Nu este foarte comod, într-adevăr. Dar atâta timp cât îți vezi de treabă, nu vei avea de ce să te plângi.

După această frază ambiguă, care o intrigă pe tânără, menajera se ridică în picioare.

– Dacă ai terminat, o să-ți arăt camera ta. Trebuie să fii obosită.

Jeanne nu avu altceva de făcut decât s-o urmeze.

Capitolul 3

Trezită a doua zi dimineață la ora șapte, Jeanne îl găsi pe Marc la bucătărie pentru prima ceașcă de ceai a zilei. Dacă frumosul administrator fusese rănit în ajun de remarcele lui Charles Grierson, astăzi nu mai părea. El o întâmpină pe tânără cu un zâmbet larg.

– Reluarea lucrului este întotdeauna un moment dificil pentru mine. Chiar copil, îmi era întotdeauna groază să mă trezesc dimineața devreme.

Jeanne se gândi că nici ei nu-i plăcea deloc să se trezească devreme, dar la țară era aproape o obligație. Sunt atâtea de făcut într-o fermă ca aceasta! Cu atât mai mult pentru un administrator, obligat să repartizeze treburile zilei.

Ca și cum îi ghicise gândurile, Marc oftă.

– Nu-i nevoie să iei aerul ăsta înțepat, tânără domnișoară! Sunt în picioare de la ora șase. Și nu sunt singurul...

De aceea, dacă pot să-ți dau un sfat, grăbește-te dacă nu vrei să-ți atragi mânia dragului nostru Charles!

"Ce susceptibil este!" se gândi tânăra câteva clipe mai târziu, pornind pe aleea care ducea la conac. Dar știa să se apere și nu-i lipsea replica promptă, o aflase pe spinarea ei.

Hotărât lucru, Marie ieri, Marc dimineața asta... avertismentele reveneau din toate părțile. Ce bărbat era oare acest Charles Grierson pentru a face să domnească groaza în jurul lui? Se simți cuprinsă de milă pentru bietele fete care o precedaseră. Fără îndoială, se îndrăgostiseră de stăpânul de la "High Linton", și fuseseră concediate imediat. Dar Marie putea dormi liniștită: asemenea pățanie nu risca să i se întâmple nou-venitei. Dacă nu întâlnise încă bărbatul visurilor ei, cu siguranță nu aici, în acest loc pierdut de țară, spera să-l găsească.

Aici ajunsese cu gândurile când, după o cotitură a aleii, descoperi conacul. Ea care se interesa mai mult de oameni decât de cadrul lor de viață, fu impresionată. Frumusețea clădirii îți tăia respirația. De proporții armonioase, avea în plus patina inestimabilă a timpului. Nu-i spusese Mariei că data din o mie șapte sute patruzeci? Peluzele de un verde strălucitor coborau lin până la un pârâu îngust care sclipea în soare ca o panglică lungă argintie. Fără cântecul unei ciocârlii care zbura exact deasupra ei și o făcu să-și ridice capul, Jeanne ar fi rămas acolo ore întregi. Se smulse cu regret din fața spectacolului. Nu era momentul să viseze. Cine știe dacă Charles Grierson n-o pândea din spatele uneia dintre ferestrele înalte?

Înconjurând maiestuoasa clădire, ajunse într-o curte pătrată și văzu pe o ușă cuvântul "birou". Îndată ce bătu, vocea profundă a lui Charles Grierson o invită să intre.

– Bună ziua, murmură ea, puțin dezorientată de soarele care inunda încăperea și o orbea.

– O clipă!

Îl auzi trăgând o perdea, și putu în sfârșit să-și distingă interlocutorul.

– Este mai bine, nu-i așa? În unele perioade ale anului, soarele devine un adevărat handicap pentru această încăpere. Intră, Jeanne. Ia loc, te rog.

Tânăra se așeză pe scaunul indicat de el. Biroul era mult mai mare decât se aștepta, și mobilat cu gust.

– Mi-ați cerut să vin, începu ea pentru a rupe tăcerea care începea s-o apese.

O privea cu un aer absent, ca și cum n-o vedea.

– Da, într-adevăr, recunoscu el în sfârșit. Dar mă tem că n-am decât vești proaste pentru dumneata.

Vești proaste? Jeanne se încordă pe scaunul ei. Era imposibil ca Georges să-i fi descoperit deja ascunzătoarea. Atunci? Ochii verzi i se încețoșară de spaimă. Oare cât timp o va mai chinui astfel?

– Mi-ai spus că ai lucrat într-un birou? o întrebă el pe neașteptate.

– Da.

Nu înțelegea unde voia să ajungă. Exasperată de indiferența și de aroganța de care Charles Grierson dădea dovadă, trebui să facă un efort ca să nu-și strige indignarea. Dar aceasta făcu loc curând ușurării.

– Este vorba despre miss Cleaves, secretara mea, explică el. A trebuit transportată de urgență la spital în dimineața asta, unde va suporta o operație. Firește, este foarte supărător pentru ea și în același timp, îmi pune mari probleme! Sarcinile administrative ocupă un loc important într-o fermă ca aceasta, și miss Cleaves se ocupa de toate. Mă întreb dacă ai putea s-o înlocuiești?

Tânăra fu copleșită de consternare. Dacă era vorba să dea din nou peste aceeași muncă plicticoasă și rutinieră, mai bine ar fi rămas acasă! Ea care venise aici cu speranța de a trăi la țară și să se pregătească pentru viitoarea meserie de instructor de echitație...

Cum nu răspunse imediat, el își ridică sprâncenele.

– Cred că n-ai vreo obiecție?

Ca și cum îi făcea o onoare propunându-i s-o înlocuiască pe miss Cleaves! Stăpânindu-și cu mare greutate indignarea, Jeanne replică:

– Prezentând situația în felul acesta, domnule Grierson, mi-e greu să refuz. Dar credeam că v-am spus cât de plictisită eram de munca de secretariat. De altfel, de aceea sunt aici.

– Desigur! Desigur! făcu el pe un ton pe care-l voia conciliant. Dar nu văd cum ar putea fi mai rău decât să speli vasele pentru Marie sau să cureți boxele cailor.... În plus, este o chestiune doar de câteva zile. Lydia va fi pe picioare într-o săptămână sau două.

Luându-i tăcerea drept acceptare, el se cufundă în lectura corespondenței. Jeanne avu astfel răgazul să-l observe mai de aproape și simți o ciudată neliniște. De fapt, dacă perspectiva acestei înlocuiri îi displăcea atât de mult, era mai ales la ideea de a se întâlni zilnic cu acest bărbat redutabil. Singur într-un birou cu

ea, nu va scăpa ocazia să-i pună întrebări. Întrebări care s-ar putea dovedi periculoase: la cea mai mică indiscreție, risca s-o concedieze imediat.

Când el își ridică ochii, Jeanne roși sub intensitatea privirii lui, și se grăbi să spună:

– Îmi pare rău pentru miss Cleaves, domnule Grierson, dar n-ar fi preferabil să vă adresați unei agenții de plasare din regiune?

El o privi o clipă în tăcere, apoi reflectă pe un ton sarcastic:

– De ce să fac această cheltuială când dispun deja de o secretară experimentată? N-ar avea nici un sens! De altfel, m-ai desconsidera, sunt sigur! Te vei descurca foarte bine. Această muncă n-are nimic complicat... Și oricum, n-ai de ales.

Modalitate abia deghizată de a-i da de înțeles că o plătea și înțelegea să se supună... În clipa asta, îl detestă. Dar ce putea face, decât să accepte? Hotărî să-și înfrângă mândria. Declară, pe un ton glacial:

– Sper numai să nu vă dezamăgesc.

– De ce aș fi? Nu pretind perfecțiunea. Am căutat o stagiară capabilă să ne ajute în bunul mers al domeniului, nimic mai mult. Nu-ți voi ascunde că experiența dumitale în materie de secretariat a fost determinantă pentru obținerea acestui post. Bănuiam că Lydia avea probleme de sănătate și că va avea nevoie de un concediu. Până la întoarcerea ei, îți cer doar să te achiți cât mai bine de treaba dumitale și să fii gata s-o înlocuiești dacă va fi din nou nevoie. Iată de ce mi-am permis să insist atât încât să-mi pierd o bună parte din dimineață.

Își consultă nerăbdător ceasul, fără să-i lase timp să-i răspundă. Jeanne nu se putu împiedica să-i admire părul negru ca smoala care încorona o frunte bronzată de viața în aer liber. Cuprinsă de emoții contradictorii, se înfioră ca și cum fusese atinsă de mâna destinului, ceea ce nu-i scăpă lui Charles, a cărui privire deveni mai scrutătoare.

– Ce-ai spune dacă mai însoți la sufragerie, Jeanne? Micul dejun trebuie să fi fost servit și pariez că n-ai mâncat nimic, dimineața asta. Nu-i nevoie să te întorci la fermă, acum. Mâine, va fi suficient să vii la ora nouă.

Tânăra se neliniști. Blugii îmbrăcați în grabă, în perspectiva de a face curățenie la grajduri, nu erau deloc potriviți cu noua ei slujbă.

– N-ar trebui să mă duc să mă schimb? murmură ea șovăind. Nu mă așteptam să rămân...

– E o prostie!

O opri cu un gest, ca și cum ea se pregătea să iasă.

– Este suficient să-ți scoți vesta și boneta... numai dacă, adăugă el ironic, nu te-ai născut cu ea.

Încordată cum era, această tachinare avu asupra ei efectul unei insulte. Își smulse furioasă boneta, eliberând cu acest gest cascada de păr arămiu, care i se răspândi pe umeri.

Uluit o clipă de frumusețea spectacolului, Charles Grierson își recăpătă rapid sângele-rece. Nota de sfidare din atitudinea tinerei nu-i scăpase.

– Rămâne de sperat, murmură el, că temperamentul dumitale nu este asemenea imaginii părului. Acum înțeleg de ce a fost Marc impresionat.

– Marc? Vreți să spuneți domnul Fenwick?

Se străduia din toate puterile să-i ignore aluzia.

– Marc sau domnul Fenwick, n-are importanță! Este administratorul meu. Sau mai exact, încerc să-l formez. Aș fi avut șanse să reușesc, dar nu se lăsa distras atât de ușor.

Ce vroia oare să spună? Era un avertisment? Fără nici un motiv, simți că roșește până în vârful urechilor. Hotărât lucru, bărbatul acesta avea darul s-o facă să se simtă prost!

– Nu-l cunosc destul de bine pe domnul Fenwick pentru a-mi permite să am o părere.

– Hm...

Părea sceptic. Cu un aer hotărât, se îndreptă spre ușă, făcându-i semn Jeannei să-l urmeze.

– De fapt, nu mă așteptam. Era o simplă constatare.

Tânăra îl urmă aproape clătinându-se. Bărbatul acesta era prea puternic pentru ea! Trebuia fără încetare să-l întreacă în șiretenie și nu era sigură că va rezista mult timp astfel. Simpla idee de a lucra în strânsă legătură cu el o umplea de teamă. "Doamne, fie ca această săptămână să treacă foarte repede!" se surprinse ea rugându-se.

După ce străbătură un lung coridor, ajunseră într-un hol imens al cărui aspect gol și abandonat o surprinse. Numai câteva covoare întrerupeau uniformitatea parchetului de stejar. Cât despre mobilele vechi, majoritatea foarte frumoase, erau dispuse fără gust.

Prin contrast, mica sufragerie i se păru mult mai primitoare cu masa și scaunele ei mirosind frumos a ceară de lustruit. Dar și aici, perdelele și draperiile erau uzate și covorul destul de ros. Jeanne

nu se putu împiedica să se gândească la faptul că aici lipsea o mână de femeie.

Charles n-avea așadar pe nimeni lângă el care să ia asupra sa sarcinile casnice? Aruncând o privire discretă pe masă, observă că erau numai două tacâmuri. Pentru prima oară de când îl cunoștea, se întrebă dacă era căsătorit. Întrebarea nu-i venise niciodată în minte. Și totuși, era întru totul plauzibil.

– Poate ar trebui să așteptăm sosirea doamnei Grierson înainte de a începe? riscă ea văzându-l agitând clopoțelul.

– Nu există o doamnă Grierson.

Replica era însoțită de o privire batjocoritoare, ca și cum ghicise stânjeneala Jeannei.

– Tacâmul pe care-l vezi aici era destinat lui miss Cleaves. Cum pleacă foarte devreme de acasa, obișnuiește să-și ia micul dejun aici.

– Oh! Înțeleg... roși tânăra așezându-se. Credeam că...

– Ei bine, te înșelai, asta-i tot, o întrerupse el tăios, așezându-se în fața ei. Dacă vrei să știi, nu-mi pierd speranța să mă căsătoresc într-o zi. Dar femeile pretind să li se acorde multă atenție, așadar mult timp. Și nu dispun, deocamdată cel puțin, de răgazul necesar.

Jeanne își revenise în fire. Ignorându-i sarcasmul, îi adresă un surâs înghețat.

– Așadar, sunteți dintre acei bărbați care pun afacerile înaintea plăcerii? Am auzit totuși spunându-se că o femeie poate fi uneori utilă.

– Mai trebuie să descoperi perla rară... Dar nu numai căsătoria există în viață. Slavă Domnului, nu toți suntem romantici!

Ea îi aruncă o privire uimită înainte de a-și întoarce prompt ochii. Un asemenea magnestim emana din acest bărbat, încât era fascinată. Dar trebuia să rămână vigilentă și să lupte împotriva unei atracții care nu i-ar aduce decât deziluzii. Un bărbat atât de viril și de seducător trebuia să aibă toate femeile în picioare.

O rezervă discretă, iată ce atitudine trebuia să adopte. Cu atât mai rău dacă era contrar firii ei adevărate.

– Sunteți cel mai în măsură să știți cum stau lucrurile, replică ea pe tonul cel mai indiferent de care era în stare.

Sosirea menajerei aducând cafeaua și pâinea prăjită o scuti să spună mai mult.

Contrar a aceea ce putea lăsa să se prevadă starea uzată a draperiilor și perdelelor, masa nu lăsă cu nimic de dorit. Cafetiera și argintăria erau strălucitoare, șervetele de masă imaculate și ouăle cu șuncă nici prea coapte, nici prea crude.

De ce îi propusese să împartă cu el micul dejun? Întrebarea o intrigă pe Jeanne tot timpul mesei. "Să ia masa cu angajata lui, se gândi ea, era cu siguranță mărturia unui total dispreț al convenienței!" Numai dacă, devenind secretara lui, urcase brusc pe scara socială, până într-atât încât să fie admisă la masa stăpânului casei. Își promise să lămurească acest mister.

În zilele următoare, își petrecu toate dimineții la birou, revenind la fermă doar la masa de prânz. În prima dimineață, avu unele dificultăți să urmărească debitul accelerat al lui Charles dictându-i corespondența. Dar când îi explică diversele sarcini administrative legate de conducerea unui domeniu ca "High Linton", se găsi pe un teren familiar. La urma urmei, o fermă de

această importanță nu era atât de diferită de o întreprindere! Trebuind să lipsească o oră sau două, îi lăsă în grijă să cheme la ordine un furnizor pentru întârzierea unei livrări și să rețină din apelurile telefonice pe cele care presupuneau întâlniri sau discuții.

Dacă tânăra se achită de toate aceste treburi, o făcu fără nici un exces de zel. Dacă din nefericire, Lydia nu revenea, n-avea nici o dorință să-și petreacă viața în acest birou.

În afară de acest amănunt, se adaptă foarte repede noii funcții. Munca în sine n-avea nimic complicat, iar Lydia Cleaves lăsase totul în perfectă ordine. Sistemul ei de clasare era deasupra oricărei critici. Jeanne încercă o vie admirație pentru această tânără pe care n-o cunoștea, dar care se descurca atât de bine. La urma urmei, experiența de care se temuse atât de mult la început, se dovedea pozitivă, deoarece îi permitea să se familiarizeze cu problemele cu care se va confrunta când va avea clubul ei.

Charles Grierson reveni înainte de prânz. După ce-i dăduse de înțeles că era mulțumit de munca ei, îi ceru să revină a doua zi dimineață. Cum el trebuia să lipsească restul zilei, îi dădu câteva instrucțiuni privind caii de scos în ziua aceea. Fără să considere necesar să-i precizeze unde se ducea.

Judecând după eleganța costumului, mergea probabil în oraș. Plecând, se opri s-o lase în fața fermei.

– Marc Fenwick îți va spune tot ce ai nevoie să știi, spuse el deschizându-i portiera. Te vei descurca foarte bine. Dar nu risca să încaleci pe armăsarul meu! Ai avea necazuri! Este mult prea puternic pentru dumneata. În orice caz, să nu-mi spui că nu te-am prevenit.

Tânăra îl privi plecând. Era roșie de furie. N-avusese niciodată intenția să-i încalece armăsarul. Drept cine o lua? Cât despre faptul că era mult prea puternic pentru ea, rămânea de dovedit. Nu întâlnise niciodată un cal căruia să nu-i vină de hac. Ar fi trebuit s-o știe, deoarece o văzuse călărind! Oricum, va avea destul de lucru cu ceilalți fără să se mai încurce cu Hammond!

Ridicând din umeri, intră în casă. Marc Fenwick și Marie își terminau cafeaua în sufragerie. La vederea ei, menajera sări în picioare.

– Îți servesc prânzul în cinci minute, draga mea copilă! Noi tocmai l-am terminat. Mi-am făcut griji că nu revii pentru micul dejun, dar domnul Charles mi-a telefonat să-mi spună unde erai.

– Da, l-am luat la conac, răspunse ea. Domnul Grierson a considerat asta mai comod pentru muncă.

– Și a avut întru totul dreptate, încuviință Marie. Suntem toți dezolați pentru Lydia! Am telefonat adineaori la spital: tocmai a fost operată. M-au asigurat că totul merge bine. Cum îi spuneam domnului Fenwick, este un noroc că o poți înlocui până când se întoarce! Iată o grijă mai puțin pentru domnul Charles.

Jeanne zâmbi. Marie nu bănuia cărui extraordinar concurs de împrejurări se datora prezența ei aici! Destinul avea uneori asemenea ciudățenii.

Când menajera dispăru în bucătărie, își dădu seama că Marc nu spusese încă nimic. El se întoarse spre ea cu o privire întunecată.

– Charles a plecat la spital, presupun?

Uluită, tânăra rămase câteva secunde tăcută. Câtă familiaritate să vorbească astfel despre stăpânul fermei!

– Dacă vorbești despre domnul Grierson, este foarte posibil. Dar nu m-a informat și mi-ar fi fost greu să-mi permit să-l întreb.

El îi aruncă o privire uimită.

– Ai ghicit, vorbeam într-adevăr despre domnul Grierson, replică el afectat. Inutil să iei aerul ăsta indignat! Îți înțeleg jocul: te vei grăbi să iei locul Lydiei, nu-i așa?

Jeanne nu-și putea crede urechilor. În pofida furiei, se forță să rămână calmă.

– N-am intenția să iau locul nimănui, Marc, să știi! Cu cât se va întoarce mai curând miss Cleaves, cu atât va fi mai bine pentru mine.

Și fără să mai aștepte, cu ochii strălucind de mânie, urcă să se spele pe mâini. "N-are decât să creadă ce vrea, nu-mi pasă!" se gândi ea în timp ce se spăla. Dar în clipa următoare, o cuprinse o îndoială teribilă. Nu-i vorbise oare prea aspru lui Marc? La urma urmei, era administratorul domeniului. Putea foarte bine s-o concedieze, dacă dorea... Încruntându-și sprâncenele, se întoarse cu gândurile la miss Cleaves. Văzând interesul pe care i-l arătau Marc și Charles Grierson, trebuia să fie foarte seducătoare. De aici până la gândul că era cauza dezacordului lor, nu era decât un pas. Dar atunci, de ce stăpânul fermei nu-și sfătuia administratorul să-și caute o slujbă în altă parte?

"La ce bun atâtea comentarii?" își zise ea strângându-și mâinile. "Nu știu suficient ca să-mi pot face o idee clară și obiectivă asupra situației. Să lăsăm să treacă timpul..."

Coborând din nou, descoperi ușurată că Marc plecase. Avu astfel plăcerea să mănânce singură, după care se oferi s-o ajute

pe Marie cu vasele înainte de a merge la grajduri. Menajera, ocupată cu pregătirea unui chec, îi primi oferta cu gratitudine.

– Ce amabil din partea ta, draga mea micuță! O să-ți arăt cum să încarci mașina – deoarece avem o mașină, privește!

– Oh, dar este minunat... Vezi-ți de treabă, Marie, mă voi descurca... Este exact ca cea de acasă...

Prea târziu! Cuvintele îi scăpaseră, fără să-și dea seama.

– Mama ta are fără îndoială o familie numeroasă, sugeră cu afecțiune Marie.

Jenată, tânăra începu să aranjeze febril farfuriile în mașină. Ar fi fost greu să-i spună că din cauza numeroaselor recepții date de părinții ei, un asemenea aparat era indispensabil.

– Nu, nicidecum. Dar cred că-mi amintesc că a cumpărat-o de ocazie.

Interpretând greșit stânjeneala Jeannei, menajera exclamă cu căldură:

– Dar bineînțeles! Cine nu are astăzi mașină de spălat vasele? Slavă Domnului, nu mai este un lux! De obicei, adăugă ea amestecând cu grijă stafidele în aluat, Hilda Dick se ocupă de asta, dar avea de făcut cumpărături în această după-amiază. Cât despre Bill Clark – studentul care a plecat la căsătoria surorii lui, în acest weekend – ne ajută când are timp. Săptămâna asta era rândul tău, dar cu munca pe care o ai între birou și îngrijirea cailor...

– Sper că miss Cleaves se va întoarce curând, murmură tânăra ezitând. Așa mi-a dat de înțeles domnul Grierson, azi-dimineață.

– Dacă aude vorbindu-se despre tine, este foarte posibil!

Sarcasmul observației nu-i scăpă Jeannei. Dar menajera își mușcă buza, ca o fetiță prinsă în greșeală.

– Nu da atenție, draga mea copilă! Lydia este foarte competentă și n-ar fi trebuit să spun asta. Cu atât mai mult cu cât este o foarte veche prietenă a familiei.

Intrigată, Jeanne se întrebă ce indiscreție putuse să facă menajera. Dinspre partea ei, nu înțelegea. Dacă Lydia își făcea griji pentru munca ei, ce putea fi mai îndreptățit? Cu speranța s-o liniștească pe Marie, îi zâmbi cu amabilitate.

– Este ciudat, dar îmi imaginasem că miss Cleaves este foarte tânără.

– Oh, dar este!

Figura menajerei se lumină.

– N-am vrut să spun "veche" în acest sens. Are douăzeci și șase de ani, ca domnul Fenwick. Numai că, pe vremea bătrânului domn Grierson, tatăl lui Charles, propriul ei tată lucra la fermă ca administrator.

– Înțeleg... Așadar, Lydia trăia aici cu familia ei?

– La început, da. Dar tatăl ei a murit într-un accident la fermă și mama ei a preferat să plece să trăiască la Hexham, la sora ei, și Lydia a urmat-o.

– Dar atunci, trebuie să străbată acest drum lung ca să vină aici în fiecare dimineață?

Își aminti prea târziu ce-i dăduse deja de înțeles Charles, la micul dejun.

– Un drum lung, într-adevăr, admise Marie. Dar bătrânul domn Grierson se aranjase să-i găsească o mică mașină. Oricum, este o

tânără merituoasă, care nu se teme să muncească din greu. Deoarece sunt multe de făcut aici, mai ales după ce domnul Charles a preluat succesiunea tatălui său.

Jeanne închise ușa mașinii cu un aer gânditor. În ciuda afirmațiilor ei, entuziasmul Mariei față de Lydia suna fals. Părea că-i poartă pică pentru ceva.

– Presupun, se încumetă timid tânăra, că domnul Grierson și miss Cleaves au crescut mai mult sau mai puțin împreună?

Marie își șterse de șorț mâinile de făină.

– Te înșeli, draga mea copilă. Domnul Charles are cu aproape zece ani mai mult decât Lydia și a frecventat universitatea, ceea ce l-a îndepărtat de aici mulți ani. Numai că, după accidentul suferit de domnul Cleaves, trebuie să se fi simțit răspunzător într-un fel față de familia lui. Nu mai sunt atât de sigură că mai împărtășește această părere...

Departe de a se potoli, curiozitatea Jeannei crescu în zilele următoare. Spre marea ei surpriză, după o săptămână își dădea seama că prindea gust pentru noua ei viață. Uzina din Bradford făcea deja parte din altă lume. Într-un fel, părinții îi lipseau – mai ales mama – dar avea plăcuta senzație că trăiește în sfârșit pe propriile ei picioare. Nu se plictisea de spectacolul fandei măturată de vânt și al munților ridicându-și masa impunătoare peste văile înverzite.

Când se gândi să-și sune fratele, cum promisese, îi răspunse Gail, soția lui. Tânăra oftă auzindu-i vocea. Cumnata ei era inimitabilă în a face caz din orice. Nici de data asta nu-și trădă reputația. După ce promise să-l informeze pe soțul ei despre telefonul Jeannei, dădu frâu liber indignării:

– Ți-ai pierdut mințile? Îți dai seama în ce situație ne pui pe fratele tău și pe mine? Ai fi putut aștepta întoarcerea părinților tăi ca să-ți cauți o slujbă în regiune. Nici nu îndrăznesc să-mi imaginez reacția tatălui tău când va afla vestea!

Jeanne se grăbi să taie scurt acest potop de proteste pretextând un țârâit pe linie. Gail nu putea înțelege șansa nesperată pe care acest post îl reprezenta pentru ea: dacă nenumărate familii cereau tinerelor un soț pentru a-și asigura urmași, puțini le angajau pentru a se ocupa de caii lor. Să lucreze la "High Linton" era un privilegiu la care n-avea nicidecum intenția să renunțe.

Hotărî să nu-l mai sune pe Georges și să-l contacteze direct pe tatăl ei când se va întoarce. Prins de afacerile lui, nu va avea fără îndoială timp să se preocupe de absența fiicei lui. Și când își va da seama că părăsise realmente casa părintească, timpul își va fi desăvârșit opera.

Oricât de nesperată fusese, munca ei la "High Linton" nu era deloc o odihnă. De-a lungul zilelor, Charles Grierson se dovedi un patron exigent, ale cărui directive erau date întotdeauna pe un ton tăios și fără apel. Blândețea cu care se adresa Mariei sau cailor părea cu atât mai surprinzătoare. Desigur, era firesc să-i poarte afecțiune celei care-l crescuse. Dar atunci, de ce n-o invita să trăiască la conac, în loc s-o izoleze la fermă ca pe o simplă servitoare? Jeanne nu se putea împiedica să-și pună întrebarea.

Și curiozitatea ei nu se limita la asta! Se întreba de asemenea de ce Charles nu amenaja mai bine conacul. Posibilitățile financiare nu-i lipseau, atunci? Ca și cum nu vedea în el nimic mai mult decât un loc pentru mâncat și dormit. Totuși, aceste ziduri trebuia să

adăpostească amintiri fericite. Cât despre Marc, era un alt semn de întrebare. Nu corespundea deloc imaginii ei despre un administrator competent. Charles părea să ia toate hotărârile în locul lui și el se dădea deoparte ca și cum voia să dea impresia patronului că el conducea singur ferma.

Într-o dimineață mohorâtă de octombrie, când se gândea că toate astea n-o priveau, Charles Grierson dădu buzna în irou, când ea termina de triat corespondența.

– Bună ziua, Jeanne. Ai întârziat, dimineața asta. Eu am venit deja, dar nu erai aici. Totuși, te voi ierta cu ușurință dacă îmi spui ce se întâmplă cu livrarea de furaje pentru animale pe care o așteptăm de câteva zile. Trebuia să telefonezi ieri la firma Bryson, îți amintești? Tocmai l-am văzut pe John Dick. N-a primit încă nimic.

– Îmi pare rău, domnule Grierson, dar v-am lăsat un mesaj în legătură cu asta pe birou.

Ochii ei străluceau de indignare.

– După firma în chestiune, comanda dumneavoastră ar fi fost anulată, continuă ea. Au livrat-o așadar altui client, iar în cazul când veți reînnoi comanda, o vor onora în scurt timp. Dar nu vă pot preciza data livrării.

– Cum?

Lovise atât de tare biroul cu pumnul, încât ea tresări.

– Cine naiba a putut anula comanda? Și mai întâi, de când datează, ți-au spus?

– Cam de o săptămână.

– Nu vrei să fii puțin mai clară?

În ciuda mâniei crescânde, tânăra nu clipi.

– Nu știu nimic mai mult. Dar dacă nu sunteți mulțumit, pot să-i sun din nou pentru a încerca să descopăr numele răspunzătorului.

– Lydia? întrebă el privind-o intens.

– Nu. Mi-a vorbit despre un bărbat, dar fără să-mi poată da numele lui.

– Ei bine, vom vedea! Formează-mi numărul, te rog.

Abia terminase să-l formeze, când el îi luă receptorul din mână.

– Serviciul livrări, vă rog...

Jeanne profită să-și părăsească scaunul pentru a se duce la fereastră. Oricât de stupid putea să pară, furia patronului o impresiona. Vocea lui răsuna în toată încăperea. Avu o strângere de inimă pentru persoana de la celălalt capăt al firului...

În sfârșit, Charles închise și se întoarse spre ea:

– Mă tem că-ți datorez scuze, Jeanne. Comanda fusese anulată. De un anume Marc Fenwick. Îi voi spune pe loc două cuvinte!

Capitolul 4

Jeanne era uluită. Trebuia cu siguranță să fie o greșeală! După câte își amintea, Marc nu făcuse niciodată aluzie la această comandă. Exista un birou și la fermă, dar majoritatea comenzilor privind aprovizionarea plecau de aici.

Reveni la birou și se așeză pe scaunul ei. Privirea lui Charles Grierson strălucea de furie.

– Trebuie să fie vorba de o greșeală, murmură ea. I-ați vorbit despre această comandă?

– Nu, n-am considerat necesar să-l informez.

– Dar ca s-o anuleze, trebuia să fie la curent?

Fără să-și dea seama, începea să-i ia apărarea lui Marc.

– Poate i-a vorbit John Dick despre ea? adăugă ea repede.

– Nu.

Charles se așezase pe marginea biroului și privirea lui deveni brusc mai acută.

– Dar cred că știu ce s-a întâmplat... Oricum, situația asta este foarte regretabilă. Ea schimbă din temelii un plan pe care John și cu mine speram să-l ducem la bun sfârșit.

Tânăra își plecă ochii. Încerca disperată să se concentreze: dacă John Dick nu spusese nimic, nu putea fi vorba decât despre cineva de la birou. Lydia Cleaves... Poate transmisese informația din greșeală? Oare din acest motiv afișa Charles acest aer sinistru?

Renunțând la orice prudență, Jeanne spuse:

– Dacă îmi pot permite o sugestie, ar trebui să-i dați mai multe responsabilități. Două păreri sunt adeseori mai bune decât una. Incidentul acesta o dovedește: dacă ar fi cunoscut importanța pe care o acordați acestei comenzi, nu și-ar fi luat niciodată libertatea s-o anuleze.

Momentul era prost ales pentru a lansa o asemenea critică, dar își dădu seama prea târziu. Cu trăsăturile marcate de furie, Charles îi prinse încheietura mâinii și i-o strânse făcând-o aproape să țipe. Nu l-ar fi crezut niciodată capabil de o asemenea violență. O clipă, crezu chiar că o va lovi.

– Marc, spuse el rostind răspicat silabele, va avea responsabilități atunci când va dovedi că este capabil să și le asume... și nu pentru că, dragă miss Brown, ai intervenit în favoarea lui! Din păcate, dacă va continua să acționeze cum face, este departe de a reuși. Și îți pierzi timpul luându-i apărarea.

Tânăra se înfioră sub intensitatea privirii lui. Îi dădu drumul și se îndreptă spre propriul lui birou. Scoase dintr-un sertar o serie de facturi.

– Am discutat destul. Dacă vrei, vom trece în revistă aceste cheltuieli veterinare.

Timp de câteva secunde, Jeanne nu fu în stare să facă o mișcare. Totul dansa în fața ochilor ei, iar inima bătea să-i spargă pieptul. Simțea încă mâna lui Charles pe încheietura ei și era răvășită de tumultul de emoții pe care-l stârnise în ea. Nu încercase niciodată o asemenea atracție! Se cutremură ca și cum simțea planând asupra ei o teribilă amenințare. În sfârșit, găsi forța să-și revină în fire.

– Secretara domnului Fox a telefonat ieri tocmai în legătură cu asta. S-a strecurat o greșeală în numărul de vizite pe care ne-o reproșează. Pe de altă parte, le datorăm unele vaccinuri pe care a omis să le treacă în factură și-și propune să facă regularizarea cu prima ocazie.

Charles oftă cu un aer care spunea mult despre proasta părere pe care o avea despre secretare... Și petrecură o oră verificând documentele unul câte unul. Când sosi momentul ritual al cafelei de dimineață, Jeanne nu reușise încă să se destindă. Iar privirea insistentă a celui din fața ei nu ușura lucrurile. Când tăcerea începea să devină apăsătoare, el i se adresă zâmbind:

– Sunt mulțumit să văd că îți prieste noua viață. Și părinții dumitale? Ce cred? Presupun că le-ai comunicat vestea?

Sub surâs se ascundea un ton tăios care o alertă. Bănuia oare ceva?

– Firește, răspunse ea. Dar deocamdată sunt în Canada. Întreprinderea în care lucrează tata îl obligă la deplasări frecvente.

Se miră ea însăși de ușurința cu care ocolea adevărul.

– Deplasări care-l duc departe, s-ar spune!

Părea surprins.

– Depinde de șantierele aflate în curs.

Jeanne se cufundă în savurarea cafelei, temându-se de ce va urma. Dar, spre marea ei surpriză, Charles opri șirul întrebărilor.

– Eram eu însumi în Canada acum câteva săptămâni, îl auzi ea spunând.

– Și presupun că Marc s-a descurcat foarte bine cât timp ați lipsit.

Vorbise fără să se gândească și regretă imediat. Zâmbetul înghețase pe buzele interlocutorului ei.

– Este foarte lăudabil din partea dumitale, Jeanne, dar Marc n-are nevoie de ajutor pentru a-și duce bătăliile – dacă sunt bătălii – deoarece majoritatea sunt imaginare.

O licărire ironică îi strălucea în ochi, lăsând de înțeles că putea foarte bine să se arate neîndurător, dacă voia.

– Îmi pare rău, bâigui ea. Nu voiam să mă amestec.

– Sper! Dacă Marc vrea să meargă împotriva curentului, va trebui să învețe să se călească. Poate își va da seama că există mijloace mai ușoare pentru a-și atinge scopul. Și acum, dacă n-ai nimic împotrivă, te las. Mai am de văzut corespondența din dimineața asta.

În aceeași zi, după cină, Marc o întrebă dacă poate veni o clipă în biroul lui. Ea îl urmă, intrigată.

– Iată-mă din nou într-o încurcătură, o anunță el fără introducere. Nimic nu mai merge între mine și Charles. Este în legătură cu comanda pe care am anulat-o. Ai auzit fără îndoială vorbindu-se despre asta? Voiam să știi că Lydia n-are nimic de-a face cu povestea asta.

– Dar, Marc...

El insistase în mai multe rânduri să renunțe la "domnul Fenwick" și să-i spună pe nume.

– Sunt sigură de buna ta credință, dar aș prefera să nu discut despre asta.

– Ei bine, eu da!

Mergea în lung și-n lat în fața șemineului și se opri brusc.

– Jeanne, știu că n-avem întotdeauna același mod de a vedea lucrurile, dar iată: sunt îndrăgostit de Lydia. Tu n-o cunoști, este adevărat, dar poți să mă crezi pe cuvânt: este o fată formidabilă și n-aș vrea să-și piardă serviciul. Or, Marie m-a lăsat să înțeleg că faci minuni la birou.

Așadar, iată ce-l preocupa atât de mult! Comanda lui Charles trecea pe planul al doilea.

– Marie și cu mine vorbim foarte puțin despre birou, spuse ea posomorându-se. Nu văd cum ar putea aprecia competența mea.

Marc ridică din umeri.

– Prin intermediul lui Charles, presupun. Un vechi obicei moștenit din copilărie. Îi împărtășește unele lucruri pe care ea se grăbește să le repete, dacă apreciază că este util. Dar numai cu această condiție! Altfel s-ar lăsa mai curând omorâtă decât să divulge un secret.

Dacă n-ar fi fost tonul, Jeanne ar fi putut lua această ultimă frază drept un compliment. Bietul Marc!

Învinuia totul și pe toată lumea. Încercă un ciudat sentiment de neliniște.

– Doar nu mi-ai cerut să vin aici doar pentru asta? Dacă domnul Grierson a spus ceva, nu poate fi vorba decât despre o remarcă fără importanță.

– Iartă-mă, Jeanne. Trebuie să mă crezi nebun! De altfel, uneori mă întreb eu însumi dacă nu-mi pierd mințile, până într-atât are Charles darul să mă scoată din sărite. Oricum, atâta timp cât Lydia nu se va decide pe care din noi doi îl preferă, voi fi incapabil să mă gândesc serios la viitor sau să reușesc cât de cât ceva.

– Vrei să spui... bâigui Jeanne cu o voce gâtuită de emoție, că Charles și Lydia...?

– La drept vorbind, nu știu, răspunse el întorcându-se spre foc. După operație, este plin de atenții față de ea: o vizitează, îi trimite flori... Ce vrei, are toate șansele de partea lui. Care tânără n-ar visa să devină stăpână la "High Linton"? Este omenesc, Lydia nu poate fi condamnată că nutrește acest plan... dacă acesta este cazul! Cu atât mai mult cu cât Charles pare uneori s-o încurajeze.

Jeanne privi cu tristețe focul. Cunoștea mai bine ca oricine temeinicia acestor afirmații. Nu telefonase ea la florărie, la indicațiile lui Charles, pentru a se trimite flori la spital? Și în cealaltă după-amiază, ar fi trebuit să fie oarbă ca să nu vadă cutia cu bomboane de ciocolată pe care o ducea sub braț... Dar cum să-i spună lui Marc? Ar fi fost prea crud. Îi zâmbi cu un aer care se voia liniștitor.

– Dacă Lydia este într-adevăr îndrăgostită de tine, nu se poate gândi la altcineva. Și dacă nu este, de ce vrei să fie logic de altul? Este secretara lui Charles și este foarte firesc să aibă atenții pentru ea în asemenea împrejurare.

Marc avu un râs amar.

– Aș vrea să te cred, dar dragostea mea pentru Lydia nu datează de ieri. Și aș putea jura că Charles cunoaște sentimentele mele pentru ea. Dacă o lasă să spere, o face numai ca să-mi zădărnicească planurile. Și Lydia nu pare să înțeleagă că s-ar putea arde. Ceea ce promite cu o mână, ia înapoi cu cealaltă. Înțelegi acum de ce încerc să mă răzbun prin toate mijloacele?

– Inclusiv acela de a anula comanda făcută firmei Bryson? insinuă încet Jeanne.

El luă un aer abătut, dar replică pe un ton sfidător:

– După părerea mea, eroarea vine de la secretara cu care am vorbit la telefon. A confundat comenzile și a anulat-o pe a noastră în locul alteia. Desigur, ar fi trebuit să fiu mai precis. Dar eram grăbit. Lydia plecase deja. Probabil i-am dat un număr greșit. Cum i-am explicat lui Charles, dacă Lydia era aici, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. El a părut sceptic, dar în mod rezonabil nu mă putea trata drept mincinos.

De ce nu? se gândi Jeanne. Orice patron, în aceleași circumstanțe, l-ar fi concediat pe loc. În loc să-i poarte pică lui Charles, ar fi trebuit să-i mulțumească pentru toleranța lui. "Dacă așteaptă încurajări din partea mea, nu este lipsit de tupeu!" își spuse ea, agasată de siguranța afișată de interlocutorul ei.

– Aș face mai bine să plec, spuse ea tăios, privind pendula. Am încă destule de făcut.

– Mă întreb, Jeanne, dacă ai accepta să cinezi cu mine într-una din aceste seri. Într-un loc liniștit... doar noi doi.

Tânăra zâmbi resemnată. Marc era atât de dezarmant uneori, încât nu puteai să nu-l simpatizezi. Avea doar nevoie, în pofida vârstei lui, să se maturizeze puțin.

– Îmi vei spune dacă am dreptate, dar bănuiesc că dorești mai puțin să ieși cu mine, decât vrei s-o faci pe Lydia geloasă, ironiză ea. De ce nu aștepți să vezi cum evoluează lucrurile?

Un zâmbet larg lumină figura lui Marc.

– Hotărât lucru, draga mea Jeanne, nimic nu-ți scapă! Dar nu este mai puțin adevărat că ești fermecătoare... chiar cu părul strâns în felul acesta. Mulți bărbați ar fi încântați să-ți poată face curte.

Tânăra se încruntă cu un aer dezaprobator.

– Ei bine, să amânăm această ieșire pentru mai târziu, când ne vom cunoaște mai bine.

Dacă bărbatul era realmente nefericit, existau alte mijloace, mai subtile, de a-i veni în ajutor. Cu mâna pe clanța ușii, adăugă:

– Dacă aș fi în locul tău, Marc, mi-aș spori atenția față de Lydia. Domnul Grierson nu este singurul autorizat s-o viziteze. Și cine știe, ea poate nu așteaptă decât o încurajare din partea ta?

Fără să-i lase timp să răspundă, deschise ușa și o închise încet în spatele ei. Marc părea mai destins. Dacă cel puțin ar putea fi sigură că-i dăduse o părere obiectivă.

Câteva săptămâni mai târziu, continua să-și pună întrebarea. Charles și cu ea se plimbau călare peste câmpuri. Pe acestea, domnea activitatea febrilă care preceda iarna: ultimele urme de paie dispăreau sub cuțitul nemilos al plugului, deschizând brazde late destinate să primească sămânța. Zăpada își va face curând apariția, acoperind totul sub o imensă mantie albă.

După aceste câmpuri, caii porniră în galop. Hammond, frumosul armăsar al lui Charles, trecuse în frunte. Se avântară la asaltul colinelor unde păsteau turme de oi.

Jeanne se abandonă cu totul beției de a simți vântul în fața ei. Șuvițe neastâmpărate scăpau din părul împletit cu finețe. O frumoasă culoare roz îi înviora obrajii, iar nările îi fremătau de plăcere.

– Nimic nu este mai frumos ca locul acesta, în perioada asta a anului, făcu Charles observația oprindu-și calul în vârful pantei.

În ciuda orei înaintate a după-amiezii, descopereau la picioarele lor toată valea râului Tyne.

Jeanne se mulțumi să încuviințeze cu un semn din cap. Frumusețea priveliștii o lăsa fără glas: la nord, faimosul zid roman, vestigiu al trecerii pe acolo a Împăratului Adrian, își ridica fundațiile la limita frontierei scoțiene; la sud, era râul Tyne, al cărui curs maiestuos șerpuia în mijlocul marilor întinderi împădurite care aminteau desimea pădurilor medievale.

– De fapt, reluă Charles, existența acestei regiuni datează numai din Evul Mediu. Îi datorăm de altfel numele orașelor noastre, ca Longley, Ridley, Slayley și altora a căror terminație în "ley" provine direct din vechea engleză. Dar poate că toate astea nu te interesează, adăugă el întorcându-se spre ea.

– Dimpotrivă, istoria mă pasionează, și sper să profit de șederea mea aici pentru a afla mai multe despre această regiune. Parcă îmi amintesc că regina a venit recent să viziteze mănăstirea din Hexham?

– Este exact. Vara trecută. Mănăstirea își sărbătorea o mie trei sute de ani de existență. O durată cu care puține construcții se pot mândri la ora asta.

– Se pare că acordați un mare interes istoriei locale, remarcă ea.

– Nu destul, după gustul meu. Ar trebui să cunoști totul despre regiunea în care trăiești: trecutul ca și patrimoniul ei. Eu sunt încă departe! Avem cele mai vechi castele din toată Anglia, dar turiștii care vin aici n-au ochi decât pentru fortificațiile romane. Mă întreb de ce?

– Din cauza publicității, fără îndoială... sugeră Jeanne urmând cu privirea faimosul zid roman care se înălța la orizont. Dacă îmi amintesc bine, numeroși poeți i-au cântat osanale?

Spre marea ei surpriză, îl auzi murmurând:

"Așa l-am ridicat, piatră cu piatră, în cel mai pur stil roman
Încât mai descoperim și acum vechi resturi de țiglă.
Și în unele luni secetoase de august când apare fundul râului,
Se distinge drumul urmat de ei în urmă cu șase secole".

– Îl cunoști pe Kipling, Jeanne? încheie el cu un aer malițios.

– Puțin. Dar mă tem că n-am deschis un volum de poeme din liceu. Îi apreciam mult opera pe care o găseam foarte romantică. Dar ce nu găsești romantic la șaptesprezece ani?

– S-ar spune că vorbește o bătrână doamnă, râse el. Mă întreb, adăugă el privind-o intens, ce ți s-a putut întâmpla ca să-ți pierzi astfel toate iluziile?

Ea își întoarse repede capul. Începea să se însereze. Se va face curând noapte. Cum să-i spună că nu trecutul, ci prezentul o îngrijora cel mai mult?

În loc să-l lămurească, păstră o prudentă rezervă.

– Presupun că trebuie să fi avut, ca toate liceenele, două sau trei cuceriri fără importanță...

Acestea fiind spuse, se aplecă să mângâie grumazul lui "Linton Lad". Era preferatul ei. Energic și sprinten, știa totuși să răspundă docil la cea mai mică solicitare a călărețului.

– Dar anii au trecut de atunci...

În tonul lipsit de gravitate al lui Charles se simțea o notă de reproș, ca și cum o suspecta că voia să-i ascundă ceva.

Jeanne roși și-l privi pe furiș. De ce această insistență? Simplă curiozitate, fără îndoială.

– Am avut câteva flirturi, asta-i tot, replică ea cu răceală.

– Îmi imaginez fără greutate.

O examina ironic, bucurându-se vizibil de tulburarea ei. Tânăra simți cum o cuprinde furia. Câtă aroganță! Drept cine se credea? Dar nu se aștepta la confidențe, să admită că încă nu cunoscuse dragostea! Cum ar fi râs de ea... Cele ca Lydia Cleaves prezentau mai mult interes pentru el. Aceasta își reluase postul de cincisprezece zile și el o copleșea cu atenții. Blonda și provocatoarea blondă părea să-i aprecieze în cel mai înalt grad solicitudinea.

Cu degetele crispate pe căpăstru, se pregătea să răspundă cu asprime când el o surprinse întrebând-o unde își făcuse studiile.

– În Surrey, murmură ea, prea surprinsă pentru a se gândi să mintă. Într-un pension.

– Dar credeam că locuiai în Bradford. Părinții au vrut să se debaraseze de dumneata?

Vocea lui Charles luase o intonație blândă care o surprinsese. Respiră adânc și răspunse:

– Nu, nu tocmai. N-am avut niciodată de ce să mă plâng de ei.

Conștientă că este observată, se pregătea să dea calului semnalul de plecare, când o mână se așeză pe brațul ei.

– N-ai de ce să te rușinezi, Jeanne. Sunt numeroși cei care n-au cunoscut niciodată căldura unui cămin adevărat. Ai primit vești de la părinții dumitale?

– Nu. Nu încă...

Răspunzând monosilabic, putea spera să salveze adevărul, fără să se trădeze în ochii lui Charles.

Ea îl văzu încruntându-se.

– Și n-ai altă rudă în această țară? întrebă el pe neașteptate.

– Ba da. Fratele meu.

– Fratele dumitale? Unde locuiește? Nu mi-ai vorbit niciodată despre el.

– Nu m-ați întrebat. Lucrează într-o uzină.

Deveni brusc conștientă de căldura brațului lui, care nu-i dăduse drumul. Cu inima bătând mai repede, adăugă:

– Da, am un frate, și locuiește la Bradford! Dacă vreți să știți totul, ne înțelegem foarte bine și este dintre cei mai onorabili.

Ultimele ei cuvinte se pierdură în vânt. Îl întorsese pe Linton Lad și se avântase în galop pe pantă. După primul moment de surpriză, Charles își reprimă o înjurătură și se repezi în urma ei.

Simțind apropierea grajdului, calul Jeannei fugea ca vântul. Departe de a încerca să-l încetinească, îl îndemnă și mai mult cu pintenii. În ea se amesteca exaltarea de a face corp comun cu calul

și teama de bărbatul lansat în urmărirea ei. La ce bun să-i explice motivele care o aduseseră aici? N-ar înțelege niciodată! La fel cum n-ar înțelege minunatul sentiment pe care-l încerca de a fi reușit în sfârșit, pentru prima dată în viață, să-și câștige libertatea. Era preferabil să dispară când va veni momentul, decât să încerce să-l convingă pe redutabilul Charles Grierson!

Copleșită de vârtejul gândurilor, nu văzu groapa mascată de iarbă, și nici calul, care se împiedică, aruncându-și călăreața. Numai suplețea ei naturală o feri să se rănească. Într-o clipă, era în picioare. Prima ei grijă fu pentru cal, căruia îi luă căpăstrul și-i mângâie încet grumazul înainte de a-i examina cu o mână expertă piciorul drept din față.

Charles era deja lângă ea.

– Ești bine? întrebă el îngrijorat.

– Da, dar puțin ametită de șoc, dar va trece. În schimb, calul mă neliniștește. Vreți să aruncați o privire?

Privirea lui întârzie o clipă asupra ei înainte de a reveni la cal. Ca om experimentat cu caii, îl puse să facă câțiva pași, pentru a vedea dacă nu șchioapătă.

– După părerea mea, n-are nimic grav, declară el tăios. Dar ce te-a apucat? Puteai să-ți rupi gâtul!

O domina cu înălțimea lui, cu privirea întunecată de mânie. Jeanne se înfioră. Era conștientă că merita din plin reproșurile lui. În graba de a fugi de el, pusese fără să vrea în pericol viața calului său.

– Regret, bâigui ea. Îmi pare rău.

Tremuira din toate încheieturile.

– Să nu mai vorbim despre asta! aruncă el tăios. Te-ai ales cu o frumoasă spaimă. Așteaptă-mă aici, mă duc să aduc un furgon. Linton Lad se pare că merge bine acum, dar e preferabil să-l menajăm așteptând vizita veterinarului.

Vorbind, privea obrazul tinerei, contuzionat în cădere.

– Nu ți-ai rupt nimic? Ai făcut un asemenea zbor planat!

Dar Jeanne își revenise.

– Totul e în ordine, mulțumesc, replică ea cu răceală. Ați face mai bine să plecați...

La ideea că-și putea face griji pentru ea, o cuprinse o tulburare pe care se grăbi s-o ascundă întorcându-și privirea. În clipa următoare, Charles galopa spre conac.

Câteva ore mai târziu, se refăcea după emoțiile ei lângă un foc pregătit de Marie. Cu toate acestea, în ciuda acestei zile istovitoare, Jeanne nu reușea să-și găsească liniștea. Se simțea copleșită de o profundă disperare. Așezată în fața ei, Maria tricota părând să nu-și dea seama de tristețea crescândă a tinerei. La ora zece, lăsă andrelele și-și înăbuși un căscat.

– Încep să îmbătrânesc, deoarece cad de somn. O ultimă ceașcă de ceai și mă duc la culcare. Ca de obicei, domnul Fenwick se va întoarce târziu, și n-am nici un chef să-l aștept.

Fericită să găsească o ocazie să se scuture de tristețea ei, Jeanne sări în picioare.

– Rămâneți așezată, mă ocup eu! Revin imediat.

În bucătărie, puse apă la fiert. Casa era liniștită, Marc se dusese la un cocteil însoțit de Lydia și de mama ei. Perioadele de speranță și de disperare se succedau pentru el. Tânăra ieșea ore și cu

Charles? Jeanne n-ar fi putut spune. După faimoasa seară când Marc i se destăinuise, ea evita cu grijă să abordeze subiectul.

Totuși, o altă întrebare o obseda; de fapt, era aceeași, formulată altfel. Charles era oare interesat de Lydia? Degeaba încerca să nu se gândească la asta, spunându-și că n-o privea, nu reușea. Niciodată n-ar fi crezut că munca de birou îi va lipsi atât de mult! Or, simplul gând că alta lucra alături de Charles Grierson o chinuia fără încetare. Cum spunea Marie: "Lydia ar fi făcut mai bine să aștepte să fie complet restabilită pentru a-și relua postul. Cu atât mai mult, adăugase ea insidios, cu cât totul mergea foarte bine fără ea..."

Ridicând din umeri, turnă apă în ceainic și-l duse în salon.

– Mă duc să văd ce face Linton Lad, anunță ea umplând ceașca Mariei.

Văzând aerul îngrijorat al tinerei, menajera încercă s-o liniștească.

– Am uitat să-ți spun, dar domnul Charles a trecut mai devreme. După veterinar, calul n-are nimic; va putea fi încălecat chiar mâine. N-ai de ce să fii îngrijorată.

– Nu-mi fac griji, protestă Jeanne posomorându-se. Dar înțelegeți, mă simt răspunzătoare... și aerul proaspăt îmi va face bine.

– Cum vrei, dragă copilă, dar în ce mă privește, urc la culcare. Ar fi bine să faci la fel.

Jeanne zâmbi, dezarmată de atâta solicitudine.

– Fiți liniștită, nu voi întârzia mult, promit.

Văzând-o îndreptându-se spre ușă, cealaltă oftă.

– Voi, îndrăgostiții de cai, sunteți la fel! Îmi răcesc gura degeaba...

Afară, era întuneric total. Un singur felinar lumina extremitatea casei. Jeanne înaintă cu precauție pe drumul care ducea la grajduri. După căldura focului de lemne, aerul rece o făcu să tremure. În graba ei, nici măcar nu se gândise să-și ia mantoul. Totuși, judecând după geamătul vântului în copaci, iarna nu era departe. O cuprinse o teamă surdă.

Zări cu ușurare primele boxe. Căută febril întrerupătorul și lumina țâșni, dezvăluind caii instalați confortabil pentru noapte pe un așternut proaspăt de paie. Îmboldiți de aceeași curiozitate, toți întoarseră imediat capetele ca s-o privească. Hammond scoase un nechezat căruia iapa Guenever îi răspunse aproape imediat.

– Aici, aici... murmură Jeanne oferindu-i una din bucățile de zahăr pe care le avea întotdeauna la ea.

Apoi intră în boxa lui Linton Laid, vorbindu-i încet ca să nu-l sperie. În mod evident, nu părea să se resimtă după cădere și-și mesteca furajul cu sârguință. Pentru mai multă siguranță, îi ridică piciorul drept din față pentru a vedea dacă suferă. Calul o lăsă s-o facă fără să protesteze.

– Haide, nu vei șchiopăta, îi șopti ea la ureche. Suntem doi nebuni, ăsta-i adevărul.

Animalul își scuturâ capul, ca și cum înțelesese și se grăbi să ia bucățica de zahăr pe care i-o întindea.

Ușurată, făcu apoi turul celorlalți cai, împărțind fiecăruia o ultimă mângâiere. Poate că acționase prostește venind aici la această oră din noapte, dar după ce-l văzuse pe Linton Lad, se

simțea mai bine. Auzindu-l pe Hammond nechezând din nou, tresări. Trebuie să fi simțit o prezență. Cineva dădea târcoale fără îndoială prin preajmă... Teama puse stăpânire pe ea, urmată curând de un fior de uimire la vederea bărbatului care apăruse la intrarea grajdului. Charles Grierson...

Cu respirația tăiată de emoție, îl văzu înaintând spre ea. Îl credea întors de mult la conac. De ce revenise aici?

Capitolul 5

Dacă Charles își dăduse seama de tulburarea provocată de neașteptata lui apariție, nu lăsă să se ghicească nimic.

– Eram sigur că te găsesc aici, spuse el. După lumina din grajduri la ora asta... nu puteai fi decât dumneata!

În fața expresiei uluite a tinerei, un zâmbet ușor apăru pe buzele lui.

– Marie a omis să-ți spună că Linton Lad se simte bine?

Ea își plecă ochii sub privirea lui scrutătoare.

– Nu, a făcut-o. Dar credeam că v-ați întors la conac.

– Aveam o treabă urgentă să-i încredințez lui John Dick pentru mâine dimineață. Voiam de asemenea să vorbesc cu Marc, dar am aflat că a ieșit.

– Da, cu Lydia.

Jeanne își mușcă buzele. Vorbise fără să gândească și se temea de mânia lui Charles. Cu inima bătând repede, se îndreptă spre ieșire.

Departe de a se arăta contrariat, el se mulțumi să-și ridice sprâncenele, sarcastic.

– Marc poate ieși cu cine găsește de cuviință. Regret numai că nu binevoiește să rămână mai des aici. Ar fi preferabil pentru el.

– Nu-i puteți pretinde ca după o zi de muncă să nu-și dorească un moment de destindere.

Se lăsase dusă din nou de temperamentul ei impulsiv și generos.

– Așa mă vezi? Un om care cere tuturor să se spetească muncind?

În privirea lui era o licărire ironică.

– Mă întreb uneori, draga mea Jeanne, la ce alte concluzii ai ajuns în privința mea?

– La nici una... de ce? bâigui ea, brusc descumpănită.

Încântat s-o vadă atât de tulburată, replică puțin malițios:

– Ocazional, nici eu nu detest un moment de destindere.

Ca și cum ea nu știa! N-avea decât să privească atențiile cu care o înconjura pe Lydia! În clipa aceea, Linton Lad lovi peretele boxei cu copita. Jeanne primi cu ușurare diversiunea.

– Venisem să mă asigur că piciorul lui e bine, zise ea întorcându-se spre cal. Deși știam că v-ați ocupat deja, nu mă puteam împiedica să-mi fac griji. Mă îngrozesc să văd un animal suferind.

– Ei bine, te frământi degeaba! Nu obișnuiesc să-mi asum riscuri inutile. Și caii costă destul de scump ca să n-ai grijă de ei.

Nu putea fi mai explicit. Ca de obicei, Charles Grierson nu se încurca în sentimente... Jeanne îi invidia această capacitate de a rămâne stăpân pe el însuși în toate împrejurările.

– Știu... murmură ea, cu ochii fixați asupra lui Linton Lad. Am visat întotdeauna să am un centru ecvestru al meu, dar nu-mi pot permite nici eu să-mi iau cel mai mic risc...

– Adică?

Privirea lui Charles era dintr-o dată mai strălucitoare.

Se blestemă că alunecase pe panta confidențeloer. În afară de familie, nu vorbise cu nimeni despre acest plan. Se hotărî să râdă:

– Cu puținul capital de care dispun, ar trebui înainte de toate să câștig la curse.

El păru ușurat.

– Nu asta am crezut că înțeleg. Ascultându-te, s-ar fi spus că dispuneai deja de fonduri.

– Nu, răspunse ea puțin prea repede.

Trebuia, într-adevăr, să aștepte să împlinească douăzeci și unu de ani ca s-o moștenească pe bunica ei.

– Dacă v-am dat această impresie, iertați-mă. La drept vorbind, acum am exact cu ce să-mi cumpăr coada unui cal!

El schiță un surâs.

– Toate tinerele femei cât de cât îndrăgostite de cai, visează să aibă un centru ecvestru. Este indiscutabil că te simți în largul dumitale cu caii, dar să conduci o întreprindere de genul acesta cere multă abnegație. Trebuie să i te consacri trup și suflet și să muncești din greu, fără mare speranță de recompensă.

– Există alte compensații.

O surdă animozitate se trezise în ea. Bărbatul acesta cu zâmbet ironic n-o lua în serios. Ca și tatăl ei, o privea ca pe o puștoaică puțin prea idealistă. Cu ochii aruncând fulgere, ea adăugă:

– Tot ce mă interesează, este să am plăcerea de a face această meserie. Nu-mi pasă de profit! Nu sunt ca toți acei oameni pentru care acesta este singurul obiectiv al vieții lor!

– Ei bine, miss Brown... Eram pe punctul să-ți sugerez să te căsătorești cu un mare proprietar de cai, dar mă văd constrâns să renunț. O limbă atât de ascuțită ca a dumitale ar risca să-l descurajeze.

Râdea deschis de ea, cu un zâmbet ironic în colțul buzelor. Dar continua s-o cerceteze și privirea lui era mai scrutătoare ca oricând. "Cât îl invidiez că este atât de sigur de el!" se gândi ea, privirea întârziindu-i fără voia ei asupra gulerului deschis al cămășii, unde se zărea pielea bronzată de soarele verii.

– Ce spui despre asta?

Se apropiase de ea. Întunericul care domnea afară sporea intimitatea locului. Jeanne nu se simțise niciodată atât de vulnerabilă.

Cu prețul unui mare efort, reuși să vorbească.

– Cu riscul să vă decepționez, mă tem că nu gust gluma... Dar pentru că insistați, să știți că prefer să renunț mai degrabă la ambițiile mele decât să recurg la un soț.

Deliberat indiscret, o sfida cu privirea.

– Întrebarea s-ar putea întoarce în sensul dacă bărbații sunt interesați de mine.

Respinse furioasă șuvița de păr care-i cădea pe frunte. De obicei, domina întotdeauna situația în genul acesta de relații. Desigur, experiența ei era nu numai limitată, ci și "superficială". Nici unul nu reușise s-o emoționeze. Nici chiar Felix și insistența lui

de a-i face curte. Atunci, de ce astăzi această teamă, acest sentiment de dezastru iminent? Charles Grierson era oare atât de diferit de ceilalți?

– După cum vezi, sunt sceptic, replică el. Ești foarte seducătoare și trebuie s-o știi. Cu un aer puțin juvenil, poate, dar anii vor remedia asta.

O măsură cu o privire elocventă în care se citea un fel de avertisment: el nu era bărbatul care să se lase cucerit atât de ușor.

Se lăsă privită fără să aibă puterea să protesteze. În penumbră, părul ei strâns în coadă de cal, avea strălucirea aramei. Obrajii îmbujorați îi accentuau și mai mult profunzimea ochilor. Tulburată, întoarse capul ca să nu mai vadă figura lui arogantă.

– Poate este vina mea, aruncă ea pe un ton fals vesel, dar se pare că deviem. N-am venit aici pentru a suporta un interogatoriu privind viața mea privată, ci ca să-l văd pe Linton Lad. Acum, este timpul să mă întorc, dacă vreți să mă lăsați să trec.

Cu bărbia ridicată trufaș, aștepta. Noblețea naturală care emana din toată ființa ei nu putea scăpa bărbatului din fața ei. O ușoară crispare apăru pe trăsăturile acestuia când replică pe un ton tăios:

– Până acum, îmi imaginez că toată lumea a fost la ordinele dumitale?

Ea roși, fără să răspundă. La ce bun să riște să se trădeze mai mult? Era așadat atât de dificil să-și renege educația? Fie că voia sau nu, era tributară pentru totdeauna mediului în care trăise.

Charles reluă:

– Când am sosit adineaori, nu erai decât o tânără simplă venită să afle vești despre cai. Acum, nu mai sunt atât de sigur...

Afară, se auzea geamătul vântului intrând pe sub țiglele dislocate, pe sub uși, prin crăpăturile zidurilor. Un sunet melancolic și solitar care-i izola de restul lumii.

Deși nu-i era frig, Jeanne tremură. Poate că el voia doar să glumească? Cum să știe? Preferă totuși să adopte o atitudine prudentă. Instinctul o avertiza că nu era în măsură să lupte cu un bărbat de această clasă.

– Dacă sunteți hotărât să vedeți mistere acolo unde nu există, cum doriți! Îmi voi permite doar să vă reamintesc unele fapte: v-am citit anunțul, iubesc caii și munca de aici îmi place. Este atât de simplu...

– Atunci, să punem intervenția mea pe seama unei curiozități foarte firești. Înțelegi, Jeanne, ești o străină deosebită de altele. Faci prea multe lucruri, și prea bine.

Ea observă linia ironică a gurii lui și conchise din nou că nu căuta decât să se amuze. O vie ostilitate îi schimbă teama în răceală.

– Dacă vreți, să oprim aici discuția asta stupidă.

El nu răspunse, dar nici nu se mișcă. Spre decepția ei, se vedea condamnată să rămână acolo. Într-un nou elan, încercă să forțeze trecerea. Dar el o prinse de umeri.

– Am impresia că încerci prin toate mijloacele să fugi de trecutul tău. De ce? În zilele noastre, asta nu mai are atâta importanță. Și n-aș vrea să-ți risipești forțele inutil.

Jeanne abia auzea ce-i spunea. Simpla presiune a degetelor lui Charles asupra bluzei ei îi alertase simțurile. Ridicând capul, crezu că citește severitate în ochii lui.

– Să ne oprim aici, spuse ea pe un ton glacial.

Împotriva oricărei așteptări, nu-i dădu drumul, ci-i întoarse blând fața spre a lui. Ochii lui străluceau în penumbră. Îi atinse ușor gâtul delicat cu o mână care coborî încet până la talia ei și o trase spre el.

Strânsă lângă acest corp viril, tânăra simți că leșină. Dar un râs ironic îi răsună la ureche.

– Vei considera că încalc toate regulile, dar ești atât de provocatoare! La urma urmei, sunt bărbat și aș fi nebun să scap o asemenea ocazie.

Fără să-i lase timp să răspundă, își apăsă buzele peste ale ei. Corpul Jeannei fu cuprins imediat de un foc mistuitor, alungându-i orice dorință de a se opune. Nimeni n-o sărutase vreodată în felul acesta și, evident, el știa. Strângând-o în brațe aproape s-o înăbușe, îi anula orice rezistență. În momentul când își dorea ca această clipă să nu se sfârșească niciodată, el se desprinse de ea.

– Este așa cum credeam, murmură el. Nu te descurci deloc rău. Un talent în plus la activul tău.

Un țipăt de furie neputincioasă scăpă de pe buzele Jeannei. În ciuda eforturilor de a se degaja, înțelese foarte repede că Charles nu era hotărât s-o lase să plece. De aceea, renunță să lupte.

Un fel de armistițiu se stabili atunci între ei. Bărbatul îi atingea ușor pleoapele, nasul și gura cu buzele lui, ca și cum o forță inconștientă îi dicta mișcările. În același timp, o nesfârșită surpriză se reflecta pe fața lui. Apoi, ca atrase de un magnet, buzele lui reveniră peste cele ale Jeannei.

Învinsă de violența focului pe care-l simțea renăscând în ea, tânăra se abandonă din nou. Copleșită de un vârtej de dorință, pierdea până și noțiunea timpului. Când Charles îi dădu drumul, fu cât pe ce să cadă. Picioarele abia o mai țineau. Fără un cuvânt, el o conduse spre ieșirea de la grajduri. Părea să-și fi regăsit perfecta stăpânire de sine.

– Haide, Jeanne, îl auzi ea în întuneric, e timpul să te întorci. Și atâta timp cât nu vei fi mai bine înarmată pentru acest gen de situație, te sfătuiesc serios să nu revii aici la ora asta din noapte.

O vie roșeață aprinse fața tinerei. Cât îl ura, pe el și veșnica lui aroganță! Îndrăznea să-i reproșeze lipsa de experiență... ce bădăran! În culmea mâniei, se întreba dacă el însuși ieșea atât de neatins din aventură precum voia să spună. Zâmbetul lui era puțin prea forțat... Într-o tresărire de orgoliu, replică:

– Liniștiți-vă, nu sunt pregătită să reiau genul acesta de ispravă. Nu pentru motivul pe care l-ați invocat, deoarece cred că am fost la înălțime...

– Nu, i-o tăie el pe un ton glacial, și o știi foarte bine. M-ar fi amuzat mai mult dacă ai fi fost dar, la urma urmei, lipsa de experiență are și ea farmecul ei.

– Nu sunteți decât un bădăran! se sufocă ea, în culmea umilinței.

Nu putea suporta ideea că ghicea atât de bine ce se petrecea în ea. Apropiindu-se de clădirea fermei, se îndepărtă brutal de el.

– Bună seara! aruncă ea apropiindu-se de ușă.

– Te vei simți mult mai bine mâine, vei vedea... auzi în spatele ei vocea ironică a lui Charles.

***

O săptămână mai târziu, Lydia Cleaves telefonă în primele ore ale dimineții. Jeanne tocmai terminase îngrijirea cailor și-și lua micul dejun când Marie îi întinse receptorul.

– Charles a trebuit să plece la Londra pentru două zile, anunță vocea înțepată a secretarei. Înainte de a pleca mi-a sugerat să fac apel la dumneavoastră pentru a mă înlocui în cazul când aș vrea să-mi iau o zi de odihnă. Puteți veni imediat?

Jeanne își stăpâni cu mare greutate indignarea. Dacă avea intenția să plece la Londra, putea să i-o spună el însuși! În plus, știa bine că în absența lui va avea destule de făcut cu caii fără să se mai ocupe și de birou. Și biata Marie, care se plângea mereu că are prea mult de lucru! Dar nu, miss Cleaves era aceea care avea nevoie de odihnă.

Când se prezentă la birou, Lydia o aștepta cu nerăbdare.

– Ei bine, se poate spune că nu vă grăbiți! Eu care voiam să merg în oraș, abia voi avea timp.

– În oraș? se miră Jeanne, scoțându-și mantoul.

Pentru cineva care pretindea că are nevoie de odihnă...

– Da, la Newcastle. Voi profita de absența lui Charles ca să-mi refac garderoba. După operație, am slăbit mult și nu mai am ce să îmbrac. Cât despre păr, este un adevărat dezastru! Trebuie neapărat să fac ceva.

Ca de obicei, Lydia era de o eleganță perfectă... Dar Jeanne se feri să facă vreun comentariu, mulțumindu-se să arunce cu indiferență:

– Bineînțeles, ați stabilit întâlnire?

– Întâlnire?

Uluită o clipă, secretara își reveni foarte repede.

– Ah, da, la coafor! Cred că îmi voi schimba stilul.

Ceva în vocea ei suna fals. Nu avea nevoie nici de coafor, nici de toalete noi. Atunci, de ce graba asta de a pleca?

– Domnul Grierson nu mi-a vorbit despre această călătorie la Londra, remarcă Jeanne incidental, luând loc pe scaunul lăsat liber de Lydia.

– Niște afaceri de tratat. S-a hotărât brusc, nu știu de ce. Amâna de câtva timp această călătorie.

Cu o ridicare din umeri, plasă un teanc de facturi sub ochii Jeannei.

– Iată cu ce să vă ocupați timpul!

– N-ar fi trebuit să părăsească biroul în absența domnului Charles, bombăni Marie când Jeanne sosi cu întârziere la masa de prânz. Nici domnul Fenwick, de altfel! Când va reveni, am să-i spun vreo două vorbe acestui tânăr. Poate nu mă privește, dar aș vrea să știu de ce au ieșit amândoi tocmai astăzi...

Tânăra care, care își punea aceeași întrebare, fu și mai intrigată găsind-o pe Lydia la postul ei a doua zi dimineață.

– După cum vedeți, nu mai am nevoie de dumneavoastră, îi spuse aceasta. Am renunțat să-mi iau o altă zi de concediu. Vă voi cere doar să nu-i vorbiți lui Charles despre absența mea de ieri.

Deși mi-a sugerat el însuși să mă odihnesc puțin, nu-i nevoie să știe că i-am urmat sfatul.

– De ce? Vă temeți să nu v-o scadă din salariu?

Jeanne își regretă imediat sarcasmul nedemn de ea. Lydia putea foarte bine să-și petreacă ziua cu Marc dacă-i făcea plăcere! Dar îi era ciudă că înșală deliberat încrederea lui Charles. După cum se aștepta, cealaltă roși până în vârful urechilor.

– Nu este ceea ce credeți. Sunt multe lucruri pe care nu le știți.

– Dar nici nu faceți nimic să-mi ușurați lucrurile. Să știți că nu sunt un ghicitor!

Dar Lydia, considerând fără îndoială că spusese destul, se dezinteresă brusc de interlocutoarea ei. Spre iritarea Jeannei, care cu firea ei impulsivă, nu putea înțelege o asemenea atitudine.

Dacă frumoasa secretară se complăcea în micile ei intrigi, cu atât mai bine pentru ea! Ajunsese fără îndoială, în ultimele săptămâni, să se convingă că Charles nu mai aștepta decât ca ea să fixeze data căsătoriei lor... Jeanne nu putea uita confidențele lui Marc despre interesul pe care stăpânul fermei îl purta Lydiei. Ceea ce, ușor de înțeles, nu contribuia la destinderea atmosferei dintre cei doi bărbați meniți să lucreze permanent împreună. Totuși, rămânea un mister: de ce se încăpățâna Charles să-și păstreze administratorul, dacă nu-l mulțumea pe plan profesional și se dovedea un rival periculos?

Secretara păru deodată să ia cunoștință de aerul sceptic al Jeannei.

– De ce să bănuiți imediat ce-i mai rău? întrebă ea, ofensată. Aș putea foarte bine și eu să vă fac un serviciu, într-o zi!

– Este posibil, dar nu contați pe mine dacă situația ia o întorsătură proastă.

Pe drumul de întoarcere, acest avertisment lansat cu un aer disprețuitor adineaori, răsuna încă sinistru în urechile Jeannei. Comparată cu situația Lydiei, a ei nu era deloc de invidiat... Părinții ei tocmai reveniseră din Canada. Avusese confirmarea prin mama ei, chiar în dimineața aceea, la telefon. Aceasta o implorase să se întoarcă acasă, dar tânăra refuzase, mulțumită să pună la încercare răbdarea tatălui ei. În plus, chiar dacă nu îndrăznea să recunoască, n-avea nici o dorință să regăsească ambianța familială. Pentru a liniști îngrijorarea mamei, pretextase obligația de a continua un stagiu început abia de câteva săptămâni.

Ce se va întâmpla oare dacă Charles afla adevărul? Ar concedia-o imediat și ea nu putea suporta ideea de a părăsi High Linton. Cât despre tatăl ei, nu-și făcea nici o iluzie: odată întoarsă acasă, va găsi întotdeauna un mijloc s-o oblige să rămână... și va ajunge în fața altarului la brațul lui Felix înainte de a realiza ce i se întâmplă. Gândul o făcu să tremure. Nu, distanța era cea mai bună salvare.

Contemplă cu tristețe peisajul din jurul ei: copacii desfrunziți nu-i aduseseră nici o consolare. De ce era oare atât de atașată de High Linton? Perspectiva de a se forma pentru viitoarea ei meserie nu explica totul... Atunci? O cuprinse o neliniște ciudată, fără să poată spune motivul.

Trecuse o săptămână de la căderea lui Linton Lad și totuși, incidentul rămânea încă foarte viu în memoria ei. Nu putea uita brațele lui Charles Grierson în jurul ei, cuta neînduplecată a gurii

lui când se aplecase spre buzele ei. Dinspre partea lui, indiferența rece pe care i-o arăta de atunci spunea destul despre cât de mult regreta acest supărător episod. La acest gând, inima tinerei se revoltă de indignare. Oare ce-și imagina? Că ea luase în serios câteva sărutări fără importanță? N-o cunoștea! O simplă stagiară trebuia să știe să rămână la locul ei, și asta era intenția ei.

Ajungând la grajduri, avu surpriza să-l găsească acolo pe Marc.

– Nu știam că aveai intenția să călărești astăzi, remarcă ea începând s-o înșeueze pe Guenever.

– Charles mi-a cerut să mă ocup de acel mare monstru negru numit Hammond în absența lui, și am venit să mă achit de misiune.

– Marc, se pare că nu-ți plac caii. Te temi de ei?

Bărbatul izbucni în râs.

– Ce agresivitate, dimineața asta! Dar recunosc că fără să mă tem de Hammond, n-am deloc simpatie pentru această brută masivă, dacă la asta te referi.

– Înțeleg, spuse Jeanne strângând chinga iepei. Trebuie să fi căzut rău când erai copil și nu ți-ai revenit.

În fața aerului încăpățânat de copil prins cu greșeala, ea adăugă:

– Este adevărat, sunt prost dispusă dimineața asta. Dar cine-i de vină? Dacă miss Cleaves și cu tine erați aici ieri, aș fi fost mai puțin epuizată astăzi. Și oboseala are întotdeauna acest efect asupra mea.

– Așadar, asta era!

Marc se posomorî.

– Dacă înțeleg bine, insinuezi că Lydia și cu mine ne-am petrecut ziua împreună.

– Într-adevăr. Și pe mine rareori mă înșală intuiția. Se pare, Marc, că-ți plac situațiile dificile. Am dreptate?

Celălalt roși. Părea jenat.

– Hotărât lucru, îți place să vorbești în enigme. Explică-te, te rog.

– Mă tem că tu va trebui s-o faci, când se va întoarce Charles.

El zâmbi cu un aer malițios.

– Judecând după aerul tău dezaprobator, șoarecii n-ar trebui să danseze în absența pisicii, așa-i?

– Ești foarte spiritual, în dimineața asta. S-ar spune că odihna ți-a priit.

– Un punct pentru tine. Bun, ai câștigat, draga mea, Jeanne! Capitulez!

Cu o voce potolită subit, adăugă:

– Dar tu nu poți înțelege. Nu știi totul...

– Iarăși! Pe următorul care-mi va spune asta astăzi, îl strâng de gât!

– Ce tare mă iei, Jeanne. Serios, dacă lucrurile nu se aranjează foarte curând, voi veni să te caut.

Privi indiferent boxa unde Hammond tropăia de nerăbdare.

– Ai dreptate: Lydia și cu mine am petrecut ziua de ieri împreună, dar fii liniștită, într-un scop cu totul justificat.

Așadar, ghicise bine! Jeanne nu se putu opri să-i arunce lui Marc o privire dezaprobatoare.

– Și Charles nu este la curent?

– Sper că nu!

– Într-adevăr, dacă ați fost să-i cumpărați cadoul de aniversare, trebuie să-i faceți o surpriză.

– Jeanne!

Bărbatul o privea revoltat.

– Ce naiba se întâmplă cu tine?

– Nu știu, Marc, îmi pare rău.

Era rândul Jeannei să depună armele. Se sprijini cu un aer obosit de coastele iepei.

– Poate că am muncit prea mult ieri, murmură ea. Ca și tine, nu mai știu cum stau.

– Ai dreptate, Jeanne, mă întreb uneori dacă nu-mi sunt cel mai rău dușman... Dar tu...

Ochii lui străluciră ciudat.

– Sunt mulți cei care își pun întrebări despre tine. Cine ești? De unde vii? Este misterul cel mai total.

Tânăra oftă. Trebuia să se aștepte la asta. De multe ori deja, când o însoțea pe Marie la cumpărături, se simțise în centrul atenției oamenilor din sat. Totuși, făcu pe inocenta.

– Aș vrea să știu cine se poate interesa de mine, spuse ea pe un ton nepăsător.

– Oamenii de aici și ceilalți... cei care vin să viziteze zidul roman, de exemplu. Ei se întreabă cine este zeița cu părul roșcat care urcă în galop colina pe un superb armăsar negru. Cleopatra? Sau poate fantoma unei frumoase regine care revine să bântuie locurile?

– Cum de știi? Sau mai curând, cine ți-a spus?

Îl privi, uluită.

– Ah! Ah! exclamă el cu un aer ironic. Dacă Charles te prinde vreodată în flagrant delict, n-aș vrea să fiu în pielea ta... Dacă îmi amintesc bine, ți-a interzis categoric să călărești pe Hammond?

– Bietul cal se învârtea ca un nebun în boxa lui. Cineva trebuia să se hotărască să-l scoată.

– Foarte bine. În cazul acesta, îți propun un târg: te las să-l călărești și astăzi și tu păstrezi tăcerea despre mine și Lydia.

– Nu voi consimți niciodată la un asemenea șantaj! exclamă ea în culmea furiei.

– Ai face mai bine să accepți, frumoasa mea!

Marc își regăsise toată siguranța.

– Tăcerea mea în schimbul tăcerii tale. Alte întrebări?

– Nu ești decât un bădăran!

Ochii Jeannei aruncau fulgere. Hammond era calul cel mai minunat pe care călărise vreodată! Cu un echilibru perfect, era excepțional de sigur pe picioarele lui. Și Marc îndrăznea să facă din asta obiectul unui șantaj? Ei bine, să nu conteze pe ea! Dar la gândul furiei lui Charles dacă-i descoperea secretul, își simți frumosul optimism dispărând. Nu-i va ierta nici că-l călărise pe Hammond, nici că-i încălcase ordinele, și o va concedia imediat. Tăcerea lui Marc avea cel puțin meritul de a-i asigura un răgaz de câteva săptămâni. Deși nu avusese niciodată intenția să-i dezvăluie lui Charles escapada administratorului și a secretarei, hotărî să accepte târgul.

– S-a făcut, zise ea. Poți conta pe discreția mea.

Zâmbind, adăugă:

– Ce n-aș face pentru plăcerea de a-l călări pe Hammond?

– Un început pentru viitorul tău centru ecvestru, spuse Charles Grierson în dimineața aceea, întinzându-i Jeannei un mic pachet.

Întors de la Londra, părea că nu uitase pe nimeni. Marie și Hilda

Dick, avuseseră și ele dreptul la cadoul lor. Judecând după figurile lor încântate, apreciau mult atenția stăpânului lor.

Descumpănită, Jeanne luă pachetul cu o mână șovăitoare. Își stăpânise cu greu bătăile inimii. "Ce proastă sunt!" își zise ea începând să dezlege sfoara. De ce să acord acestui gest mai multă importanță decât are? Charles nu putuse face altfel decât s-o includă pe lista lui, asta-i tot.

Ultima hârtie de mătase înlăturată, descoperi foarte surprinsă un cal... o miniatură de o încântătoare finețe, replica exactă a lui Hammond!

– Ți-a plăcut din prima zi, nu-i așa? remarcă stăpânul fermei, înainte de a adăuga la vederea obrajilor trandafirii de plăcere al Jeannei: eram sigur că această reproducere o să-ți placă.

– Oh da! Ce asemănare extraordinară!

Era încântată și totodată îngrozită. Nu era posibilă nici o îndoială, miniatura era din jad. O știa, deoarece văzuse câteva piese asemănătoare în colecția personală a mamei sale. Raritatea lor făcea din ele obiecte de mare preț.

– Trebuie să fi costat o mică avere, murmură ea.

Urmă o tăcere apăsătoare, tulburată din fericire de soneria stridentă a telefonului din hol. Marie se repezi să răspundă.

– Dacă ai o clipă liberă, Jeanne, aș fi fericită dacă m-ai ajuta la lăptărie, spuse Hilda Dick înainte de a ieși.

Rămași singuri, Charles își concentră toată atenția asupra ei.

– Ți s-a mai întâmplat, draga mea Jeanne, să accepți cu bunăvoință un cadou?

– Vreți să spuneți fără îndoială "cu recunoștință"?

Doar o crispare imperceptibilă a maxilarului trăda iritarea interlocutorului ei.

– Uneori, replică el, îmi vine să-ți scutur frumosul tău cap! Nu este totuși prima oară când un bărbat îți face un cadou. Nu ți s-a spus niciodată că nu este deloc elegant să faci aluzie la prețul lui?

Ea roși violent sub impulsul mâniei. Nu era deloc genul de cadou pe care un patron îl face uneia dintre angajatele sale, și el o știa foarte bine. Atunci, de ce îi făcea plăcere s-o pună în încurcătură? La urma urmei, nu-i ceruse nimic!

– Nu știu dacă pot accepta, replică ea tăios. Nu era necesar...

– Calitatea unui cadou, draga mea Jeanne, nu este aceea de a fi nefolositor? Mie îmi face mare plăcere să fac cadouri. Dacă n-ar fi decât pentru a vedea bucuria luminând fața destinatarului lor. Pur egoism din partea mea, recunosc cu plăcere. Dar dacă aș fi putut să-ți prevăd reacția... Recunoaște că este un mod ciudat de a întâmpina un călător.

– O absență de două zile, cu greu poate fi considerată o călătorie.

Această licărire ironică din ochii lui Charles! N-o mai putea suporta.

– De data asta, n-am depășit Londra. Dar așteaptă să plec în străinătate și vei vedea ce-ți voi aduce!

– Dar nu vreau nimic! se apără ea cu o voce vibrând de mânie.

Acestea spunând, îi restitui hotărâtă miniatura, declarând:

– Luați-l înapoi. În mod sigur, nu pot accepta!

Capitolul 6

– Jeanne!

O mână de fier prinse brațul tinerei, trăgând-o cu putere înapoi.

– Se pare că educația ta lasă de dorit. Dar nu este niciodată prea târziu să înveți! Și pentru început, vei relua acesta și-mi vei mulțumi politicos.

Ea încercă în zadar să se elibereze. Dacă cel puțin ar fi avut buna idee să accepte cadoul fără să spună nimic, ca și cum ar fi fost un obiect fără valoare! Dar acum era prea târziu. Iritată, scutură din cap cu un aer sfidător.

La vederea figurii ei palide, Charles se îmblânzi brusc.

– Să uităm asta, vrei?

Expresia lui deveni mai puțin amenințătoare, și-i dădu drumul.

– Trecutul nu contează, Jeanne. Îmi imaginez că n-ai primit multe cadouri până acum, ceea ce explică jena ta.

Crezând că sesizează o urmă de ironie în aceste cuvinte, tânăra se încordă. Oare din ce mediu credea că provine? Auzindu-l, s-ar fi

spus că era o nenorocită scoasă dintr-un șanț, aspirând să devină prințesă. Umilit profund de refuzul tinerei, încerca să-și salveze onoarea cu prima explicație care-i venise în minte.

Dar de ce să se revolte? se gândi ea. Nu era mai înțelept să-și înăbușe orgoliul? Nu va câștiga nimic stârnind mânia stăpânului de la Hig Linton. Era preferabil să încerce să-i câștige simpatia.

– Aveți fără îndoială dreptate, murmură ea. Ca întotdeauna.

– Mă gândeam eu că vei sfârși prin a fi de părerea mea.

După această remarcă ambiguă, puse micul cal pe masă și, înainte ca ea să poată reacționa, îi luă fața în mâini. Rămase un timp privind-o, atingându-i ușor cu degetele ceafa și gâtul.

Bulversată, ea își stăpâni cu greu tremurul buzelor. Ciudatul magnetism care emana din bărbatul acesta o paraliza. Fremăta din toată ființa ei la contactul degetelor lui cu pielea ei goală. O ușă trântită în hol o scoase la timp din vraja care o cuprinsese. Într-o tresărire de panică, sări înapoi și surprinse strălucirea dinților lui albi. El zâmbea.

– N-am văzut niciodată pe cineva mai arogant! se sufocă ea.

El izbucni într-un râs sarcastic.

– Data viitoare te voi face să simți și mai multă plăcere. Mă întreb dacă ești chiar atât de inocentă cum pari... Într-o zi, voi duce poate mai departe investigațiile mele.

– Oh! exclamă ea, roșie de jenă, înainte de a fugi și urca în goană scara până la camera ei.

Indignarea o sufoca. "Cum îndrăznește?" murmură ea aruncându-se pe pat și lovind perna cu pumnii. Dacă măcar putea să-i răspundă cu aceeași monedă și să-l rănească la fel de crud cum

o rănise el! Dar, imediat ce se apropia de ea, se simțea neputincioasă. N-avea decât să pună mâna pe ea ca să uite pe loc toate reproșurile. Nici un bărbat nu dezlănțuise vreodată în ea o asemenea pasiune!

Copleșită de rușine, se ridică și se duse ca o somnambulă la măsuța de toaletă. Dacă voia să-și regăsească liniștea sufletească, nu-i rămânea decât o soluție: să evite de acum înainte cu orice preț să rămână singură în prezența stăpânului fermei.

Întărită de această hotărâre, își perie riguros părul și-l strânse sub o veche bonetă de bumbac. Afară, după-amiaza de noiembrie semăna cu dispoziția ei: era cenușie și posomorâtă, cu rafale intermitente de vânt care izbeau ferestrele. Tânăra plănui mașinal să-și cumpere un impermeabil dacă timpul urât continua. Luând un pulover, coborî repede scara. Hilda o aștepta probabil disperată, deoarece după-amiaza era deja înaintată.

În bucătărie, n-o putu evita pe Marie, ocupată cu pregătirea ceaiului.

– Cu telefonul acela afurisit, am uitat adineaori să servesc cafeaua. N-o să-mi refuzi o ceașcă de ceai!

– Dar... n-am timp! Sunt deja în întârziere.

– Ei bine, asta se va pune pe seama domnului Charles, spuse calm Marie umplând cești: de fiecare dată când se duce la Londra, ne aduce bomboane de ciocolată.

– Pentru un bărbat, este destul de neobișnuit, nu găsești?

Întrebarea pornise de pe buzele Jeannei fără voia ei.

– Fără îndoială... admise menajera cu un aer gânditor. Dar e ușor de explicat: tatăl lui nu făcea niciodată cadouri de Crăciun!

Charles a suferit din cauza asta și acum își face o chestiune de onoare să nu-i semene.

Fără să îndrăznească să recunoască, tânăra ardea de dorința să știe mai mult.

– Și mama lui? întrebă ea după o ușoară ezitare.

– Mama lui?

Marie se posomorî.

– Dar a murit la nașterea lui! Nu ți-am spus?

– Nu. Din fericire, te-a avut pe dumneata.

– Într-un fel, da, bineînțeles... Dar o menajeră nu înlocuiește niciodată o mamă!

– Nu sunt atât de sigură, zâmbi Jeanne îmbrăcând puloverul.

Dar simpatia ei pentru Charles dispăru imediat ce ieși pe ușă. Un asemenea monstru de egoism nu putea suferi din cauza absenței unei mame. Abia când ajunse la lăptărie își aminti un amănunt: căluțul din jad dispăruse de pe masa din bucătărie! Fără îndoială, Charles îl recuperase.

Hilda era într-o dispoziție groaznică.

– Cu studenții aceștia se repetă mereu aceeași poveste. Vin când au timp! Și Bill Clark nu face excepție de la regulă. Să umble creanga, iată ce-l interesează! Și cum face pe grozavul! Ca și dumneata, de altfel...

Uluită, Jeanne întoarse capul. Hilda era cunoscută ca fiind bună de gură, dar această agresivitate nu era obișnuită la ea.

– Ce vrei să spui? întrebă ea cu teamă.

– Oh, nimic! zise cealaltă ridicând din umeri. Vocea dumitale, felul cum vorbești... Bineînțeles, nu-i nimic rău în asta, dar mi-e

greu să te văd într-un grajd. De altfel, nu sunt singura care am observat.

– Explică-te.

– Ei bine, îți amintești vizitatorul de azi-dimineață, cel care a sosit cu Marc Fenwick tocmai când ieșeai? Este sigur că te-a văzut undeva. El venea de la Bradford.

Un văl de neliniște trecu prin fața ochilor verzi ai Jeannei.

– Cum poate afirma așa ceva? Eu nu-l cunosc.

– Poate, dar el este convins de contrariul. Chiar l-a întrebat pe Marc de unde vii.

Tânăra n-o mai asculta. Se gândea. Desigur, Bradford era un oraș mare. Dar își ajutase deseori mama la licitațiile de caritate și era foarte posibil să fi fost văzută în momentele acelea. "Dea Domnul ca vizitatorul acesta prea perspicace să nu-și regăsească prea repede memoria!" își zise ea luând mașinal o sticlă de lapte s-o pună în naveta de alături.

Prea absorbită ca să fie atentă la podeaua alunecoasă, se trezi pe jos, cu o mână însângerată și cu cioburi de sticlă în jurul ei.

– Jeanne!

Hilda era deja lângă ea, mai palidă decât rănita.

– Doamne, mâna dumitale! Cum te simți? Trebuie să oprim hemoragia asta cât mai repede.

O ajută să se ridice și o susținu până la dulapul farmaciei. În timp ce-i curăța cu atenție rana, pe Jeanne o cuprinse amețeala și trebui să se sprijine de masa alăturată ca să nu cadă.

– Încă o clipă și termin, spuse cealaltă. Până atunci, înghite asta. Te vei simți mult mai bine, adăugă ea întinzându-i o bucățică de zahăr.

– Hotărât lucru, nu sunt bună decât să fac prostii.

– Nu te neliniști!

– Mă duc să caut o mătură, și nu va rămâne nici o urmă. Dar trebuie să-mi promiți că nu te miști până mă întorc.

"Ce părere proastă trebuie să aibă despre mine!" se gândi Jeanne privind cum se îndepărtează. Și copiii ei care trebuie s-o aștepte pentru gustarea de după-amiază. Încercă să se ridice. Poate că, odată în picioare, se va simți mai bine?

Concentrată asupra efortului, nu văzu silueta bărbatului apărută în cadrul ușii.

– Hilda! făcu el pe un ton autoritar înainte s-o descopere pe tânăra care se clătina. Jeanne! Ce naiba faci aici cu mâna bandajată?

– Am alunecat. N-a fost totuși vina mea!

– Dacă te uitai unde calci, nu s-ar fi întâmplat! replică el tăios. Deja nu stăm bine cu mâna de lucru.

Revenită în lăptărie, Hilda încercă să intervină.

– Nu putea să prevadă, domnule Grierson! Podeaua asta afurisită devine alunecoasă din cauza umidității.

Dar Jeanne abia o auzi. Profund jignită, se îndrepta cu pași nesiguri spre ieșire când o nouă amețeală o făcu să leșine. Fără intervenția lui Charles, ar fi căzut. O ridică în brațe ca pe un fulg și porni cu ea spre clădirea fermei.

Aerul rece al nopții făcând-o să-și revină, încercă să se elibereze, dar glasul tăios al lui Charles îi porunci să stea liniștită. Prin materialul cămășii, simțea inima bărbatului bătând la unison cu a ei și renunță să mai lupte.

Era atât de bine să simtă mirosul înviorător al câmpiei, după umezeala fadă din lăptărie! Fără durerea zvâcnitoare de la mână și dificultatea de a respira normal, aproape s-ar fi bucurat de această escapadă nocturnă.

În ciuda poverii și distanței de parcurs, Charles înainta repede. Din când în când, când bărbia lui atingea din întâmplare părul ei mătăsos, își sporea imperceptibil strânsoarea... Ca și cum ar fi fost sensibil la parfumul subtil degajat de ea.

Douăzeci de minute mai târziu, Jeanne era așezată în mașină lângă stăpânul fermei. În pofida protestelor ei, el și Marie insistaseră să fie văzută de medicul din sat; după ei, se impunea un calmant și o injecție antitetanos. Până la urmă cedase, deoarece mâna o făcea atât de mult să sufere, încât de oriunde ar veni cea mai mică ușurare, era binevenită.

Doctorul, un bărbat aspru dar simpatic, o examină atent.

– Ei bine, iată o frumoasă tăietură! remarcă el descoperind rana.

Nu departe de acolo, Charles îl privea pe medic lucrând, ca spectator. Nu părea deloc afectat de incident. "Riscurile meseriei", se gândi tânăra cu amărăciune. Dacă ar fi trebuit să se înduioșeze pentru toți angajații ajunși victime ale stângăciei lor...

– Câteva puncte de sutură, zise doctorul, și peste câteva zile nu se va mai vedea.

Jeanne suportă intervenția cu stoicism. N-avea nevoie să-l privească pe Charles pentru a ghici duritatea privirii lui. Furia lui, când o descoperise în lăptărie, spusese destul despre cât de jignit era de genul acesta de accident stupid.

– Gata, miss Brown, spuse doctorul, pansând-o. Mâine vă veți simți mai bine. Dar atenție, fără imprudențe! Vă sfătuiesc să rămâneți acasă o zi sau două înainte de a relua lucrul. Unde locuiți?

– Prea departe de aici, mă tem.

Charles răspunsese în locul tinerei, mută de uimire. Acesteia nu-i trebui mai mult ca să-și revină și să spună, pe un ton glacial:

– Nu cred că va fi necesar, doctore. Nu sunt bolnavă, și chiar cu o singură mână, este întotdeauna posibil să te faci util.

– Cum doriți, dar fiți prudentă. Cu mâna stângă, ești întotdeauna mai neîndemânatic.

În pofida acestui avertisment, Jeanne se agită fără să se cruțe, zilele următoare, chiar dacă cea mai mică treabă cerea de două ori mai multe eforturi decât de obicei. Orice era preferabil decât să stea toată ziua frământată de aceleași gânduri!

Aducând-o înapoi de la doctor, Charles nu se arătase vorbăreț. Este adevărat că era încă sub efectul anesteziei locale și somnolase o bună parte din drum. Nu avusese nici măcar puterea să protesteze când Marie o culcase în pat cu o buiotă caldă.

Nu trecuseră cinci minute de la plecarea menajerei când cineva bătu la ușă. Uluită, îl văzuse pe Charles intrând și îndreptându-se spre patul ei. Se ghemui instinctiv sub cuvertură, cu inima bătând atât de puternic încât se întrebă dacă el n-o va auzi.

– Liniștește-te, n-o să te mănânc! spusese el văzând-o îngrozită. Am venit numai ca să-ți dau un obiect pe care l-am găsit în buzunar și pe care țineam să ți-l restitui eu însumi. Profit totodată de ocazie ca să văd cum te simți și dacă nu-ți lipsește nimic pentru noapte.

Prea uluită ca să răspundă, îl auzise punând ceva pe noptieră.

– Dacă n-are altă semnificație, îți va reaminti cel puțin de o zi agitată! adăugase el cu o privire enigmatică.

Oricât de curios putea să pară, n-avusese curajul să-și întoarcă puțin capul pentru a vedea despre ce este vorba. La drept vorbind, ghicise. El continuase s-o privească insistent în tăcere, notând în trecere delicata osatură a umerilor și rotunjimile pieptului sub cămașa de noapte.

– Eu care te credeam născută în pantaloni, sunt mulțumit că-i abandonezi noaptea!

Remarca, făcută zâmbind și pe un ton de glumă, era un mod subtil de a-i reaminti că n-o văzuse niciodată altfel.

Jeanne schiță un surâs slab:

– Am greșit ascunzându-mi picioarele. N-arată rău deloc, să știți!

Abia își terminase fraza și se simți roșind de rușine până în vârful urechilor. Furioasă pe ea însăși și pe întreaga lume, se întoarse și-și ascunse fața în pernă.

– Încetează să mai faci pe copila, Jeanne, sau mă scoți din sărite, și m-am săturat deja de complicații pe ziua de azi!

În timp ce vorbea, își pusese mâna pe umărul gol al tinerei, care tresări ca sub efectul unei arsuri. Ca și cum acest contact devenise brusc și pentru el insuportabil, și-o retrase repede.

– Seducătoare cum ești, ai putea scoate din minți și un sfânt! Din fericire pentru tine, nu uit de mâna ta... Haide, fetițo, somn ușor. Voi reveni să te văd mâine.

"Dacă mai îmi spune o dată fetiță, țip!" se gândi ea auzindu-l închizând încet ușa în urma lui. Plecase și ea ardea de dorința de

a-l vedea rămânând... O dorință care n-avea nimic din cea a unui copil... Se stăpâni cu greu să nu izbucnească în plâns.

Întoarse mașinal capul spre noptieră: era într-adevăr căluțul de jad. Trebuie să-l fi strecurat în buzunar când părăsise bucătăria, după prânz. Dar întrebarea de ce-i oferise acest cadou somptuos rămânea fără răspuns. Îi fusese milă de ea și de ceea ce credea că ghicește despre copilăria ei dezrădăcinată? Ei bine, n-avea ce face cu mila lui! Se va debarasa chiar mâine de acest cadou nedorit.

Aici ajunsese cu gândurile când auzi voci în curte. Persoana care vorbea părea furioasă. Despre ce putea fi vorba? Marc și cei doi studenți trebuie să fi ieșit, ca de obicei. Atunci? Marie? Poate avea nevoie de ajutor. Se ridică și alergă la fereastră, îndepărtând perdelele.

Dedesubt, Marc stătea sprijinit de mașina lui Charles. Acesta îi vorbea prin geamul deschis. Neputând să-i vadă fața, trase involuntar cu urechea.

– ... și dacă aș fi în locul tău, aș renunța la orice speranță de căsătorie cu Lydia! spunea stăpânul fermei.

Consternată de ceea ce auzise, se întoarse spre pat ca o somnambulă. Oricât de incredibil putea să pară, cuvintele lui Charles o răniseră mai mult decât sticla spartă.

Mesajul era cât se poate de clar: numai el avea drepturi asupra Lydiei și Marc nu trebuia să se interpună între ei. Mirosise oare ceva despre escapada lor la Newcastle?

Bietul Marc! Biata Jeanne! Copleșită de un acces de compasiune pentru ea însăși, tânăra se strecură în așternut într-o stare de extremă oboseală. Niciodată nu se simțise atât de părăsită de toți.

Ca să-și înșele neliniștea, își căută refugiu în mânie. Charles nu era lipsit de îndrăzneală ca să pătrundă astfel în camera ei! În furia ei, luă căluțul de jad cu intenția să-l arunce. Dar un ultim scrupul o opri. Ceva în acest obiect îi mergea drept la inimă. Părea la fel de dezarmat ca ea însăși. Fără să-și poată explica gestul, îl strânse la piept până când, învinsă de oboseală, adormi.

Când Lydia veni s-o vadă peste câteva zile, nu era ca să afle vești despre ea. Jeanne era ocupată în bucătărie în absența Mariei, plecată la cumpărături. Descoperise că putea face o mulțime de lucruri cu o singură mână. Și în perioada dificilă prin care trecea, acest surplus de activitate era binevenit.

– Pari dotată cu o remarcabilă capacitate de a atrage atenția, spuse Lydia pe șleau, înainte de a adăuga insidios:... și simpatia.

– Ei bine, draga mea Lydia, dă-mi voie să spun că se poate spune la fel despre tine.

Răspunsul acesta sarcastic avu efectul scontat. O simplă stagiară, îndrăznește să vorbească astfel secretarei lui Charles Grierson? Cealaltă arboră un aer profund jignit.

– Nu înțeleg ce vrei să spui. Explică-te!

Jeanne se preocupă de aranjarea unui teanc de farfurii. Îi era greu să-i spună că bănuia că vrea să monopolizeze atenția a doi bărbați simultan. Și, la urma urmei, asta n-o privea. Dar nu se putea împiedica să se simtă stânjenită. Acest joc dublu friza incorectitudinea. Cine știe dacă Lydia nu-i dăduse lui Charles de înțeles că Marc o urmărea cu insistențele lui cu scopul de a-i ridica pe cei doi bărbați unul împotriva celuilalt? Asta ar explica dialogul surprins în seara aceea...

Dar, adevărata explicație era alta: Lydia se folosea de Marc pentru a-l determina pe Charles să se hotărască. Lăsând farfuriile, Jeanne se întoarse cu un zâmbet înșelător:

– Iartă-mi proasta dispoziție, dar mă așteptam să mă întrebi cum stau cu sănătatea și mărturisesc că am fost puțin decepționată. Acum, te rog să mă scuzi, dar sunt teribil de grăbită. Marie se va întoarce dintr-o clipă în alta și am încă multe de făcut.

– De fapt, am venit să-ți transmit un mesaj de la domnul Grierson, replică glacial secretara.

Era limpede că nu credea un cuvânt din scuza invocată de Jeanne.

– În legătură cu vânzarea de cai la care trebuie să mergeți mâine, îți cere să fii gata la ora șapte. Cum noi vom lipsi astăzi toată ziua, el nu știe la ce oră ne vom întoarce.

– Oh, înțeleg.

Ce era mai normal ca o secretară să-și însoțească patronul? Dar Jeanne nu se putea obișnui cu ideea. Furioasă pe ea însăși, încercă disperată să-și revină în fire.

Un claxon nerăbdător veni la timp ca s-o scoată din încurcătură.

– Trebuie să fie Charles! exclamă Lydia, entuziasmată. Fug. N-aș vrea să-l las să aștepte.

După prânz, Jeanne îi vorbi Mariei despre ieșirea de a doua zi.

– Domnul Grierson își vinde calul murg și mi-a cerut să-l însoțesc ca să-l ajut. Nu știu cât timp voi lipsi.

– În locul tău, nu mi-aș face griji, răspunse zâmbind Marie. Vei petrece o zi excelentă, vei vedea. Doi îndrăgostiți de cai ca tine și Charles....

– Îi propusesem să merg eu în locul tău, interveni Marc pe un ton amar, dar nici n-a vrut să audă. Nu înțeleg de ce. După accidentul tău, te-ar fi scutit de oboseala unei călătorii.

– Și ferma, cum rămâne? remarcă Marie pe un ton dezaprobator. Nu este deloc de dorit ca domnul Charles și cu tine să lipsiți în același timp.

Era un mod indirect de a-i reaminti administratorului neglijența lui în timpul călătoriei lui Charles la Londra. El înțelese și-și plecă ochii spre farfurie cu un aer vinovat. Jeanne nu se putu opri să-i sară în ajutor.

– În calitate de administrator, credeam că ai libertate de mișcare.

Marc făcu o grimasă.

– În teorie, da, dar în practică... Și dumneata, Marie, degeaba clatini astfel din cap. Știi ca și mine că rolul meu aici se limitează la cel de figurant.

– Din vina cui?

Jeanne își întoarse capul ca să nu mai vadă privirea ostilă a menajerei. Desigur, într-un fel, avea dreptate: Marc avea contribuția lui. Dar, cunoscând rivalitatea care-i opunea pe cei doi bărbați pe plan sentimental, s-ar fi putut arăta puțin mai înțelegătoare față de bietul administrator... Ce putea fi mai normal dacă nu era cu mintea la muncă?

Sosirea celor doi studenți întrerupse discuția. După un solemn: "Am face mai bine să ne oprim aici!" Marie se ridică pentru a merge să le pregătească masa. Cât despre Marc, se închise într-un mutism profund, răspunzând monosilabic întrebărilor puse de tineri despre munca de după-amiază.

Jeanne trase de aici concluzia că era adeseori autorul propriei lui nefericiri.

***

A doua zi dimineață, puternica mașină a lui Charles rula pe șoseaua spre Hexlam, remorcând furgonul pentru cai. Câmpia defila sub ochii Jeannei, luminată intermitent de soarele care se strecura printre nori. La acest început de dimineață, iarba era încă acoperită de brumă, ca pentru a aminti tuturor că iarna nu era departe.

În timp ce mergeau de-a lungul faimosului zid roman, tânăra se simți iritată auzindu-l pe Charles menționând cu precizie numele locurilor pe care le traversau. Avea o plăcere malițioasă să facă paradă de erudiția lui?

– Toate aceste nume nu-mi spun nimic, recunoscu ea în cele din urmă. Dar îmi închipui că turiștii sunt foarte amatori de genul acesta de lucruri.

– Nu fi atât de disprețuitoare! Contrar a ceea ce se pare că gândești, trecutul ne poate aduce mult.

– Poate, dar nu găsesc nici un interes să rămân ore întregi în fața acestor pietre vechi.

Îl privi pe Charles pe furiș. Se temea mai presus de orice de tăcerea care s-ar putea instala între ei. Totuși, evita cu grijă subiecte prea personale.

Bărbatul acesta era mult prea perspicace, învățase pe spinarea ei... El ghicea totul.

– Draga mea Jeanne, uiți se pare că aceste "pietre vechi" cum spui, au inspirat peste o sută de volume. Și în orele mele libere nu-mi displace să consult unele dintre ele. Acum, de exemplu, trecem prin fața fortului roman de la Carrawburg. Se pare că era un punct cheie al liniei lor de apărare. Într-o zi te voi duce să-l vizitezi, pentru a-ți explica stratagemele sistemului defensiv roman.

– Nu mai râdeți de mine, spuse ea prost dispusă. Pariez că vă e groază de genul acesta de excursie.

Ca să nu rămână mai prejos, vru să-l tachineze la rândul ei:

– Dar spuneți-mi, nu curge încă sânge roman în vinele unor locuitori din această regiune?

O licărire amuzată apăru în ochii lui Charles.

– Este foarte posibil, deoarece au rămas destul de mult timp aici pentru asta. Și noi cei din regiunile de graniță, suntem vestiți pentru sălbăticia noastră. Poate că nu suntem încă deplin civilizați.

– ... sau doar vă lipsește un cămin? sugeră Jeanne, deodată provocatoare.

– Crezi? replică el râzând. Dacă doream asta, n-ar trebui să caut departe.

Degeaba vorbea prin enigme, tânăra știa că face aluzie la Lydia. La acest gând, i se strânse inima.

El ataca deja alt subiect.

– De fapt, nu te-am întrebat ce-ți face mâna! Ce-a spus medicul?

Jeanne fusese la el în ajun, și se arătase plăcut surprins.

– După el, cicatrizarea este pe calea cea bună.

– Cu atât mai bine!

Privirea lui Charleas deveni brusc mai atentă.

– Dar ar fi fost fără îndoială preferabil să te duci să te odihnești la fratele tău? Mă simt puțin vinovat.

– Poate nu doreați să mă vedeți plecând? întrebă insidios tânăra.

– Acum că mi-o spui, sunt obligat să recunosc. Mă temeam mai ales că nu vei reveni. Și cum nu știam unde să te caut...

– Trebuie oare să deduc din asta că, în ciuda rănii mele, m-am putut dovedi indispensabilă?

– Nu asta voiam să spun, Jeanne. Încetează să mă consideri drept un materialist detestabil. Uneori, aș da mult să-ți cunosc fondul gândurilor.

– Este adevărat că mi-ar fi greu să fiu la fel de demonstrativă ca dumneavoastră! replică ea tăios.

Se aștepta la o explozie de mânie, dar el se mulțumi să râdă încet. Această bruscă revoltă îl amuza.

– Haide, haide, miss Brown, văd că nu ești atât de invulnerabilă cum îmi imaginam.

Făcea oare aluzie la indignarea de care dăduse dovadă când o tratase cu atâta aroganță, în seara aceea? Inima începu să-i bată mai repede la amintirea aceea. Contemplă fără să-l vadă micul sat pe care-l traversau. La ce bun să se amăgească? Lăsase să treacă momentul hotărâtor și nu mai avea decât să se dea în lături din fața Lydiei.

Capitolul 7

La acest gen de vânzări, timpul trece foarte repede, și faimosul Târg al animalelor din Tynedale nu făcea excepție de la regulă. După ce țesălase calul de care urmau să se despartă, Jeanne avu tot răgazul să observe ce se petrecea în jurul ei. Vânzările se tratau în ritm alert, și nu doar un cumpărător potențial se întorcea cu capul plecat, decepționat că nu putuse cumpăra animalul râvnit. O mulțime pitorească se înghesuia pe alei, hotărâtă să se bucure de această zi de sărbătoare. Charles dispăru curând, răpit de prieteni dornici să-i afle părerea pentru o eventuală cumpărare.

Charles își vânduse calul cu un preț bun și, contrar a ceea ce gândea Jeanne, nu dorea să-l înlocuiască.

– Dacă l-am cumpărat pe Rustler, îi explicase el, a fost pentru a ajuta un prieten aflat în dificultate. Dar n-aveam realmente nevoie de el. Sunt mulțumit că l-am vândut. Cu atât mai mult cu cât nu va fi nefericit acolo unde se duce. Noul lui proprietar are un băiat de opt ani pentru care va fi perfect.

– Cred și eu, spuse Jeanne zâmbind.

Își imagina încântarea copilului descoperind cadoul făcut de tatăl lui.

– Trebuie să mărturisesc, reluă ea imediat, că sunt uluită de prețuri! Să ai astăzi un cal, poate fi considerat un adevărat lux!

– Comparativ cu restul, nu tocmai... dar este preferabil să n-ai de cumpărat o duzină.

În clipa aceea, privirea lui Charles era indescifrabilă.

– Am întâlnire în oraș cu notarul meu, adăugă el. Este ora cinci. Ne-am putea întâlni, să zicem... spre șase și jumătate, ca să cinăm înainte de întoarcere.

Fără să-i aștepte asentimentul, îi dădu numele unui restaurant și-i explică modul cum să ajungă la el.

– Până atunci, profită de libertate și hoinărește puțin.

Cu un scurt semn din cap, dispăru pe o stradă vecină. Jeanne rămase acolo, ciudat de descumpănită. Orașul acesta, ferma, caii lui Charles... Nu făcea parte cu adevărat din toate astea. O străină, iată ce era! Simți brusc nevoia de a vorbi cu cineva dintre ai ei. Mama ei, poate, ar putea s-o ajute să-și învingă această teribilă senzație de izolare... Hotărî să-i telefoneze dintr-o cafenea.

Era preferabil să renunțe la planul ei cu centrul ecvestru: caii costau enorm, tocmai își dăduse seama. Ce să mai spună de teren și de instalații? Moștenirea bunicii era departe de a acoperi toate astea! La ce bun să mai rămână aici? Îi va anunța că se va întoarce la Bradford.

Întărită de această decizie, intră în primul local întâlnit și ceru să i se arate cabina. Afară, începuse să plouă. Cu moartea în suflet,

formă numărul. Avea impresia că este o nomadă, departe de orice așezare. De aceea, scoase un oftat de ușurare auzind vocea mamei la celălalt capăt al firului. Dar abia avu timp să-i spună numele, că aceasta exclamă:

– Așadar, draga mea, când te întorci?

Nu reușea să-și ascundă nerăbdarea. Fiica ei, la fel de impulsivă ca ea însăși la vârsta ei, era pentru ea o sursă permanentă de neliniște.

"E timpul s-o liniștesc, își spuse Jeanne, și s-o anunț că mă întorc mâine". Dar nici un sunet nu ieși de pe buzele ei. Toate frumoasele ei hotărâri zburaseră. Descoperea că este incapabilă să părăsească High Linton...

– Jeanne dragă, mai ești acolo? făcu vocea îngrijorată a mamei.

– Da, bineînțeles... Ce mai faci, mamă?

– Foarte bine, draga mea. Dar nu mă face să aștept, te rog. Când te întorci acasă?

Râsul fiicei suna fals când răspunse:

– Oh, mamă... dar suportai foarte bine absența mea când eram la colegiu!

– Nu-i același lucru, îngerul meu, știi foarte bine. Cred că n-am fost niciodată o mamă posesivă, dar astăzi, împrejurările sunt diferite. Dispari fără urmă de azi pe mâine. Recunoaște că am de ce să fiu neliniștită! Și bietul tău tată, dacă l-ai vedea, nu mai doarme noaptea! Cât despre bietul Felix...

Exasperată, Jeanne îndepărtă receptorul de ureche. Știa prea bine ce-i va spune mama ei.

– Felix nu contează pentru mine, replică ea tăios. Credeam că ți-am spus-o deja...

– Dar te iubește, draga mea! Nu înțeleg. Ce ai împotriva lui? Arată bine, este un băiat cu bun-simț. Dragostea nu este totul, să știi! Trebuie să știi să te arăți rezonabilă. Afecțiunea va veni după aceea. Este atât de amabil...

"Dar nu vreau un soț amabil!" ar fi vrut să strige fiica ei. "Vreau pe cineva puternic și misterios, un bărbat de caracter, arogant și suspicios. Cineva ca.... " Când să formuleze un nume, se răzgândi. De ce să se gândească la cineva anume? Era absurd! Oricum, refuza să părăsească High Linton, și asta n-avea nici o legătură, dar absolut deloc cu Charles Grierson.

Marie... Cum de nu se gândise? Se agăță cu toate puterile de această idee.

– Acolo unde lucrez, mamă, menajera a fost foarte bună cu mine. Nu pot s-o părăsesc așa! Trebuie să-i las timp să-mi găsească o înlocuitoare. Să spunem... o lună.

– O lună! exclamă îngrozită mama ei.

Urmă o tăcere la capătul căreia aceasta păru că schimbă tactica:

– Tatăl tău mi-a cerut să-ți spun în cazul că vei suna, că este dispus să revadă chestiunea aceea cu centrul ecvestru. Este chiar pregătit să se arate foarte generos. Vezi, nu mai ai nici un motiv să-ți amâni întoarcerea! Menajera aceea poate găsi oricând pe cineva s-o ajute. Doar nu speli vase, draga mea!

Jeanne preferă să ignore ultima remarcă pentru a reveni la oferta tatălui ei.

– Mă ispitește fără îndoială perspectiva să mă întorc acasă... Dar, la drept vorbind, încep să-mi dau seama de costul unei asemenea operațiuni și mă întreb serios dacă voi persevera pe calea asta...

– Atunci, scumpo, nu mai aștepta! Întoarce-te!

– Nu, mamă, nu încă... Peste câteva săptămâni.

– Foarte bine.

În mod vizibil, doamna Brown își epuizase argumentele.

– Pot deci să-i spun tatălui tău că îți vei relua foarte curând locul la birou?

– Nu, mamă, nu la birou. Este în afară de orice discuție! N-am încă planuri bine definite, dar este lucru hotărât, am abandonat secretariatul.

O privire peste umăr o anunța că alte persoane așteptau să telefoneze. Profită de ocazie ca să scurteze conversația.

– Acum, mamă, scuză-mă, dar trebuie să te las. Te voi suna din nou curând.

După ce fusese de câteva ori cât pe ce să se rătăcească în labirintul de străduțe pe care nu le cunoștea, Jeanne găsi în sfârșit restaurantul indicat de Charles. În pofida unei fațade oarecare, interiorul se dovedi elegant și chiar luxos mobilat.

Bărbatul era la bar. Nu-i puse întrebări despre cum își folosise timpul, dar îi luă brațul cu nerăbdare. Jenată, își dădu seama că era aproape ora șapte.

– N-avea grijă, îi spuse el tăios ca răspuns la privirea ei neliniștită. Avem destul timp pentru cină.

Acestea spunând, o conduse într-unul din saloane unde se așezară. El comandă două pahare de whisky cu sifon.

– Bea, îi spuse el întinzându-i paharul puțin după aceea. Te va încălzi.

Nu-i scăpase paloarea tinerei. Jeanne se înfioră. Sperase că disperarea ei va trece neobservată. Cu toate că nu-i plăcea, se forță să bea cu înghițituri mici. Noaptea rece și lunga zi petrecută afară, o înghețară până în măduva oaselor. Și conversația cu mama ei, departe de a-i aduce încurajarea scontată, o lăsase și mai descumpănită.

Vocea lui Charles o făcu aproape să tresară.

– De ce ești întotdeauna în defensivă? Nu sunt un barbar! Numai că n-am încredere în femeile frumoase și nu mă apropii niciodată de ele decât cu cea mai mare prudență.

Tonul neobișnuit o șocă pe Jeanne. Cuprinsă de mânie, puse brusc paharul pe masă.

– Gândindu-mă bine, domnule Grierson, nu mi-e sete deloc!

Replica avu drept rezultat apariția unui licăr amuzat în ochii bărbatului.

– Ce ființă ciudată ești, Jeanne! Impetuoasă și totodată mereu în gardă, ca o căprioară. Să fiu sincer, prefer un pic de sofisticare, dar nu este niciodată prea târziu, nu-i așa?

De ce se încăpățâna oare să râdă de ea? Cu un gest furios, Jeanne își aruncă spre spate frumosul ei păr. Căuta permanent s-o provoace. Era măcar capabil de tandrețe? Văzând figura întunecată și arogantă din fața ei, se îndoia.

Se ridică în grabă.

– Dacă n-aveți nimic împotrivă, mă duc să mă reîmprospătez înainte de cină, dacă mai aveți încă intenția să mă invitați.

Și ieși cu capul sus din salon, fără să se întoarcă. Dar era conștientă, o dată mai mult, că se ridiculizase.

Toaletele erau la etaj. După ce-și spălase mâinile și fața, își dezlegă cocul și-și perie cu grijă părul. O cuprinse imediat o intensă ușurare care o provocă să-l lase liber pe umeri. Un nor arămiu îi înconjură fața.

N-avea decât o dorință: să fugă de bărbatul care o aștepta jos. Dar o ultimă privire în oglindă îi restitui puțin din încrederea în ea însăși care-i lipsea atât de mult: bluza de mătase, de un bej foarte deschis, se armoniza de minune cu fusta din piele de căprioară. Coborî scara cu capul sus.

Privind-o apropiindu-se, Charles o învălui într-o privire apreciativă.

– Îmi place mult părul tău, declară el nonșalant ridicându-se. De ce nu-l porți mai des astfel? Îți stă bine.

În pofida tonului ușor ironic, Jeanne crezu că ghicește că nu era insensibil la farmecul ei de femeie. Pentru a-și ascunde tulburarea, replică tăios:

– Este doar o comoditate pentru muncă.

Cu o privire malițioasă, el îi ridică bărbia.

– Haide, frumoasă roșcată, nu-i nevoie să te prefaci ofensată! Am face mai bine să cinăm înainte să-ți pierzi pofta de mâncare.

În timpul cinei, nu-și putu desprinde gândurile de bărbatul așezat în fața ei. În zadar se forța să-și îndrepte atenția asupra sălii, privirea ei revenea mereu la Charles.

Primi cu ușurare sosirea aperitivelor. Masa se dovedi de altfel delicioasă: fripturi bine pregătite, servite cu garnitură de legume proaspete. Totul era însoțit de un vin de calitate pe care Charles îl alesese ca un cunoscător. "Iată un bărbat care nu lasă nimic la voia întâmplării", se gândi tânăra, mâncând cu poftă. Era oare influența vinului? Se simțea dintr-o dată mai destinsă.

– Bravo! Așa este mai bine, Jeanne, exclamă stăpânul de la High Linton, căruia această schimbare de dispoziție nu-i scăpase. Ți s-a întâmplat ceva după ce m-ai părăsit, nu-i așa? Iartă-mă dacă te-am repezit puțin, adineaori, dar era spre binele tău. Tristețea celorlalți are întotdeauna darul să mă scoată din sărite...

Jeanne era departe de a se aștepta la o asemenea ofensivă de farmec.

– Credeam că vă face plăcere să râdeți de mine, murmură ea plecând ochii.

El izbucni în râs.

– Ai niște idei uneori! Dar să nu mai vorbim despre asta. Iată... Voi lipsi din nou câteva zile. Este vorba de o rudă în vârstă la care mă duc din când în când în Dordogne și pe care mă tem că am neglijat-o în ultimul timp.

Jeanne puse jos tacâmurile, surprinsă.

– Și bunicii mei... începu ea, dar se întrerupse imediat, întorcându-și ochii cu un aer încurcat.

Vorbise din nou fără să gândească.

– Spuneai...?

– Nimic. Nu acordați atenție.

Dar însemna să nu țină seama de redutabila intuiție a lui Charles, care ghicise deja adevărul.

– Bunicii tăi sunt francezi?

Jeanne roși, deja în defensivă.

– Și ce-i cu asta? Nu este o crimă, după câte știu.

– Dumnezeule, nu! De ce îmi deformezi astfel gândul? Uite, eu însumi am sânge germanic în vine! Care datează de câteva generații, este adevărat... Dar dacă urmele acestei ascendențe, în cazul meu, au dispărut de mult, nu este la fel pentru tine! Ar fi trebuit să bănuiesc că această culoare de păr nu este a unei englezoaice. Și acest talent pentru echitație... nu l-am întâlnit nicăieri în altă parte decât în Franța!

– Simplă coincidență, asta-i tot.

– Nu, n-o să mă faci să cred asta. Felul cum stai în șa nu înșală. Am prieteni care călăresc din cea mai fragedă copilărie și care nu-ți ajung nici până la degetul mic!

– Oh! Ajunge, vă rog...

Această neașteptată vehemență o descumpănea. Era obligată să admită teribila atracție pe care bărbatul acesta o exercita asupra ei.

– Am fost în Dordogne, dar o singură dată, cu mult timp în urmă. Bunicii mei au murit înainte de nașterea mea.

– Bunicii tăi materni.

Ea clătină mașinal din cap, dar nu era o întrebare. Lui nu-i trebuise mult să înțeleagă că numele Brown n-avea nimic tipic francez.

– Și nu te-ai întors niciodată acolo?

– Nu, niciodată.

Tânăra se încruntă, cu un aer gânditor.

– Mărturisesc că mi-am dorit-o întotdeauna. Numai că au fost întotdeauna alte locuri de vizitat...

– O mare călătoare, nu-i așa?

Pusă pe un ton tăios, întrebarea o încurcă pe Jeanne.

– Nu, nicidecum. Îmi pare rău dacă v-am lăsat această impresie.

– N-are nici o importanță. Și acum, dacă am vorbi puțin despre dragostea ta de cai? Știu că dorința ta cea mai dragă este să-ți întemeiezi propriul centru ecvestru, după cum mi-ai spus.

La amintirea întrevederii lor din grajd, în faimoasa seară a căderii lui Linton Lad, tânăra își mușcă buzele. Ce nevoie avusese să-i vorbească despre planul ei?

– Era o idee aiurea, replică sperând să-l înșele. Nu m-am gândit la ea.

– Jeanne!

Evident, nu se lăsa înșelat.

– De ce nu recunoști deschis că nu-ți poți împlini ambițiile din lipsă de bani? Nu este o rușine. Auzindu-te vorbind despre acest plan cu atâta entuziasm, mi-a dat de gândit. De ani de zile am și eu ideea de a întemeia un centru de genul acesta. Numai că mie timpul îmi lipsește, nu banii.

În ciuda dorinței de a părea indiferentă, îl asculta cu pasiune.

– Majoritatea oamenilor au nevoie de lecții susținute de un personal calificat și nu găsesc așa ceva. Numeroasele cluburi de ponei existente cam peste tot nu le îndeplinesc cerințele. Mulți copii, de exemplu, ar câștiga să știe de la început dacă le place realmente să călărească sau o fac doar să imite un coleg.

Asta i-ar scuti pe părinți să cheltuiască averi pentru un rezultat amărât!

– Și ați accepta să vă ocupați de așa ceva?

Jeanne se forță să vorbească pe un ton egal.

– Uiți de Bill și de Ben! De ce crezi că i-am luat la High Linton? Nu este întotdeauna ușor pentru studenți să găsească pe cineva care să accepte să-i ia în grijă! Pretind un singur lucru de la ei: corectitudine. În schimb, mă angajez să le dau tot ajutorul de care au nevoie. Cât despre centrul ecvestru, dispunem deja de un anumit număr de cai și de boxe goale care pot primi alții. Ne-ar fi de-ajuns așadar foarte puține investiții pentru a deschide un club!

Jeanne își strânse pumnii cu toată puterea ca să nu dea frâu liber entuziasmului. Ardea de dorință să-i strige că era pregătită să-l ajute. Dar un cuvânt o opri: "corectitudine!" Ce va spune oare Charles dacă descoperea de unde venea, și adevărul despre familia ei? Orice era preferabil decât să-i înfrunte mânia. Cel mai înțelept era așadar să părăsească High Linton într-un viitor apropiat, cum avusese intenția. Cine știe, de altfel, dacă nu înțelesese greșit și dacă nu se gândea la Lydia, în loc de ea însăși, pentru a-l asista după căsătoria lor?

Gândul acesta o răni cumplit. Nu putea uita ce auzise când Marc și cu el se certau sub fereastra ei. Să rămână aici, însemna un chin permanent pe care se simțea incapabilă să-l suporte. De aceea, vorbi cu cea mai deplină indiferență:

– Este o idee excelentă! Aveți perfectă dreptate.

Înăbușindu-și un căscat, adăugă:

– Scuzați-mă, dar ziua asta a fost atât de epuizantă.

Timp de o secundă, timpul păru că se oprise. Când îndrăzni să înfrunte din nou privirea lui Charles, avea în fața ei un străin.

– Biață micuță Jeanne! Atât de plină de planuri și atât de terorizată doar la simpla idee de a se angaja... Sau nu mă pricep, sau este un semn evident de lipsă de maturitate.

Se priviră intens câteva clipe. O furie surdă fierbea în el, Jeanne știa... Inima începu să-i bată nebunește în timp ce încerca disperată un răspuns pentru apărarea ei. Dar el i-o luă înainte.

– Dacă înțeleg bine, propunerea mea nu te interesează?

Așadar, nu se înșelase. La ea se gândise pentru a-l ajuta în ce avea de gând, și-i dădea o a doua șansă de a reexamina chestiunea. Din păcate, trebuia să refuze.

– Femeile își schimbă deseori părerea, este lucru cunoscut! ironiză ea pentru a-l induce în eroare.

– Privilegiu specific feminin, într-adevăr...

Sub surâsul lui Charles se ghicea un oarecare scepticism. Evident, nu era convins și-i era greu să-și explice această schimbare bruscă.

De teamă să nu se vadă demascată, Jeanne își împinse brusc scaunul.

– Poate ar fi timpul să ne întoarcem, nu credeți, domnule Grierson?

– Aș sugera mai curând să trecem în salon pentru a lua cafeaua.

Cu un aer sarcastic, adăugă:

– Și să nu crezi că pământul se prăbușește sub picioarele mele pentru că îmi refuzi cooperarea! Îmi voi reveni, fii liniștită.

Îi luă autoritar brațul pentru a trece în încăperea vecină.

– În acest restaurant există obiceiul de a se servi cafeaua în salon. Locul acesta este considerat fără îndoială mai intim pentru clienții care doresc să mai întârzie puțin.

Ignorând privirile lui Charles, Jeanne se așeză într-un fotoliu și începu să-și savureze cafeaua. Lumina discretă îi punea și mai mult în valoare finețea trăsăturilor.

– Când voi fi în Franța, spuse pe neașteptate însoțitorul ei, înțeleg ca numai Marc să se ocupe de Hammond. Orice s-ar întâmpla, nu vreau să-l încaleci! Ai înțeles?

– Firește.

Dacă ar ști că Marc și cu ea încălcaseră ordinul!

– "Firește", ironiză el, cu o licărire neliniștitoare în fundul ochilor. Cum să n-ai încredere într-o mutrișoară atât de inocentă?

Licărirea din ochii lui îi dezmințeau cuvintele. Degetele tinerei se înțepeniră pe ceașcă. Își pierdea speranța să pătrundă într-o zi platoșa dură a acestui bărbat. Ce aștepta oare de la ea? Să-i mărturisească păcatele unul câte unul și să se arunce la picioarele lui pentru a-i cere iertare?

Copleșită de sentimentul propriei vulnerabilități, își mușcă buzele până la sânge. Nici un bărbat n-o dominase astfel vreodată! Dacă nu-și recăpăta imediat stăpânirea de sine, se va acoperi de ridicol.

Sosirea inopinată a lui Marc și a Lydiei o salvă de la dezastru.

– Vorbești de lup... murmură Charles, în timp ce ochii Jeannei se măriră de surpriză.

Administratorul îi zărise deja și se îndrepta spre ei, cu Lydia în urma lui.

– Eram sigur că vă găsesc aici! exclamă el zâmbind. Charles nu scapă niciodată ocazia să cineze în oraș după o vânzare. De aceea, Lydia și cu mine ne-am hotărât să venim să luăm un pahar.

Însoțitoarea lui, într-un superb mantou de blană, îi adresă lui Charles cel mai fermecător surâs al ei.

– Ardeam de curiozitate să aflu cum a decurs vânzarea. Ați obținut un preț bun?

Vorbind, își retrase discret mâna din cea a lui Marc. Nu-i acordă nici o privire Jeannei, care nu se mira peste măsură.

– Noi tocmai plecam, spuse stăpânul de la Hig Linton ridicându-se și oferindu-i un scaun Lydiei. Vânzarea s-a desfășurat bine, am obținut un preț bun pe Rustler.

Evident, n-avea intenția să zăbovească și nu făcea nimic s-o ascundă.

– Du-te și i-ați mantoul, Jeanne! Ne întâlnim la bar.

În mașina care-i ducea la Hig Linton, Charles păstră o tăcere totală. Tânăra de lângă el n-avea nici o îndoială că se gândea la Lydia. Simți o durere intensă. De ce o interesau atât de mult sentimentele acestui bărbat? De ce această dorință de a cunoaște totul despre el, despre experiențele și cele mai mici gânduri ale lui? Speriată de ceea ce ar putea descoperi continuându-și investigațiile, murmură pentru ea însăși:

– Am o migrenă teribilă! Nu-mi mai simt capul...

Vorbise cu voce tare, fără să-și dea seama.

– Ajungem curând.

Răspunsul laconic al lui Charles avu darul s-o exaspereze. Cum făcea oare să rămână întotdeauna atât de stăpân pe el însuși?

Ar fi dat oricât să-i cunoască secretul! Epuizată de lupta interioară căreia nu-i vedea soluția, își îndreptă atenția spre copacii desfrunziți care se succedau în lumina palidă a farurilor. Efectul lor curativ nu întârzie să-și facă efectul, și adormi.

Când se trezi, mașina staționa în fața clădirii fermei și Charles îi deschidea portiera. O ajută să coboare și o sprijini ca să-și găsească echilibrul.

– A fost o zi lungă, și ai ațipit.

Pe jumătate adormită, îi aruncă o privire somnoroasă.

– Ochi de pisică! murmură el aplecându-se spre ea.

Abia îl auzea. De fapt, n-avea nici o dorință să reia contactul cu realitatea dură.

– Vreți să spuneți... din cauza culorii lor?

Își duse o mână vlăguită la frunte, vag conștientă că durerea de cap dispăruse.

Văzând-o astfel, învăluită în vis, figura lui Charles se schimbă brusc.

– Știi ce i s-a întâmplat Frumoasei din Pădurea Adormită? întrebă el. Dacă îmi amintesc bine, a fost de-ajuns un sărut ca să iasă din somnolența ei.

Ridicând spre el fața Jeannei, își apăsă ușor buzele peste ale ei. Tânăra nu-i opuse nici o rezistență. Corpul ei, încă moleșit de somn, se cuibărea lângă al lui Charles ca și cum voia să se topească în el pentru totdeauna. Gura ei răspundea cu ardoare focului mistuitor al sărutului bărbatului. Înnebunită de dorință, nu se mai gândea să fugă.

În clipa aceea, contrar oricărei așteptări, îi dădu drumul cu o asemenea bruschețe, încât se temu o clipă că-și pierde echilibrul.

O voce sarcastică o trezi la realitate:

– S-ar părea că avem supărătoarea tendință de a ne abandona acestui gen de situații cu prea mare ușurință... Dar mă tem că sunt un detestabil Făt-Frumos! Și este timpul ca fetele să meargă cuminte la culcare...

Tânăra izbucni într-un râs nervos. Farmecul, rupt atât de brutal, o lăsă într-o stare apropiată de isterie. Dar strângerea brutală a umerilor ei de către mâinile lui Charles fu de-ajuns s-o facă să-și revină în fire. Doar n-o să se lase ridiculizată de acest bărbat! Trebuie să-și salveze cu orice preț demnitatea.

– Credeți? murmură ea cu un surâs glacial. Din păcate, mai curând eu n-am nimic din Frumoasa din Pădurea Adormită...

Întoarse capul fără o privire. Dar ajunsă înăuntru, nu se putu împiedica să izbucnească în plâns. Ca într-o seară anume, cu mult timp în urmă....

Când se trezi, a doua zi dimineață, un spectacol hibernal se întindea sub fereastra ei. În ciuda orei matinale, fu fericită să se ridice din pat. Noaptea care trecuse nu era dintre cele pe care să vrei să le prelungești... "Dacă cel puțin aș putea să-l alung pe Charles Grierson din gândurile mele!" se gândi ea într-o rugăminte fierbinte. N-avea nici o dorință să repete dezastruoasa experiență din ajun. Dar cel mai bun mijloc nu era oare să părăsească pentru totdeauna High Linton? Își promise s-o facă în zilele următoare.

Capitolul 8

În zilele următoare suflă un vânt rece și umed, luând cu asalt acoperișurile și alungând ultimele frunze din copaci. Ploaia nu întârzie să cadă, urmată de o ceață deasă venită dinspre sud-est. O vizibilitate aproape nulă interzicea orice circulație și-i îngheța până în măduva oaselor pe cei care îndrăzneau să riște.

Chiar în ziua plecării lui Charles spre Franța, Marie se îmbolnăvi: o gripă urâtă bântuia deja satul. Jeanne, care prevăzuse să profite de absența lui Charles, își văzu planul zădărnicit. Menajera fusese întotdeauna atât de bună cu ea! Nu putea s-o abandoneze acum...

– Ai face mai bine să stai la pat, îi spuse ea pe un ton care nu admitea replică. Mă duc să-l sun pe doctorul Smailes.

– Marie a muncit prea mult. Dar dacă i-o spui, te trimite la toți dracii! Charles lipsește?

– Da, a plecat în Franța.

Tânăra roși, ca și cum comisese o indiscreție.

– Oh, nu va lipsi fără îndoială mult timp, replică medicul privind-o dintr-o dată mai atent. O săptămână sau două și se va întoarce.

"Poate să nu se întoarcă niciodată, nu-mi pasă!" se gândi ea conducându-l la ușă. Nici nu-l prea văzuse în ultimul timp: Charles fusese absorbit de o mulțime de amănunte de pus la punct înainte de plecare, și în plus, bănuia că vrusese s-o evite. Dacă-și închipuia că ea dorea să-l vadă, se înșelase teribil! Dar dimineață, când îl văzuse plecând fără un cuvânt, rămăsese neclintită cu prețul unui imens efort.

– Mă tem că sunt obligată să apelez la tine în această după-amiază, îl anunță ea pe Marc când acesta veni la masa de prânz. Cu Marie suferindă și cu Hilda care nu ne poate acorda decât o oră sau două, voi avea prea multe de făcut aici ca să mă ocup prea mult de cai.

– Poți conta pe mine, răspunse el foarte liniștit.

Tânăra îl privi uimită. Răspunsul acesta nu-i semăna deloc... Acest aer sigur de el contrasta cu morocăneala lui obișnuită.

– Foarte bine, încuviință ea fără să încerce să înțeleagă. Știi că Charles mi-a interzis categoric să încalec pe Hammond. Nu înțeleg de ce, de altfel, deoarece nu m-am înțeles niciodată atât de bine cu un cal! În fine... are fără îndoială motivele lui.

– El este stăpânul. Ne plătește ca să ne supunem!

Auzind râsul lui Marc, Jeanne regretă că alunecase pe panta confidențelor. Tânărul avea deja prea mult tendința de a denigra tot ce făcea Charles.

Ca și cum îi ghicise gândurile, el adăugă:

– Nu-i nevoie să iei aerul ăsta înțepat! O critică n-a făcut niciodată rău nimănui... Și Charles știe foarte bine că detest calul ăsta afurisit!

Era din nou agresiv... Turnându-i cafea, Jeanne îl privi pe furiș. Era o fobie și nefericitul nu putea face nimic.

– Și eu sunt foarte ocupat, bombăni el luând ceașca de cafea. În timp ce Înălțimea Sa se plimbă, pe mine cad toate.

Tânăra oftă. Marc nu se va schimba niciodată... Imediat ce-și termină cafeaua, dispăru cu tava în bucătărie. Nu era timp de comentarii despre capriciile naturii umane.

Făcând ordine în bucătărie și pregătind medicamentele pentru Marie, nu-și dădu seama cum trecea timpul până la sosirea Hildei. Exact în clipa aceea, sună telefonul și se repezi să răspundă.

Era secretara unui anume domn Ridley, care voia să vorbească urgent cu Marc.

– Domnul Fenwich a ieșit, răspunse Jeanne.

– Atunci, vreți să-i spuneți să ne sune imediat ce se întoarce?

Tânăra promise s-o facă, după ce notase cu grijă numele și numărul de telefon. De altfel, numele nu-i era străin, dar n-ar fi știut să spună unde-l auzise.

Hotărî să plece în căutarea lui Marc. Secretara părea grăbită să-l găsească!

Hilda n-avea nici o idee despre locul unde se găsea.

– Dacă aș fi în locul tău, sugeră ea, l-aș căuta la conac. Miss Lydia trebuie să fie încă acolo...

Jeanne se încruntă, dar nu făcu nici un comentariu.

– Îți voi urma sfatul. Dar nu mă aștepta înainte de o oră sau două; voi profita de ocazie ca s-o văd pe Guenever, care trebuie să se plictisească în boxa ei.

– Dar pe drum, se răzgândi. De ce să n-o înșeueze pe Guenever imediat și să se ducă la conac pe poteca pe care i-o arătase Charles săptămâna trecută? O folosea el însuși adesea când se întorcea la masă.

Pentru a nu risca să strice frumoasele pajiști dintre grădini, legă iapa lângă un copac și făcu restul drumului pe jos. Ajunsă în apropierea biroului, se opri, înlemnită. Marc și Lydia erau îmbrățișați în fața ferestrei.

Descoperirea mai mult o șocă decât o surprinse: nu insinua Lydia că Charles era îndrăgostit de ea? Jeanne se aștepta să-i vadă anunțându-și logodna de la o zi la alta... Și iată că... Față de Marc, încerca o mai mare indulgență: nu-i destăinuise de mult pasiunea lui pentru frumoasa secretară, și suferința lui că nu i se răspundea la fel? "Ei bine, acum trebuie să se fi lămurit!" se gândi ea. Ardoarea cu care Lydia răspundea sărutului lui nu lăsa nici o îndoială asupra naturii sentimentelor ei.

Amintindu-și motivul care o aducea aici, Jeanne înaintă și bătu la ușa biroului. Absorbiți cum erau, n-o văzuseră cu siguranță venind! În câteva cuvinte, cu o figură impasibilă, îi comunică mesajul lui Marc. Ca și cum nu se întâmplase nimic, Lydia își reluase locul la birou. Doar o ușoară roșeață îi trăda tulburarea. Cum Jeanne, îndeplinindu-și misiunea, se pregătea să-și ia rămas-bun, administratorul se repezi să-i deschidă ușa.

– Îți mulțumesc foarte mult că te-ai deranjat. Îl voi suna imediat pe domnul Ridley!

Judecând după figura lui radioasă, trebuia să știe despre ce era vorba.

Întoarsă de la grajduri, Jeanne hotărî să se destăinuie Mariei. Fără să meargă, bineînțeles, până la a-i spune că o surprinsese pe Lydia în brațele lui Marc... dar voia să fie sigură că nu se punea nimic la cale în spatele lui Charles. Nu că avea multă simpatie pentru el. Dar era ceva bizar în toată situația asta care o punea în încurcătură. Pentru liniștea ei, trebuia să știe adevărul. Și poate Marie ar putea s-o ajute.

Dar aceasta se refăcu încet și trebui să aștepte câteva zile până să poată sta de vorbă. A fost o grea încercare pentru Jeanne, constrânsă să cumuleze sarcinile de infirmieră cu cele de bucătăreasă și de menajeră.

În sfârșit, într-o după-amiază când ducea ceaiul menajerei, avu surpriza s-o găsească sprijinită confortabil de perne și evident dornică de flecăreală.

– Așază-te puțin mai aproape de mine, Jeanne! Mi-e rușine să fiu răsfățată astfel.

Tânăra luă loc pe scaunul indicat. Acum sau niciodată, avea ocazia să-i pună întrebări Mariei, dar îi repugna să profite. Pentru a-și ascunde tulburarea, contemplă șemineul.

– Nu se mai văd multe în zilele noastre, comentă bolnava, care-i urmărea privirea. În general, oamenii preferă să le înlăture. Dar când Charles și-a exprimat această intenție, m-am opus categoric! Știu bine că nu este întotdeauna comod să urci lemne la etaj, dar...

– Bill și Ben sunt aici pentru asta, Marie, nu te neliniști! spuse tânăra zâmbind. Îmi va lipsi să nu mai vin aici când îți vei reveni. Te simți atât de bine, seara, cu perdelele trase.

– Haide, Jeanne, nu este o distracție pentru o tânără de vârsta ta! exclamă menajera cu o privire afectuoasă.

Dezarmată de această solicitudine, Jeanne fu cuprinsă de dorința irezistibilă de a ști mai multe despre această casă și locuitorii ei. Atâtea întrebări se îmbulzeau pe buzele ei, încât nu știa cu care să înceapă.

Riscă una la întâmplare:

– Spune-mi, Marie, de ce nu locuiești la conac, cu Charles? Ar fi mai logic, mi se pare.

Întrebarea păru s-o amuze pe menajeră, care-și savura ceaiul cu înghițituri mici.

– Să știi, draga mea copilă, că am părăsit conacul după ce m-am căsătorit. Și când regretatul meu soț a murit, victimă a unei crize de inimă, am preferat să rămân aici, cu amintirile mele și cu tot ce iubeam.

– Înțeleg, deoarece conacul este mai curând... lăsat în părăsire!

– Este adevărat că domnul Charles nu se ocupă deloc de el, oftă Marie. Nu este o problemă de bani, nu... Lipsește acolo mâna unei femei, asta-i tot!

– Ar putea intenționa să se căsătorească...

Abia formulată, Jeanne își regretă remarca.

– Ar putea, în fond... dar nu cred că trăiește ca un pustnic, dacă asta vrei să știi!

Perspicacitatea menajerei o puse în încurcătură. Dar n-avea nevoie de ea ca să știe că Charles era un bărbat cu experiență...

– Mă gândeam numai că, poate, Lydia...

Spre marea ei surpriză, Marie scutură energic din cap.

– Lydia? Nu înțeleg ce te-a îndreptățit să crezi asta, Jeanne! Lydia se va căsători cu Marc, este bine știut.

– Cu Marc?

Tânăra nu-și credea urechilor! În ciuda afirmațiilor menajerei, n-o părăsea îndoiala.

– Dar Charles? Ce va spune? Nu este și el îndrăgostit de Lydia?

– Ea continuă să fie! gemu Marie ridicând ochii spre cer. Domnul Charles nu este câtuși de puțin îndrăgostit de Lydia, pot să te asigur! De altfel, are chiar binecuvântarea vărului lui!

– Vărul lui?

Ochii Jeannei se măriră de uimire. Crezu că leșină, atât de tare îi bătea inima.

– Ei bine, da, Marc este vărul lui! Nu știai? Credeam că domnul Charles ți-a spus.

– Nu, nu știam, murmură tânăra cu o voce fără timbru. Dar atunci, totul se explică! Eu mă întrebam cum poate Charles să suporte un asemenea administrator...

– Lasă-mă să-ți spun toată povestea. Nu va dura mult.

– Mama lui Marc, sora bătrânului domn Grierson, a rămas văduvă foarte devreme și din acest motiv într-o situație materială foarte grea. Fratele ei și-a făcut o chestiune de onoare s-o ajute. Când au decedat amândoi, la câteva luni unul de altul, Marc era încă la colegiu.

Charles a moștenit aproape simultan ferma.... și pe vărul lui, dacă mă înțelegi.

– Lydia, Marc... Moartea tatălui său i-a lăsat grele răspunderi! remarcă încet Jeanne.

– Nu știi cât de bine spui... Marc a sosit aici direct ca administrator. După moartea tatălui Lydiei, n-au mai avut administrator, și domnul Charles credea că este o idee bună. Dar încă de la început, a dovedit că are o fire instabilă și deosebit de irascibilă, refuzând să se instaleze la conac, și nici după aceea... Dacă n-ar fi ținut decât de el, nimeni n-ar fi știut că este vărul lui Charles. Dintr-un orgoliu prost înțeles, dacă vrei. Atunci când Lydia și el s-au îndrăgostit unul de celălalt, ne-am gândit: "își va găsi echilibrul în căsătorie". Ei bine, nici vorbă! A refuzat să ia legătura lor în serios, sub pretextul că n-are nimic să-i ofere. Refuză să admită că are un viitor bun aici, fără ca pentru asta să caute altceva în altă parte, bineînțeles! Ah, poți să mă crezi, n-a fost întotdeauna ușor.

– Dar de ce Charles s-a încăpățânat astfel cu el? Ar fi putut să-l lase să se descurce singur.

– Se vede că nu-i cunoști pe cei din familia Grierson! exclamă cu mândrie Marie. Nu numai fericirea lui Marc era în joc, ci și cea a Lydiei! De aceea, domnul Charles era hotărât să încerce totul pentru a facilita această căsătorie. La întoarcerea de la Londra, a aflat că cei doi tineri se duseseră să viziteze o fermă în împrejurimi. Asta i-a dat o idee.

– O idee?

Jeanne o asculta pe menajeră cu sufletul la gură.

– Da. Cum această fermă depășea posibilitățile lor, a hotărât să le lase "Low Linton", o proprietate din valea aflată nu departe de aici, care face parte din domeniu. Datorită unei chirii mici, va fi a lor, inclusiv mobilierul pe care Charles li-l va oferi drept dar de nuntă. Ceea ce nu-mi prea explic, adăugă menajera cu un aer gânditor, este rapiditatea cu care a luat această decizie. Nimic nu grăbea atât de mult lucrurile.

Ca și cum avea o legătură deosebită cu situația în chestiune, Jeanne își aminti de telefonul din urmă cu câteva zile.

– Un anume domn Ridley l-a căutat de urgență pe Marc, îi explică ea Mariei.

– Trebuie să fi fost notarul, spuse aceasta. Domnul Charles ne-a anunțat înainte de plecare că va fi întocmit un act de vânzare și că Marc va fi contactat imediat pentru semnătură. Îmi închipui bucuria lui când i-ai spus de telefonul domnului Ridley!

Tânăra nu răspunse imediat. O copleșea o imensă tristețe. De ce unele ființe au șansa să-și vadă dorințele realizându-se și altele nu? Punându-și această întrebare, se gândea la ea, bineînțeles, dar și la Charles... Degeaba afirmase Marie că nu era îndrăgostit de Lydia, ea nu era la fel de convinsă. Nu putea uita discuția surprinsă sub fereastra ei.

– Mi s-a părut nebun de bucurie, într-adevăr, spuse ea în cele din urmă, pentru a satisface curiozitatea menajerei. Mi-am imaginat întotdeauna că între Charles și Lydia...

Văzând-o pe Jeanne ridicându-se brusc și luând tava, Marie zâmbi ciudat și o întrerupse:

– Dacă Lydia a visat într-o zi să devină stăpână la "High Linton", cred că Charles ar fi descurajat-o rapid...

Oricât de enigmatică era, fraza aceasta nu fu de-ajuns s-o liniștească pe Jeanne. Rămânea convinsă că o legătură afectuoasă îi unea pe stăpânul fermei și frumoasa lui secretară. Și această certitudine nu făcu decât să crească în zilele următoare, confirmându-i planurile de plecare. Va părăsi cu prima ocazie acest loc care devenise pentru ea un infern.

Aceasta nu întârzie să se prezinte. Marie era din nou pe picioare. O săptămână de odihnă îi fusese de-ajuns să-și regăsească dinamismul și buna dispoziție. Doctorului Smailes nu-i venea să creadă!

În după-amiaza aceea, menajera hotărâse să se ducă la o reuniune organizată în sat în beneficiul operelor de binefacere. Marc plecase s-o însoțească pe Lydia în oraș, studenții lipseau, Jeanne având casa doar a ei... De ce să nu profite să-și facă valiza și s-o ascundă sub pat, până la ora plecării? Întoarcerea lui Charles era prevăzută pentru sfârșitul săptămânii următoare. Va fugi așadar în acest weekend. Marc putea foarte bine să-i țină locul la grajd câteva zile.

Marc... Îi promisese să petreacă acolo cel puțin o oră, în această după-amiază, și încă nu era aici! Dacă nu sosea, va fi curând prea târziu pentru a scoate caii! Noaptea nu era departe.

La grajd, Hammond o primi cu tropăituri de nerăbdare. Ea îi murmură câteva cuvinte liniștitoare înainte s-o înșeueze pe Guenever. Odată treaba terminată, se sprijini de coastele iepei, care întoarse imediat capul spre ea, cu un nechezat ușor: caii, ca și

câinii, sunt dotați cu o ciudată putere de înțelegere a suferinței oamenilor. Și Gnenever nu făcea excepție de la regulă. Ochii tinerei se încețoșară de lacrimi. Și când se gândea că ar fi putut să-l ajute pe Charles să-și realizeze centrul ecvestru... Ce ironie a sorții! Aruncă o privire disperată în jurul ei, ca și cum vedea grajdul pentru ultima oară.

În acel moment, sosi Marc în sfârșit, cu un aer înfrigurat.

– Se simte zăpada! anunță el frecându-și mâinile. Un frumos Crăciun alb în perspectivă!

Jeanne tresări. Crăciunul... Numele acesta singur evoca toată dragostea din lume! El excludea faptul că se găsea la mare distanță de ființa dragă... Preferă să alunge acest gând.

– Să ne grăbim, Marc! Am o teribilă durere de cap și se face deja târziu.

– Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți, dar am avut o mulțime de lucruri de făcut.

– Nu mă îndoiesc! replică Jeanne atât de tăios încât Marc păru descumpănit.

Să presupunem că nimeni nu cunoștea încă vestea oficială a viitoarei lui căsătorii cu Lydia... Dar deja, judecând după zelul în muncă de care dădea dovadă, neobișnuit la el, transformarea tânărului era frapantă.

Cuprinsă de remușcări, simți nevoia să se scuze.

– Nu acorda atenție, Marc, te rog! Proasta mea dispoziție n-are nimic de-a face cu tine. Ține!

Îi întinse căpăstrul Gueneverei.

– Ia-o înainte, te ajung din urmă.

O dată mai mult, trecea peste interdicția lui Charles și-l călărea pe Hammond, de care Marc era atât de speriat. N-avea inima să-i refuze acest serviciu.

Odată în șa, o exaltare amețitoare puse stăpânire pe ea. Acest armăsar minunat avea darul s-o facă să uite de toate problemele. Dar Marc avea dreptate: frigul era pătrunzător.

– Treci în galop, îi strigă ea îndată ce-l zări. Am nevoie să mă încălzesc!

Marc nu se lăsă rugat.

– Să urcăm până în vârful colinei, porpuse el. De acolo, priveliștea este superbă!

Jeanne își stăpâni cu greu zâmbetul. Nu numai că priveliștea era superbă, dar era locul ideal pentru a descoperi faimoasa fermă al cărui proprietar va deveni.

– Cine ajunge sus primul! îi aruncă ea vesel.

O simplă apăsare a genunchilor și Hammond se avântă la asaltul colinei, lăsându-i pe Marc și iapa lui departe în urmă.

În felul acesta Charles Grierson, întors din Franța, o zări pe călăreață în acest sfârșit de după-amiază: silueta suplă dusă de vântul iernii, cu o expresie de intensă plăcere pe față. Armăsarul negru!... De surpriză, apăsă brutal pedala frânei.

Inconștientă de prezența lui, Jeanne își continua goana nebună, fericită să poată face corp comun cu animalul. Zburase tristețea ei! Dacă galopa puțin prea repede, era din vina acestui peisaj superb care o înconjura. Și cu Hammond, n-avea de ce se teme: avea picioarele la fel de sigure ca ale unei capre de munte!

Văzând că se apropia de șosea, încercă să-l încetinească, strângând ușor frâul. Dar Hammond savura și el această mică escapadă și-și continuă goana, în timp ce tânăra simți că îngheață: tocmai zărise mașina lui Charles trasă pe margine. Postat la câțiva pași de acolo, el o privea venind.

– Sst... Calm! șopti ea la urechea armăsarului.

Dar acesta își recunoscu la rândul lui stăpânul și se avântă spre el.

Ca și cum prevăzuse această reacție, Charles se interpuse și prinse ferm frâul lui Hammond, silindu-l să se oprească. Apoi se întoarse spre tânără, cu o privire întunecată de mânie.

– Credeam totuși că ți-am interzis să călărești acest cal!

Tonul tăios nu lăsa nici o îndoială despre furia care-l însuflețea. Împietrită să-l vadă venit mai curând decât era prevăzut, Jeanne rămânea fără glas. Tremurul convulsiv care o străbătea nu se datora doar frigului... Aruncă prima explicație care-i veni în minte:

– Știți foarte bine că Marc se teme de el!

Această remarcă, departe de a-l liniști pe Charles, îi stârni furia. Se aștepta la o scuză, nu la reproșuri!

– Tu și dragul meu văr îmi veți plăti asta vă garantez!!

– Nu vă așteptam atât de curând, bâigui ea cu o voce fără inflexiuni.

– Îmi dau seama, într-adevăr! i-o întoarse el cu un aer de profund dispreț. Ești prinsă în flagrant delict, mi se pare.

– Marc n-are nici un amestec, vă asigur!

Ideile cele mai nebunești se ciocneau în capul ei. Și dacă, drept represalii, Charles hotăra să-l lipsească pe vărul lui de fermă? Căsătoria acestuia cu Lydia ar fi compromisă iremediabil!

Trebuia să evite cu orice preț o asemenea casatrofă.

– Eu l-am rugat să mă lase să-l călăresc pe Hammond, afirmă ea cu hotărâre.

– Mai bine taci!

Răceala luase loc mâniei în privirea stăpânului de la Hig Linton.

Paralizată de spaimă, tânăra nu îndrăznea să descalece. Îi va aplica oare o corecție în genul lui?

– Coboară de pe cal! porunci el tăios, ca și cum îi citise gândurile.

Jeanne nu se mișcă. În spatele ei se auzeau copitele Gueneverei. Marc va sosi dintr-o clipă în alta. Ce se va întâmpla dacă va izbucni o ceartă între cei doi bărbați? Ca s-o evite, hotărî să facă o diversiune.

Fără să ia în seamă exclamația furioasă a lui Charles, îi smulse frâul din mână și dădu pinteni calului. N-avea decât să se ducă naibii cu aerele lui amenințătoare! Deocamdată cel puțin, era teafără și nevătămată. El nu putea s-o ajungă din urmă. Asemenea unei prizoniere evadate, nu aruncă o privire în urmă, rugându-se doar ca Marc să aibă buna idee să nu spună nimic.

Întoarsă la grajd, avu timp să ia șaua de pe Hammond și să-l ducă în boxa lui înainte de a-l vedea apărând pe administrator. Părea mai puțin abătut decât se temuse ea.

– Charles vrea să te vadă cât mai curând posibil, o anunță el descălecând.

Aflând că stăpânul fermei nu considerase necesar să se lanseze în urmărirea ei, scoase un oftat de ușurare. Va avea cel puțin timp să-și recapete stăpânirea de sine înainte de a se prezenta în fața lui.

– Foarte bine, răspunse ea fără alt comentariu.

– Voiam să-ți spun, Jeanne...

Marc o privea cu un aer destul de încurcat.

– A fost foarte generos din partea ta să mă scuzi în ochii lui Charles, dar mă tem că m-am purtat ca un laș mizerabil... N-ar fi trebuit să-l las să creadă povestea asta, ci dimpotrivă, să-i mărturisesc teama teribilă care mă cuprinde de fiecare dată când trebuie să-l încalec pe Hammond. Hotărât lucru, nu voi fi niciodată bărbat. A fost chiar cât pe ce să fac cale-ntoarsă când l-am văzut pe șosea.

Tânăra îi zâmbi, schițând un gest de neputință. Marc păcătuind prin exces de umilință... iată că avea cu ce s-o surprindă!

– Asta n-a schimbat mare lucru, remarcă ea în cele din urmă. Te-ar fi ascultat măcar? Mă îndoiesc... Era atât de înfuriat pe mine! Ghicesc deja ce va urma...

Asta n-o împiedică să termine tot ce avea de făcut înainte de a se duce la conac. Marc se învârtea în jurul ei fără să-și găsească liniștea. În cele din urmă, nemaiputându-se stăpâni, exclamă:

Jeanne scutură din cap, zâmbind.

– Nu-i nevoie să-ți faci griji, nu voi uita! Numai că vreau să termin aici înainte de întoarcerea Mariei.

Casa era impecabilă când o părăsi, peste o oră, pentru a se îndrepta spre conac. O ploaie fină urmase vântului glacial din timpul zilei. Dar tinerei nu-i păsa, cufundată în gândurile ei sumbre. Medita asupra neplăcerilor provocate de o fire impulsivă, când își dădu seama că ajunsese. Apăsă cu o mână tremurătoare butonul soneriei aflate în dreapta ușii de stejar și așteptă. "Trebuie să arăt ca naiba!" se gândi ea atingându-și părul ud.

După un timp care i se păru interminabil, auzi pași în hol. Ușa se deschise brusc și Charles apăru în fața ei.

Fără un cuvânt, o conduse în bibliotecă.

Urmă o tăcere apăsătoare. Jeanne abia dacă îndrăznea să riște o privire spre interlocutorul ei. Când se hotărî în cele din urmă, observă că el își schimbase costumul de oraș cu un pantalon de velur și o cămașă de mătase.

– De ce nu i-ai cerut lui Marc să te conducă?

Întrebarea, pusă pe un ton ursuz, o făcu să tresară. Uitase de părul ei și de hainele din care picura apa.

– A trebuit să se ducă în sat. Nu voiam să-l deranjez...

Înainte să-i poată prevedea gestul, Charles îi scotea fără blândețe vesta. După care dispăru în încăperea vecină de unde veni cu un prosop.

– Ai face bine să te ștergi imediat, ordonă el pe un ton fără replică. Și nu uita de păr, altfel nu mai răspund de covorul meu.

Covorul lui! Jeanne luă prosopul, stăpânindu-și cu mare greutate mânia. Era udă din cap până-n picioare, bluza i se lipea de piele și el nu se gândea decât la covorul lui! Puțin lipsea să nu-i arunce în cap blestematul lui prosop... Dar consideră mai înțelept să-și frece viguros părul, prefăcându-se că ignoră privirea caustică a lui Charles.

Se opri brusc, cu brațele în aer: el își pregătea fără îndoială discursul de concediere? Fierbând de indignare, exclamă:

– Nu trebuia să vă deranjați pentru mine! Nu vreau să abuzez de timpul dumneavoastră. Puteam foarte bine să mă șterg în bucătăria fermei. Și nu riscam să vă stric mai mult covorul.

– Nu sunt grăbit, miss Brown, liniștește-te.

Ea încercă să insiste.

– N-aș vrea să vă deranjez mai mult.

– Miss Brown are așadar o conștiință? Mărturisesc că începusem să mă îndoiesc...

Se întoarse la ea și i se vedeau umerii largi sub cămașa de mătase.

– Sunt ore de când te aștept! reluă el iritat. Eram chiar gata să telefonez la fermă pentru a afla unde erai.

– Se pare că uitați, domnule Grierson, că nu sunt liberă să dispun cum vreau de timpul meu, replică ea cu răceală.

– Totuși, terminai treaba la ora șase.

– Aș termina la ora șase dacă n-aș ajuta-o pe Marie peste celelalte sarcini ale mele.

Acestea fiind zise, îi luă prosopul din mâini și o împinse fără menajamente într-un fotoliu de lângă foc.

– Stai jos și usucă-te!

Jeanne tresări. Simpul contact al degetelor lui Charles pe brațul ei stârnea din nou în ea o emoție de care s-ar fi lipsit cu ușurință! Își trecu mașinal mâna prin păr.

– Un păr de vis!... remarcă el cu un aer malițios urmărind mișcarea degetelor ei lungi și albe. Nu-i nevoie să-mi atragi atenția la tot pasul asupra lui! Nu sunt orb.

Tânăra se încordă, simțindu-se insultată.

– Nu voi mai rămâne o secundă în casa asta! spuse ea sărind în picioare.

El o sili să se așeze la loc.

– Răzvrătire? Aș vrea să văd asta! Vei rămâne aici atâta timp cât voi considera necesar.

Sub tonul apăsător se simțea o amenințare. Jeanne nu se lăsă înșelată și așteptă, fierbând de mânie.

Capitolul 9

Jeanne era pierdută în contemplarea focului când Charles rupse primul tăcerea.

– Liniștește-te... De ce încerci mereu să fugi? Fiecare trebuie să știe să înfrunte din când în când consecințele acțiunilor sale. Și acum te cunosc destul ca să fiu sigur că lipsa de curaj nu figurează printre defectele tale.

Zâmbind, turnă brandy în două pahare și-i întinse unul:

– Bea! N-aș vrea să am pe conștiință un caz de pneumonie...

Ea acceptă paharul fără tragere de inimă. Deși lichidul îi ardea gâtul, simți curând o stare plăcută. Dar nu era un moment de destindere: o grea sentință plana asupra capului ei. Își plecă ochii spre pahar. Figura enigmatică a bărbatului din fața ei reaprindea în inima ei o cumplită suferință.

Tăcerea se prelungea. Pentru a-și ascunde tulburarea, tânăra își lăsă privirea să rătăcească prin încăpere. Era prima oară când intra aici. Și, ca în toată casa, se vedea lipsa unei mâini de femeie.

Inima i se strânse brusc la gândul copilăriei solitare a lui Charles. Dar fusese vreodată copil? Era greu de imaginat, văzând astăzi bărbatul hotărât și sigur de el care devenise...

O va mai lăsa mult să lâncezească? Ce aștepta să-i enumere numeroasele reproșuri pe care le avea împotriva ei? Deoarece armăsarul negru nu era decât unul printre altele... Nemaiputând rezista, exclamă încercând să-și stăpânească tremurul vocii:

– Cred că voiați să mă vedeți în legătură cu Hammond?

– La ce te așteptai? La felicitări?

Timbrul metalic al vocii o îndemnă pe Jeanne la prudență.

– Regret că v-am părăsit atât de brusc. Dar cine știe? Poate m-ați speriat?

El se încruntă cu un aer puțin binevoitor.

– O aparență de scuză, iată ce-mi propui. Mă crezi așadar incapabil să-mi păstrez sângele-rece? Cât de rău mă cunoști! După părerea ta, de ce nu te-am urmat la grajduri?

– Nu știu. Regret... nu putu ea decât să repete.

Îi prezentase scuze. Ce voia mai mult? Își plecă disperată capul, mișcare în care părul îi căzu peste față ca o perdea. Dar în secunda următoare îl aruncă brusc pe spate, gata să se ridice.

– Cred că aș face mai bine să plec!

Văzând fața palidă ridicată spre el, Charles izbucni într-un râs ironic.

– Răbdarea mea are limite, să știi! Ești lipsită oare de orice intuiție?

Această atitudine neașteptată nu făcu decât să sporească disperarea tinerei. Unde voia să ajungă?

– Nu înțeleg... murmură ea. Ați fi făcut mai bine să mă urmați la grajduri. Aș fi știut imediat la ce să mă aștept!

– Să nu crezi asta, draga mea Jeanne... Acționând astfel, faptele mele mi-ar fi putut depăși gândul. Și ar fi fost păcat pentru tine. Ești atât de tânără, atât de vulnerabilă...

Își însoți cuvintele cu o privire elocventă asupra bluzei devenită revelatoare din cauza ploii. Jeanne nu mai putu suporta.

– Nu înțeleg legătura cu tinerețea mea! se revoltă e. Venisem aici să vorbesc despre un cal, sau mai curând...

Vocea i se frânse. Era incapabilă să meargă mai departe.

– Mai curând?

O fixă cu o privire întunecată.

– Ești foarte enigmatică! Asta nu explică atracția pe care o avem unul pentru celălalt. Dar ceea ce nu pot explica nu trebuie să fie ignorat, nu-i așa?

Jeanne crezu că înnebunește. Tâmplele îi vâjâiau, capul o durea. Făcu un efort să se concentreze, dar fu cuprinsă de amețeală.

– Te rog, Charles... gemu ea într-o șoaptă.

– Te rog, Charles, repetă el cu un aer ironic.

Se apropie ușor de ea. Cum el ridica mâna, ea schiță involuntar o mișcare de recul. Dar în loc s-o lovească, după cum se aștepta, o prinse de umeri și o trase cu putere spre el.

– Asta, cel puțin, nu riști să nu înțelegi! murmură el cu o voce surdă, prinzând-o în brațe.

– Nu!

Țipătul sălbatic al Jeannei nu fu de-ajuns să-l facă să-i dea drumul. Ochii lui erau ca două pumnale care o străpungeau. Buzele lui se apropiau implacabil de ale ei. Nu putea face nimic ca să-l împiedice.

Abia îi atinse Charles gura și ea uită totul. Un foc mistuitor puse stăpânire pe ea. Că situația se putea dovedi periculoasă pentru ea nici nu-i trecu prin minte. Într-un gest de totală încredere, își trecu brațele în jurul gâtului bărbatului și se abandonă sărutărilor lui.

Prin cămașa fină, simțea inima lui Charles bătând la unison cu a ei. Cât îl iubea! Tot ceea ce, până acum, nu fusese decât dorință carnală, se găsea idealizat brusc de descoperirea dragostei ei pentru el. Dar era oare reciproc? Violența sărutului lui, forța cu care o strângea în brațe, totul indica s-o creadă. Totuși...

Ca și cum îi simțise iritarea, o eliberă brusc și o obligă să-și ridice capul. Surprinsă, văzu o licărire sarcastică în ochii lui. Visul se schimbă brusc în coșmar când îl auzi spunând cu obișnuita lui stăpânire de sine:

– Înainte să ne lăsăm antrenați prea departe, Jeanne, ai ceva împotrivă să-mi spui exact cine ești?

Clipa asta rămase gravată pentru totdeauna în memoria ei. Rămânea acolo, mută de uimire, privindu-l cu ochii ei mari verzi. Tranziția fusese atât de brutală! Impulsionată de o disperare amară, găsi în sfârșit puterea să vorbească:

– Toate astea pentru a-ți satisface curiozitatea! Lydia te-a făcut oare atât de mult să suferi încât nu încetezi să te răzbuni pe alta?

– Ce naiba te-a apucat?

Ea nu prevăzuse această neașteptată explozie de mânie, nici complicațiile care puteau rezulta de aici.

Telefonul o salvă dintr-o situație care amenința să devină periculoasă. Soneria stridentă avea în încăpere efectul unei bombe. O clipă, crezu că Charles nu va răspunde. Apoi, încet, fără s-o slăbească din ochi, ridică receptorul.

– High Linton, ascult.

Tânăra profită de ocazie ca să se îndepărteze. Sprijinită de birou, încerca de bine de rău să-și revină, când îl auzi scoțând o exclamație înăbușită. Vești proaste, fără îndoială.

După câteva cuvinte de mulțumire, închise telefonul și o privi pe Jeanne cu un aer gânditor. Apoi, ca și cum se hotărâse brusc să-și lase deoparte chestiunile personale, îi comunică trist vestea:

– Era poliția. Marc a avut un accident de mașină și a fost transportat la spitalul din Hexham. Aș face mai bine să mă duc imediat acolo.

Jeanne era consternată, dar nu lăsă nimic să se vadă, mulțumindu-se să întrebe dacă Lydia era cu el.

– Da, răspunse el tăios. Dar este teafără. Numai Marc a fost atins. La prima vedere, rănile lui nu sunt grave, dar ei refuză să se pronunțe înainte de un examen medical complet. De aceea, prefer să merg la fața locului fără să pierd o clipă. Firește, vii cu mine.

Era un ordin, și tânăra nu se lăsă înșelată. Părea foarte îngrijorat. Fără îndoială, nu era pe deplin liniștit privitor la soarta Lydiei? O bruscă emoție îi strânse inima la amintirea modului cum o strânsese în brațe și o sărutase. Și când se gândea că acționase astfel numai cu scopul s-o tulbure ca să-i descopere identitatea!

– Urmează-mă!

Îi prinse cu autoritate brațul și o conduse spre ușă. Cuprinsă de panică, Jeanne se revoltă.

– Nu, Charles, eu rămân aici. Marie se va întoarce și se va întreba unde sunt.

Slabă scuză.

– Îi vom lăsa un bilet. Lydia trebuie să fie încă sub șoc. Poate să aibă nevoie de o prezență feminină.

Lydia. Întotdeauna Lydia! Jeanne se desprinse cu o mișcare bruscă. În absența lui, va avea tot timpul să-și facă bagajele și să plece. O altă ocazie poate nu se va repeta atât de curând... Și la ce bun să încerce justificarea unei comportări pe care el o va considera cu siguranță inacceptabilă? Simțea că nu mai are curajul să-i înfrunte disprețul. Era preferabil să plece fără explicații.

– Te rog! murmură ea. Mă tem că nu voi fi de mare ajutor.

El păru să ezite o clipă, dar nu se enervă, cum se aștepta Jeanne. Spre marea ei surpriză, se aplecă spre ea și-i atinse buzele cu un sărut atât de ușor încât crezu că visase.

Apoi, ca și cum nu se întâmplase nimic, se îndreptă spre ușă și făcu loc să treacă.

– Ai fără îndoială dreptate. A fost o zi destul de epuizantă pentru tine. Te voi conduce la fermă.

Era atât de uluită, încât își uită vesta și urcă în mașină fără un cuvânt. În timpul drumului scurt, se forță să nu se gândească și să-și amintească numai monmentul de inexprimabilă tandrețe pe care nu-l va uita.

Ultimele cuvinte ale lui Charles o derutară și mai mult:

– Ce-ai spune, Jeanne, să reluăm mâine mica noastră discuție? Îți promit să nu mă arăt prea curios. Noapte bună! Pe mâine.

– Noapte bună, Charles... murmură ea cu o voce inexpresivă înainte de a intra în casă tăcută.

***

Jeanne ajunse acasă la ea a doua zi spre sfârșitul după-amiezii. Totul se desfășurase cu o ușurință surprinzătoare. Suportând efuziunile mamei, aproape regretase că nimeni n-o urmase. Idee absurdă, deoarece nimeni nu fusese pus la curent cu plecarea ei.

După ce o părăsise Charles, plecase în grabă, împrumutând mașina Mariei. Acesteia îi lăsase un mesaj în care își exprima regretele și mulțumirile și o informa că-i lăsa poștașului grija de a-i aduce înapoi mașina a doua zi dimineață.

Îi rămânea s-o recupereze pe a ei de la garajul unde o lăsase în păstrare. Se dusese acolo a doua zi dimineață, după o noapte de insomnie într-un hotel din oraș. Călătoria de întoarcere se desfășurase fără necazuri. Astfel încât vrusese să se frece la ochi ajungând în fața casei părintești.

O scurtă oprire pe drum îi permisese să telefoneze la spital pentru a afla vești despre Marc. I se răspunsese că domnul Fenwick suferea doar de un braț rupt și că, în consecință, starea lui nu mai inspira nici o îngrijorare.

Închisese telefonul, extrem de ușurată. Dacă din nefericire tânărul ar fi fost grav rănit, nu și-ar fi iertat niciodată că refuzase să-l însoțească pe Charles la spital.

Pentru moment, trebuia să răspundă cât mai satisfăcător numeroaselor întrebări ale mamei ei. Încercă s-o inducă în eroare.

– Este atât de bine să te întorci acasă! murmură ea savurând o ceașcă de ceai. În cele din urmă, această slujbă s-a dovedit neinteresantă și începeam să mă plictisesc de moarte.

– După cum arăți, exclamă doamna Brown, vom avea multe de făcut să te repunem pe picioare! Și bietul tău păr... Voi rezerva imediat oră la Raymond, mâine dimineață.

Tânăra clătină distrată din cap. Nu merita atâta solicitudine! După întoarcere, se simțea ca o străină în această casă. Obiecte familiare din copilărie, încăperi decorate cu gust, care respirau sufletul călduros al mamei, de nimic nu-i mai păsa. Nu mai aparținea acestui mediu, nici acestei familii. Inima îi rămăsese în marele conac rece și impersonal de la High Linton...

Tatăl, ca și mama ei, fu încântat s-o revadă.

– Te-ai întors, în sfârșit! bombăni el cu bruschețea obișnuită. Începeam să deznădăjduim! În orice caz, escapada nu pare să-ți fi folosit.

O privire spre fața palidă a fiicei sale fusese suficientă să-și facă o părere.

Jeanne era foarte surprinsă. Se așteptase la o mulțime de întrebări și reproșuri, dar nu se întâmpla nimic. Domnul Brown era fără îndoială prea preocupat de propriile lui afaceri pentru a acorda multă importanță problemelor fiicei lui. Judecând după atitudinea

lui conciliantă, era gata să tragă o linie peste "fuga" ei, și părea evident încântat s-o vadă revenită la sentimente mai bune. Pentru el, nu mai încăpea nici o îndoială că se hotărâse să se căsătorească cu Felix și să coopereze cu tatăl ei.

Dinspre partea ei, doamna Brown se arătă mult mai curioasă. Voia să știe totul: unde fusese fiica ei, ce făcuse, și mai cu seamă de ce plecase atât de repede. Jeanne ajunsese aproape să prefere indiferența tatălui ei.

– Era o treabă ca oricare altele, se încăpățâna ea să repete. De altfel, prefer să nu mă mai gândesc la asta.

"Ușor de zis"... se gândea ea cu disperare, într-o seară când se întorcea acasă, peste câteva săptămâni. Dacă își reluase postul în întreprinderea paternă, era provizoriu. Și tocmai hotărâse să nu se mai întoarcă deloc acolo. O imensă oboseală pusese stăpânire pe ea – de care nopțile fără somn nu erau fără îndoială străine... Ce se va întâmpla oare cu ea? Nu se vedea petrecându-și zilele rătăcind jalnic prin casă. Orice ar fi spus, mama ei nu mai avea nevoie de ea: călătoria în Canada făcuse minuni asupra stării ei de sănătate și deborda de vitalitate.

Primele zile care urmaseră întoarcerii Jeannei acasă fuseseră un adevărat coșmar. Crezuse că înnebunește. Gândurile ei se întorceau fără încetare la High Linton și la câmpia sălbatică de care se îndrăgostise. Uneori, noaptea, i se părea că aude vântul suflând în copaci și vedea figura bună a Mariei aplecându-se asupra ei. Și peste toate plana figura impunătoare a lui Charles Grierson... Atunci, deschidea ochii în întuneric pentru a alunga acea viziune. Dar nimic n-o ajuta. Cu cât trecea timpul, cu atât o obseda mai mult

gândul la acest bărbat. Faptul că nu-l mai vedea nu făcea decât să-i sporească dragostea pentru el.

În seara aceea, se întoarse acasă udă leaorcă. Mașina ei era în pană și refuzase propunerea lui Felix s-o conducă. Să meargă prin ploaie îi amintea de ultima seară la High Linton. Pentru prima dată de când revenise, își permisese să retrăiască în cele mai mici detalii ultima ei oră cu Charles. Abia când ajunse în apropierea casei își dădu seama de stupiditatea comportării ei: părul șiroia de apă și un firicel îi curgea pe spate.

"Brr... tremură ea grăbind pasul. Uitase că părinții ei cinau în oraș și că dacă n-o vedeau revenită înainte de plecarea lor, se vor neliniști.

Atât de mare era graba ei, încât nu văzu limuzina neagră garată în fața portalului. La intrarea în hol, păru că solul se prăbușește brusc sub picioarele ei: un bărbat discuta însuflețit cu părinții ei în ținută de seară. Și acest bărbat nu era altul decât Charles Grierson!

Inima Jeannei bătea atât de tare, încât trebui să se sprijine de o măsuță ca să nu cadă. Oare cum îi descoperise Charles adresa? Ochii lui se fixară asupra ei. Pironită locului, îl privea neputând să-și creadă ochilor.

– Domnul Grierson a avut amabilitatea să-ți aducă o vestă pe care ai lăsat-o acasă la el, o anunță tatăl ei pe un ton suav.

– Și ghicește ce am aflat? exclamă doamna Brown cu însuflețire. Vărul tatălui său locuiește la Dordogne!

Jeanne nu mai auzea... Avea impresia că evoluează într-o ceață în care zărea numai surâsul sardonic al stăpânului de la High Linton.

Cu o mână tremurătoare, începu să-și descheie mantoul, înainte de a murmura cu o voce marcată de emoție:

– Îți mulțumesc că mi-ai adus lucrurile. Te duci fără îndoială la Londra? Presupun că trebuie să fii nerăbdător să-ți continui călătoria. N-am vrea să te întârziem...

– Dă-mi voie!

Era deja lângă ea și o ajuta foarte curtenitor să-și dezbrace mantoul. Cum ea încerca să protesteze, crezu că vede mânie în ochii lui. De ce venise oare?

Afară se auzi un claxon.

– Trebuie să fie șoferul, spuse domnul Brown. Ne scuzați dacă vă părăsim atât de repede...

– Domnul Grierson își va petrece noaptea aici, Jeanne, adăugă mama ei îmbrăcându-și mantoul. Am cerut să vi se servească cina la ora șapte. Ai face bine să te duci rapid să te schimbi.

Dispărură fără să mai aștepte, lăsând-o pe fiica lor zdruncinată de veste. Charles, să-și petreacă noaptea aici? Nu putea să-și creadă urechilor!

În același timp, printr-un fenomen ciudat, era tentată să se cuibărească la pieptul lui, doar pentru plăcerea de a se asigura că era aievea acolo. Ca și cum încercase același sentiment, îl văzu încleștându-și maxilarele și îndepărtându-se brusc.

– Contrar a ceea ce se pare că gândești, n-aveam nicidecum intenția să mă duc la Londra. De aceea, am crezut că trebuie să accept când părinții tăi mi-au propus să rămân. Și acum, pot să-ți sugerez să urmezi sfatul mamei tale și să te duci să te schimbi? Nu mă văd oferindu-ți un prosop în propria ta casă....

Aluzia era prea clară. Jeanne roși de indignare.

– Ești un monstru! îi aruncă ea înainte să dispară pe scară.

În timp ce se îmbrăca, după o bună baie caldă, tot soiul de întrebări se înghesuiau în mintea ei. Ce motiv îl determina să vină astfel s-o urmărească până acasă la ea? Avea oare intenția să-i facă morală? În cazul acesta, nu era lipsit de îndrăzneală: să profite de ospitalitatea victimei sale numai cu scopul s-o umilească!

Când să coboare, o lăsă curajul. Ca să se liniștească, aruncă o scurtă privire în oglindă... și regretă imediat. Ce idee avusese să-și pună cea mai frumoasă rochie? Spera să-l influențeze cu asemenea artificii? Desigur, materialul fin din jerseu, iar culoarea, un albastru foarte plăcut, îi accentua și mai mult albeața sidefie a tenului. Dar, departe s-o liniștească, constatarea o făcea să-și dorească să fugă cât mai departe!

Clopoțelul care anunța cina o readuse la ordine. Dacă mai rămânea o secundă acolo, înnebunea. Și la urma urmei, de ce să dispere? Seara aceasta neprevăzută cu Charles era poate șansa vieții ei?

El o aștepta în salon. Când o văzu intrând, o licărire admirativă apăru în ochii lui. Pentru a-și masca tulburarea, tânăra îl invită imediat în sufragerie unde îi aștepta o masă somptuos aranjată.

Conversația lâncezi pe toată durata cinei. Incapabilă să mai înghită ceva, Jeanne își împinse farfuria aproape neatinsă. Ar fi dat orice să aibă puțin din sângele-rece al lui Charles! Abia când reveniră în salon pentru cafea, riscă în sfârșit să-i pună întrebarea care-i ardea buzele.

– Aș vrea să știu cum m-ai găsit.

Ocupată să umple ceștile, evita cu bună știință să-l privească.

– Găsești poate că am întârziat puțin prea mult?

Ce impertinență! Jeanne fierbea de furie. Nu întâlnise niciodată un bărbat atât de plin de sine!

– Oricum, reluă el cu cel mai mare calm, ar fi o nebunie din partea mea să plec fără să-ți ascult explicația! Recunoaște că am avut de ce să fiu surprins: să părăsești o biată copilă fără un ban și să regăsesc o moștenitoare bogată... sau mă înșel, sau seamănă foarte mult cu un basm?

O scruta atât de intens, încât ar fi vrut să dispară sub pământ. Se mulțumi să-și plece ochii cu un aer abătut.

– Exagerezi, murmură ea.

– Găsești? Eu, nu. Nu mi-ai spus că tatăl tău lucrează într-o uzină?

Era furios pe ea, nu era nici o îndoială.

– Și ce-i cu asta? exclamă ea în defensivă. Muncește la fel de din greu ca oricare dintre lucrătorii lui, să știi!

– Nu te aștepți totuși să-ți cânt în strună? replică el pe un ton suav. Tatăl tău n-are nimic dintr-un muncitor. Este unul dintre patronii de întreprindere cei mai puternici din această regiune! Vorbeam tocmai despre asta când ai sosit...

– Nu mă poți face răspunzătoare pentru asta.

– Nu, dar te acuz că ai abuzat deliberat de încrederea mea dându-te drept ce nu erai! Dar acesta nu este singurul scop al vizitei mele. Altfel, nu mi-aș fi dat atâta osteneală să te găsesc.

Nu se schimbase. Mereu acest gust de a vorbi prin enigme.

– Încă nu mi-ai spus cum ai procedat... riscă ea pentru a-și satisface curiozitatea.

– Oh! Este foarte simplu... Vesta pe care ai uitat-o purta numele unui magazin. Iar Marie și Hilda și-au amintit că un comis-voiajor din Bradford crezuse că te recunoaște. De aici până la a conchide că locuiai în acest oraș, nu mai era decât un pas...

Această revelație o lăsă fără glas. Și ea care crezuse că dispăruse fără să lase urme! Cât trebuie să fi râs de ea... Un râs nervos i se opri pe buze. Din bravadă, încercă să glumească.

– Nu te-ai grăbit, nu? M-am întors deja de trei săptămâni...

– Este un reproș?

– Nu, nu asta voiam să spun...

La ce bun să se întreacă în șiretenie cu el? Nu va avea niciodată ultimul cuvânt. Trebuia să se resemneze.

– Trebuie să-ți reamintesc că Marc a avut un accident?

Întrebarea căzuse ca o ghilotină. Se sperie de duritatea vocii lui.

– Am telefonat, zise ea pentru a se justifica. A doua zi dimineață. Mi s-a spus că are doar un braț rupt.

Charles își ridică imperceptibil sprâncenele.

– Mă miră o asemenea solicitudine din partea ta!

– Îți face plăcere să mă ridiculizezi! exclamă ea în culmea iritării.

– Crezi? Să știi că sunt lucruri care mă amuză mai mult. Dar deoarece vrei să știi motivul pentru care am întârziat, iată-l: nu puteam părăsi High Linton cu Marc în spital. De aceea, a trebuit să aștept să se restabilească. Și acum, să revenim la tine. De ce ai plecat ca o hoață, fără să anunți pe nimeni?

Întrebarea fatidică era pusă. Nu mai avea nici o posibilitate să dea înapoi. Cu inima bătându-i repede și cu buzele uscate, se auzi ca prin ceață răspunzând:

– Certitudinea nu este una din calitățile pe care o apreciezi mai presus de orice? Nu mai puteam să te las să crezi că eram lipsită de resurse. Când mi-am dat seama, era prea târziu.

– Prea târziu pentru ce?

Fu frapată de căldura tonului cu care fusese pusă întrebarea. Înainte să-i poată prevedea gestul, el se ridică și o trase cu putere spre el. Ea luptă din toate puterile să se desprindă, înainte de a se prăbuși la umărul lui, gemând:

– De ce acest joc crud? Nu vei avea niciodată milă de mine?

În loc de răspuns, el se mulțumi să râdă încet, ascunzându-și fața în masa luminoasă a părului ei. Apoi îi ridică bărbia și-i privi lung gura înainte de a-și pune buzele pe ea... într-un sărut care n-avea nimic comun cu precedentele, dar fremăta de pasiune. Jeanne nici măcar nu se gândi să se opună. Extazul care o copleșea îi anihila orice apărare.

Atunci, ca și cum simțise pericolul, el se desprinse cu nesfârșită blândețe.

– Dacă am începe cu începutul? murmură el. Ar fi preferabil, nu?

Jeanne își ascunse capul la pieptul lui. Era învinsă.

– Ei bine, iată... După ce ți-am citit anunțul m-am prezentat la High Linton, unde am fost primită de Hilda Dick. După spusele ei, înregistraseși două eșecuri cu cele care mă precedaseră. Am conchis din asta că nu vei mai angaja niciodată o tânără de

familie bogată. Îți imaginezi urmarea... Pasionată de cai, visam dintotdeauna să am propriul meu centru ecvestru, dar tata refuza să mă ajute. Desigur, exista perspectiva moștenirii bunicii mele, dar cum să reușesc fără experiență? Postul acesta era pentru mine o șansă nesperată...

Considerând că spusese esențialul, vru să se degajeze, dar el o împiedică.

– Nu. Nu înainte să-mi spui de ce ai plecat.

Descumpănită de blândețea neașteptată a vocii lui, izbucni în plâns.

– Pentru că te iubesc, nu înțelegi? Credeam că nu mă vei ierta niciodată...

– Și n-ai găsit nimic mai bun decât să fugi?

O cuprinsese cu brațele, dar era însuflețit de o mânie surdă.

– Ai fi putut cel puțin să te explici! Mereu această blestemată impulsivitate...

Ea crezu că-i regăsește faimoasa aroganță care avea darul s-o scoată din sărite.

– De ce să mă umilesc în fața ta când știam sigur că nu mă iubeai? se revoltă ea. De altfel, acum... te detest! Și toate astea nu mai au importanță.

– Oh, nu! Nu mă detești...

Ar fi vrut să-l pălmuiască pentru că îndrăznea să râdă într-un asemenea moment. Dar el relua deja:

– Și asta are o importanță enormă! Deoarece tocmai de aceea am venit, draga mea, să-i cer tatălui tău mâna ta. Numai că a trebuit să recunosc că nu ți-am cerut încă părerea...

Jeanne credea că visează. Voia cu siguranță să glumească!

– Tu? Să te căsătorești cu mine? Cum aș putea să te cred după modul cum te-ai purtat seara asta?

– Ai fi vrut poate să te iau în brațe chiar în clipa când ai intrat?

O licărire diabolică dansa în ochii lui Charles.

– Dar, draga mea, firea umană are slăbiciunile ei, și nu putem uita agonia pe care m-ai făcut s-o îndur după plecarea ta.

– Dar, bâigui ea cu ochii plini de lacrimi, ce i-ai spus tatei?

– Că te iubesc, Jeanne, foarte simplu. Îți este de-ajuns?

Fără să-i aștepte răspunsul, o sărută din nou. Ardoarea cu care o strângea în brațe spunea destul despre câtă nevoie avea de ea. Tânăra i se abandonă fără rezervă. În sfârșit, avea răspuns la întrebarea ei.

Când se desprinse de ea oftând, ea își trecu șovăitor o mână peste fața pe care visase de atâtea ori s-o mângâie.

– Te credeam îndrăgostit de Lydia...

El o privi surprins și totodată furios.

– De unde ți-a venit ideea asta?

– Într-o seară când eram la fereastra mea, am surprins o discuție între tine și Marc. Îl sfătuiai să renunțe la orice speranță de căsătorie cu secretara ta. Nu voiam să fiu indiscretă... dar păreai atât de supărat!

Charles avu nevoie de câteva secunde pentru a-și aminti incidentul. În sfârșit, zâmbi.

– Dacă ai fi fost puțin mai atentă, draga mea, ai fi auzit sfârșitul frazei mele: trebuia să renunțe la orice speranță de a se căsători cu ea dacă nu-și schimbă comportarea. Acum înțelegi?

– Oh!

Jeanne se rușină de greșeala ei, dar cum ar fi putut să ghicească? Străduindu-se să-și recapete calmul, observă cu tristețe:

– Dar în momentul acela nu mă iubeai.

Charles o strânse mai tare la piept.

– Poate nu la fel de mult ca acum, dragostea mea, dar destul. Ți-o ascundeam pentru că simțeam în tine un mister pe care voiam să-l dezleg, dar nu eram mai puțin atras irezistibil de tine. Când te-am văzut întreținând cele mai bune raporturi cu Marc, îți imaginezi furia mea. Eu care făceam totul pentru a-i înlesni căsătoria cu Lydia, tremuram să-mi văd eforturile zădărnicite. Marc a fost întotdeauna atras de mutrișoarele frumoase!

– Asta-i tot ce reprezint pentru tine? ironiză ea.

– Nu spune prostii! replică el râzând. Dacă ar fi fost astfel, nu mi-aș fi sporit eforturile să-i găsesc o fermă lui Marc. El a fost întotdeauna îndrăgostit de Lydia, și acest accident pare să-l fi cuminți definitiv. Căsătoria, o fermă, o femeie pe care o iubește: a înțeles subit tot ce fusese cât pe ce să piardă. De acum înainte, cred că nu vom mai avea de ce să ne facem griji pentru ei... Dar să revenim la tine, Jeanne Brown: iată o tânără care are darul să mă facă să trec brusc de la tandrețe la mânie; care își permite să-mi refuze propunerea pentru acel centru ecvestru, îmi încalcă instrucțiunile, aproape îmi aruncă în față cadoul... Când te-am văzut galopând mâncând pământul pe Hammond, am crezut că te voi omorî!

– Și m-ai sărutat... spuse Jeanne zâmbind. Nu ți-a trecut niciodată prin minte că puteam să-ți ascund ceva?

– În ziua aceea, nu mi-ai dat deloc ocazia...

Era rândul lui s-o tachineze.

– ... dar m-am gândit la asta în mai multe rânduri. Numai că dragostea este oarbă, cum se știe! Un sfat, totuși... Să nu îndrăznești să mă mai minți vreodată, altfel te scalpez, pe cuvântul meu de soț! încheie el trăgând-o ușor de păr.

Un hohot de râs îi întâmpină declarația. Dar Jeanne nu-și terminase întrebările.

– Ce reacție a avut tata când l-ai anunțat că intenționezi să mă iei în căsătorie?

– Liniștește-te, draga mea, mi-a dat imediat binecuvântarea, adăugând că voi avea fără îndoială mare nevoie de ea... Dar n-am crezut un cuvânt! Odată revenită la High Linton, nu vei mai dori niciodată să fugi...

– Charles, dragul meu, murmură ea oferindu-i buzele. Cum aș putea să te părăsesc? Te iubesc atât de mult!

Ploaia bătea în geamuri, dar Jeannei nu-i păsa. În brațele lui Charles, nimic altceva nu mai exista pe lume.

Sfârșit